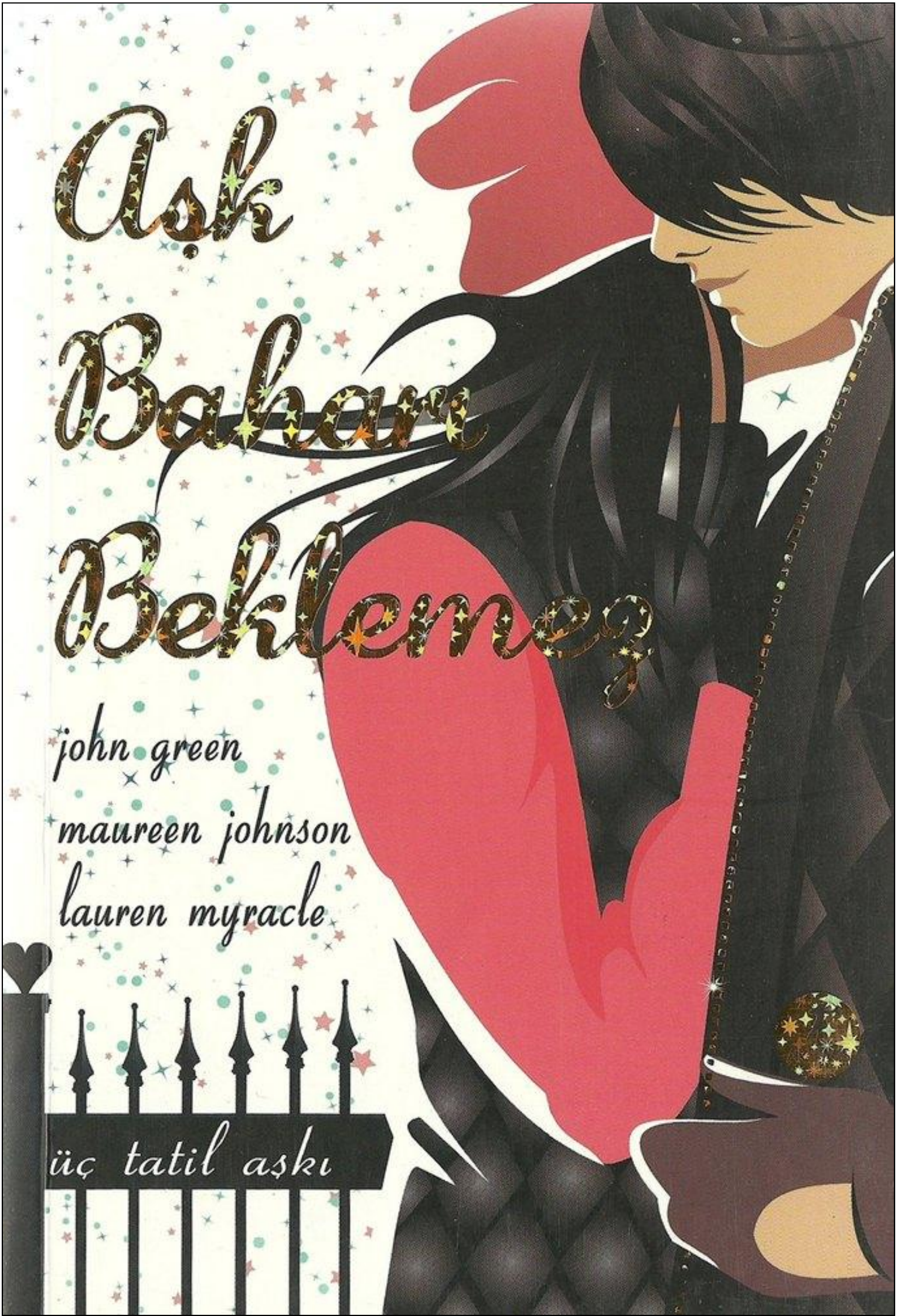
Aşk Bahar Beklemez

john green
maureen johnson
lauren myracle

üç tatil aşkı

Aşk Baharı Beklemez

Kar, Kalplerinde Yanan Ateşi Söndüremeyecekti

Treniniz bir kar yığınına saplandığı için gecenin bir yarısı yapmak zorunda kaldığınız soğuk ve ıslak yürüyüş, çekici bir yabancıyla unutulmaz bir öpüşme karesiyle son bulmaz. Kimse iki metrelik karlara bata çıka yaptığı maceralı bir yolculuğun, onu, eski bir dostla büyük bir aşka sürükleyeceğini tahmin edemez. Gerçek aşkın, karlı bir sabahta erkenden başlayan Starbucks mesaisiyle alevlenebileceğine de öyle herkes ihtimal vermez... Günümüzün üç çoksatar roman yazarı John Green, Maureen Johnson ve Lauren Myracle'a teşekkürler. Eğlence, aşk, romantizm ve nefes kesici öpücüklerle dolu üç hikayemiz var ve hepsi de bahar öncesinde gelen son kar tanelerinin sihriyle ışıldıyor.

17680 AER

18.00TL

Facebook Artemis Severler!

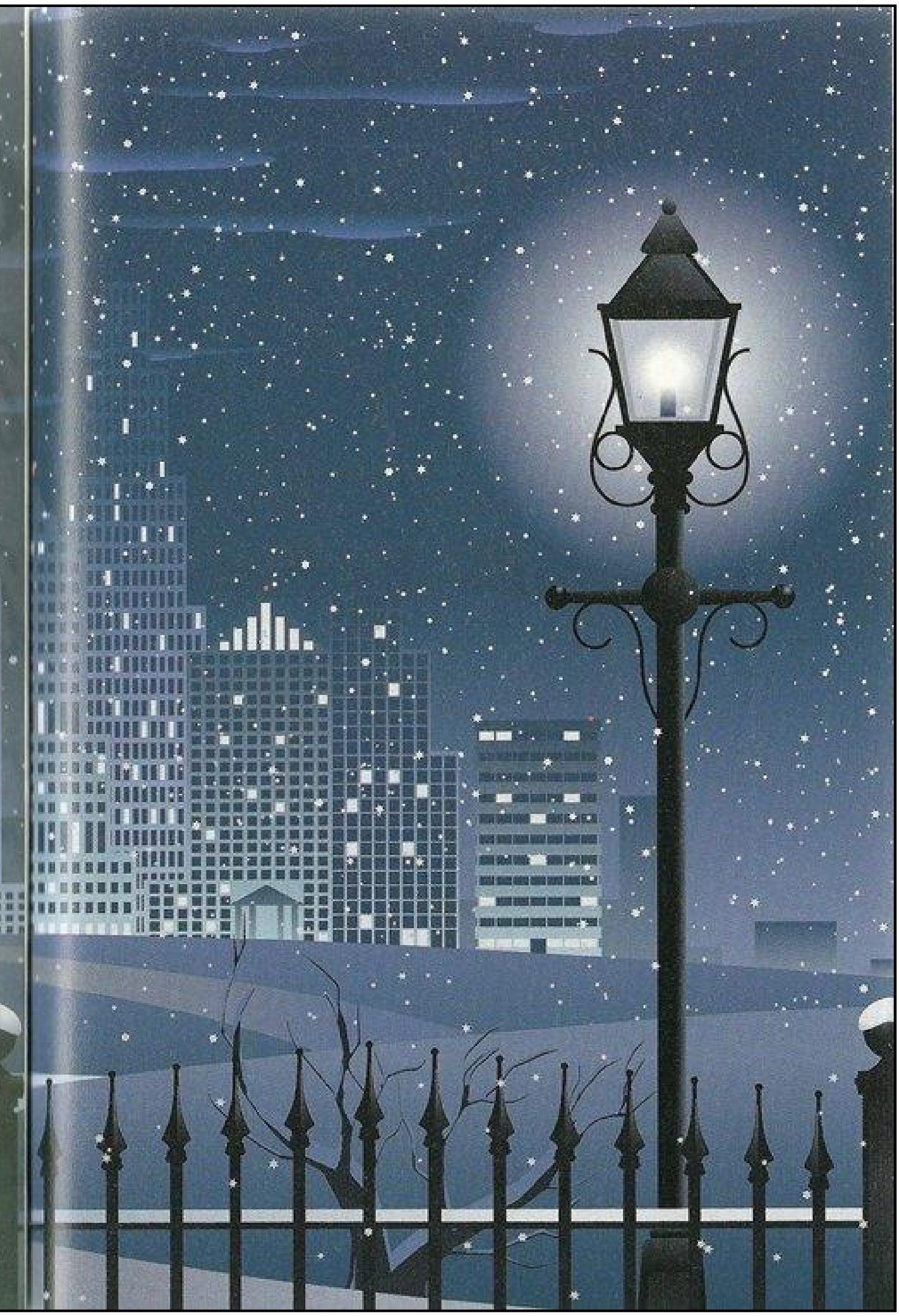
ISBN 978-605-4560-72-1

9 786054 560721

ARTEMİS

www.artemisyayinlari.com

burçak

Bu Kitabı Sevdiyseniz Hoşunuza Gidebilecek Diğer Artemis Romanları

Defter.....Nicholas Sparks

New York Masalı.....Miranda Dickinson

"Alışverişkolik" Serisi.....Sophie Kinsella

Yirmiler Kızı.....Sophie Kinsella

Sır Tutabilir misin?.....Sophie Kinsella

Beni Hatırladın mı?.....Sophie Kinsella

Pasaklı Tanrıça.....Sophie Kinsella

Carrie Günlükleri.....Candace Bushnell

Aşkım New York.....Lindsey Kelk

"Gossip Girl" Serisi.....Cecily von Ziegesar

"itgirl" Serisi.....Cecily von Ziegesar

Telegam: @cinciva

Aşk Baharı Beklemez

üç tatil aşkları

john green
maureen johnson
lauren myracle

Çeviren: Beril Tücarbaşıoğlu Uğur

ARTEMİS

Telegam: @cinciva

ABG/137
AB/334
AÇ/110
A/55

Aşk Baharı Beklemez

Maureen Johnson - John Green - Lauren Myracle

Orijinal Adı: *Let It Snow*
Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez Toydemir
İngilizce Aslından Çeviren: Beril Tüccarbaşıoğlu Uğur
Türkçe Düzenleme: Zeynep Alev Şimşek - Yeliz Üslü
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Ayşe Asmin Gündoğdu - Merve Güven

1. Basım: Şubat 2012
ISBN: 978 - 605 - 4560 - 72 - 1
Sertifika No: 10905

Maureen Johnson © 2008
John Green © 2008
Lauren Myracle © 2008

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Telegam: @cinciva

Aşk Baharı Beklemez

Telegam: @cinciva

burcak

İçindekiler

Jubilee Ekspresi
maureen johnson.....1

Bol Amigolu Bir Noel Mucizesi
john green.....123

Domuzların Koruyucu Azizi
lauren myracle.....215

Telegam: @cinciva

Jubilee Ekspresi

maureen johnson

Telegam: @cinciva

Karlı bir yokuşla başa çıkma konusunda bana 'tepeden hızla in ve yoluna bir şey çıkarsa dön' öğretisini benimseten Hamish'e. Kurumsallık adına çılgınca çalışan herkese, günde üç bin kez grande latte demek zorunda kalan her insana, tatil kargaşasında bozuk bir post makinesiyle uğraşmak zorunda kalmış her bir zavallıya, bu sizin için.

Telegam: @cinciva

burcak

Birinci Bölüm

Noel'den önceki geceydi.

Daha net olmak gerekirse Noel'den önceki akşamüzeriydi. Ama sizi olayın kalbine götürmeden önce bir şeyi yoldan çekmeliyim. Deneyimlerimden biliyorum, eğer o şey sonradan ortaya çıkarsa dikkatinizi dağıtacak ve anlattığım hiçbir şeye konsantre olamayacaksınız.

Benim adım Jubilee Dougal. Bir an durup sindirin.

Gördünüz mü, baştan söyleyince o kadar kötü değil. Bir hayal edin, uzun bir hikayenin -çünkü size anlatacağım öyle bir şey- orta yerindeyim ve pat diye bunu yumurtlayıveriyorum:

"Hey, bu arada, benim adım Jubilee." Ne yapacağınızı şaşıracağınız kesin.

Telegam: @cinciva

Biliyorum, Jubilee biraz striptizci ismi gibi. Belki de direğin çağrısına kulak verdiğimi düşünebilirsiniz. Ama hayır. Beni görseydiniz bir striptizci olmadığımı hemen anlardınız – yani sanırım. Siyah, küt saçlarım var. Bazen gözlük takarım, bazen lens. On altı yaşındayım, koroda şarkı söylüyorum, matematik olimpiyatlarına katılıyorum ve çim hokeyi oynuyorum. Sizin anlayacağınız, bende bebek yağına bulanmış bir striptizcinin esnekliği ve zarafeti yok. (Bunu okuyan striptizciler varsa yanlış anlamasınlar, onlarla bir derdim olduğundan değil. Ben bir striptizci değilim, hepsi bu. Beni asıl endişelendiren de lateks. Bence lateks cildiniz için hiç iyi değil çünkü hava almasına izin vermiyor.)

Jubilee'ye itirazımsa bunun bir isim değil, bir tür parti olması. Nasıl bir tür parti olduğunu da kimse bilmiyor. Birinin bir jübile verdiğini duydunuz mu hiç? Ve eğer duysanız gider misiniz? Çünkü ben gitmezdim. İnsanın aklına büyük, şişme bir nesne kiraladığınız, orada burada süslü flamaların olduğu ve çöpleri yok etmek için etraflıca plan yapmanız gereken bir yer geliyor.

Düşündüm de belki onun yerine bir halk oyunları partisine gidebilirsiniz.

Adımın bu hikayede önemli bir yeri var ve dediğim gibi, Noel'den önceki akşamüzeriydi. Hani bazen hayatın sizi sevdiğini hissedersiniz ya? İşte aynen öyle bir gündü. Dönem sonu sınavları bitmişti ve yeni yıla kadar okul tatildi. Evimizde

Telegam: @cinciva

yalnızdım. Samimi ve güvende hissettiğim bir ortamda. Üzerimde özel olarak o geceye sakladığım, yeni bir kıyafet vardı. Siyah etek, tayt, parlak kırmızı tişört ve yeni siyah botlarım. Kendime çırpılmış yumurta, şeker ve sütle bir latte hazırlamıştım. Bütün hediyelerim paketlenmişti ve gitmeye hazırdı. Nereye mi? Saat altıda erkek arkadaşım Noah Price'ın evinde olacaktım. Ailesinin geleneksel Noel Arifesi İskandinav Usulü Açık Büfesi için.

Price ailesi, Geleneksel Açık Büfesi ortak geçmişimizde büyük bir olaydır çünkü ilk kez orada biraraya geldik. O yemekten önce Noah Price benim için gökyüzünde bir yıldızdı. Sabit, tanıdık, parlak ve uzak. Noah'yı dördüncü sınıftan beri tanıyordum ama bu tıpkı televizyondaki insanları tanımak gibiydi. Yani adını biliyordum ve dizisini izlemiştim. Tabii Noah fiziksel olarak bana onlardan biraz daha yakındı... Fakat bazen hayatınızdaki gerçek bir insan sizin için ünlü birinden bile daha erişilmez olabiliyor. Fiziksel yakınlık beraberinde ille de samimiyet getirmiyor.

Ondan her zaman hoşlanmıştım ama gerçekten hoşlanmayı aklımdan bile geçirmemiştim. Bunun mantıklı bir istek olduğunu hiç düşünmemiştim. Benden bir yaş büyüktü, otuz santim uzundu, geniş omuzlara, pırıltılı gözlere ve parlak saçlara sahipti. Kısacası onda bir kızın isteyebileceği her şey vardı. Atletikti, derslerde başarılıydı, önemli ve popüler bir tipti. İnsan böyle birinin yalnızca mankenlerle, casuslarla ya da ken-

Telegam: @cinciva

di adlarını taşıyan laboratuvarları olan kişilerle çıkabileceğini düşünür.

Dolayısıyla Noah beni geçen yılki Noel Arifesi yemeğine davet ettiğinde hem heyecanlandım hem kafam karıştı. Daveti aldığımda üç gün düz yürüyemedim. Hatta o kadar beterdim ki evine gitmeden önce odamda düz yürüme egzersizleri yapmam gerekti. Beni benden hoşlandığı için mi, yoksa annesi istediği -ailelerimiz tanışıyordu- için mi davet ettiğini bilmiyordum. Ya da belki bir bahsi kaybetmişti. Bütün arkadaşlarım heyecan içindeydi ama onlar işin aslını benden daha iyi kavramış gibiydi. Noah'nın matematik olimpiyatında beni kestiğini, trigonometri esprilerime güldüğünü ve benimle sohbet etmek için fırsat kolladığını söylüyorlardı.

Tüm bunlar o kadar çılgıncaydı ki... Tıpkı birinin hayatım hakkında bir kitap yazdığım öğrenmek gibiydi.

Oraya gittiğimde neredeyse bütün geceyi bir köşede kız kardeşiyle laflayarak geçirdim. Kardeşini severim ama biraz sığ bir tiptir. Favori sweatshirt markalarını sıralarsın ve daha o an konularınızın tükendiğini hissetmeye başlarsın. Ama o aynen devam eder, Elise'in lafı hiç bitmez.

Noah'nın annesi masaya bir servis tabağı daha koyarken, fırsat bu fırsat, "Ah, afedersin ama şuna bak, ne hoş görünüyor," bahanesiyle muhabbetten kaçmaya çalıştım. Tabakta ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Çıka çıka tuzlu

Telegam: @cinciva

balık çıktı. Tam gerisin geri kaçıyordum ki annesi, "Mutlaka denemelisin," dedi.

Söylemesi ayıp biraz pisboğazımdır ve ilk kez pisboğazlığım işe yaradı çünkü birden Noah'nın beni izlediğini fark ettim. "Denediğine sevindim," dedi. Nedenini sordum. Artık bir bahis konusu olduğumdan emindim. ("Tamam, onu davet edeceğim ve tuzlu balık yedirmeyi de becerebilirsem bana yirmi dolar vereceksiniz.")

"Çünkü ben de yedim," dedi.

Orada dikilip embesil bir ifadeyle suratına bakmayı sürdürdüğümde ekledi, "Ve eğer yemeseydin seni öpemezdim."

Bu biraz iğrenç ve inanılmaz romantikti. Yukarı çıkıp dişlerini fırçalayabilirdi ama burada kalmış ve balık tabağının başında benim için pusuya yatmıştı. Birlikte garaja gidip elektrikli aletlerin durduğu rafın altında yiyiştik. Bu her şeyin başlangıcıydı.

Yani size anlatacağım Noel öyle sıradan bir Noel değil, bizim birinci çıkma yıldönümümüz. Bir yıl olduğuna inanamıyordum. Zaman öyle çabuk geçti ki...

Noah her daim meşguldür. Dünyaya buruşuk, pembe ve minik bir bebek olarak geldiği gün hastaneden bir an önce çıkıp bir toplantıya yetişmek için sabırsızlandığından eminim. Bir son sınıf öğrencisi, futbol takımı oyuncusu ve öğrenci konseyi başkanı olarak başını kaşıyacak vakti yok. Beraber olduğumuz bu bir yıl içinde Noah'yla yalnız kalabildiğimiz

Telegam: @cinciva

randevular bir düzineyi geçmez. Bu da ayda bir eder. Ama pek çok aktivitede birlikte yer aldık. Noah ve Jubilee öğrenci konseyi börek çörek gününde. Noah ve Jubilee futbol takımı eşya piyangosunda. Noah ve Jubilee fakirlere yiyecek toplama organizasyonunda, üniversite eğitimi seminerinde, mezuniyet töreni organizasyonu toplantısında...

Noah da bunun farkındaydı. Ve bu gece bir aile aktivitesi olmasına rağmen baş başa kalabileceğimize söz vermiş, hatta bunun zeminini şimdiden hazırlamıştı. İki saat partide vakit geçirdikten sonra arka odaya geçip birbirimize hediyelerimizi verecek ve birlikte *The Grinch Who Stole Christmas*'ı seyredecektik. Beni arabasıyla eve bırakacaktı ve arabada da biraz oyalanacaktık...

Sonra ailem tutuklandı ve hepsi yalan oldu.

❄ ❄ ❄

Flobie Noel Baba Köyü'nü biliyor musunuz? Flobie Noel Baba Köyü'nün benim hayatımda o kadar önemli bir yeri var ki herkesin ne olduğunu bildiğini düşünürüm. Ama sonra birileri bana varsayımlarımda fazla ileri gittiğimi söyledi. Dolayısıyla açıklayacağım.

Flobie Noel Baba Köyü birtakım seramik parçalara verilen isim. Bunları biriktirip bir kasaba haline getiriyorsun. Ailem ben doğduğumdan beri Noel Baba Köyü parçaları koleksiyo-

Telegam: @cinciva

nu yapar. Kendi başıma ayakta durabilecek kadar büyüdüğüm günden bu yana, plastik kaldırım taşlı o küçük sokaklara bakıyorum. Bizde hepsi var. Baston şekerlerle köprü, Kartanesi Gölü, jelibon dükkanı, zencefilli çörek fırını, Bonbon Sokağı... Sakın öyle küçük bir şey hayal etmeyin. Annemle babam onu kurmak için özel bir masa satın aldı. Şükran Günü'nden yılbaşı gecesine kadar salonumuzun ortasını işgal eder. Hepsini çalıştırmak için yedi uzatma kablosu gerekir. Çevreye verdiği zararı azaltalım diye geceleri kapatılmasını önerdim ama bu bile büyük bir kavga sebebi oldu.

Bana Flobie Noel Baba Köyü'nün 4 numaralı binasının, Jubilee Sarayı'nın ismini vermişler. Jubilee Sarayı koleksiyonun en büyük parçasıdır. Hediyeler burada yapılıp paketlenir. Renkli ışıkları ve hediyelerin dönüp durduğu bir taşıma bandı var. Küçük elfler hiç durmadan onları doldurup boşaltır. Jubilee Sarayı'nın her bir elfinin eline bir hediye paketi yapışıktır. Zavallılar taşıma kayışını çalıştıran motor patlayana dek aynı hediyeyi kaldırıp indirmeye mahkum edilmiştir. Küçükken anneme bundan bahsettiğimi hatırlıyorum. Bana işin özünü kavrayamadığımı söylemişti. Belki. Zaten konuya farklı açılardan yaklaştığımız yadsınamaz. Baksanıza, annem o küçük binaları, içlerinden birinin adını kızına verecek kadar çok seviyor.

Flobie parçaları biriktirenler onu takıntı haline getirmeye meyillidir. Biraraya gelip saatlerce konuşurlar. Hatta bu hobi

Telegam: @cinciva

üzerine neredeyse bir düzine ciddi web sayfası ve dört tane dergi vardır. Bazıları takıntılı olduklarını kabule yanaşmaz ve Flobie parçalarının bir yatırım olduğunu iddia eder. Ve ciddi büyük para ederler. Özellikle de numaralı olanlar. Bunları sadece Noel Arifesi'nde Flobie satış merkezinden alabilirsiniz. Biz Richmond-Virginia'da oturuyoruz. Satış merkeziyle aramızda sadece seksen kilometre var. Her yıl yirmi üçü gecesi, annemler bir araba dolusu battaniye, portatif iskemleler ve erzakla yollara düşüp bütün gece kuyrukta bekler.

Flobie eskiden yüz tane numaralı parça çıkarırdı ama geçen yıl bu sayıyı ona düşürdüler. İşte o zaman işler kötüye gitmeye başladı. Zaten yüz parça bile yetmiyordu, bir de bu sayı onda birine düşünce pençeler çıktı, kürkler havada uçuşmaya başladı. Geçen yıl insanlar kuyrukta yer kapmaya çalışırken ufak bir sorun oldu ve bu sorun büyüyüp sonunda birbirlerine rulo yaptıkları Flobie kataloglarıyla saldırmaya, kurabiye kutuları fırlatmaya, açılır kapanır iskemlelerinin üzerinde tepinmeye ve Noel Baba kukuletalı kafalardan aşağı kakao dökmeye kadar vardı. Kavga o kadar komik ve tuhaftı ki yerel haberlere bile çıktı. Flobie bir daha böyle bir olayın yaşanmaması için gerekli önlemlerin alındığını açıkladı ama ben buna asla inanmadım. Yapmayın yahu, kimi kandırıyorsunuz?

Ne var ki annemler 68 numaralı parçayı, Elf Oteli'ni almak için evden çıktığında yeni bir facia yaşanabileceği aklımdan bile geçmiyordu. Lattemi yudumlayarak Noah'nın evine git-

Telegam: @cinciva

meyi beklerken de öyle. Aslına bakarsanız annemlerin biraz geciktiğinin farkındaydım. Flobie'ye gittiklerinde genelde öğlen dönerlerdi, oysa saat neredeyse dörde geliyordu. Biraz oyalanmak için kendimi klasik tatil meşguliyetlerine kaptırdım. Noah'yı arayamazdım. Geleneksel Noel Arifesi Açık Büfesi için hazırlık yaptığını biliyordum. Ona aldığım hediyelere biraz daha kurdele ve çobanpüskülü ekledim. Flobie Noel Baba Köyü'nün fişlerini takıp zavallı elfleri işe koştum. Bir Noel şarkıları CD'si taktım. Tam evin önündeki ışıkları yakmak için dışarı adımımı atmıştım ki Sam'in her zamanki asker adımlarıyla eve yaklaştığını gördüm.

Sam avukatımızdır. Avukatımız derken, Washington, D.C.'de tanınmış bir avukat olan komşumuzu kastediyorum. Büyük bir şirketin varsa hukuki konularda Sam'e güvenebilirsin. Ya da ne bileyim, mesela biri sana milyarlık bir dava açmışsa. Ama Bay Sevimli olduğu söylenemez. Tam onu içeri davet edip nefis lattemden ikram etmeyi önerecektim ki lafımı kesti.

"Kötü haberlerim var," dedi eve girmemizi işaret ederek. "Flobie satış merkezinde yine olay çıkmış. Hadi içeri geçelim."

Annemle babamın öldüğünü söyleyeceğini sandım. Sesinde öyle bir ton vardı. Taşıma bandından fırlayan Elf Oteli yığınlarının kuyruktakileri ezdiğini düşündüm. Otelin resimlerini görmüştüm. Sivri baston şekerlerinden kuleleri insanların vücutlarına saplanmış olmalıydı. Ve eğer Elf Oteli uğruna ölecek birileri varsa onlar kesinlikle annemle babamdı.

Telegam: @cinciva

"Gözaltına alınmışlar," dedi. "Şu anda hapisteler."

"Kim hapiste?" diye sordum. Zaten leb demeden leblebiyi anlayan bir tip değilimdir. Ayrıca annemlerin tepelerine uçan bir Elf Oteli'yle öldüklerini hayal etmek, onları kelepçelerle hapiste hayal etmekten çok daha kolaydı.

Sam bana bakmayı sürdürerek anlamamı bekledi.

"Bu sabah parçalar geldiğinde kavga çıkmış," diye açıkladı kısa bir duraksamanın ardından. "Kuyrukta kim önde kim değil diye. Seninkiler kavgaya karışmamış ama polis dağılmalarını söylediğinde gitmeyi reddetmişler ve diğerleriyle birlikte karşı koymuşlar. Beş kişi tutuklanmış. Bütün haberlerde bundan bahsediyor."

Dizlerim titremeye başlayınca kanepeye çöktüm.

"Beni neden aramadılar?" diye sordum.

"Tek telefona izin vermişler. Onlar da yardım edebileceğimi düşünüp beni aradılar. Ama bunu yapamıyorum."

"Neden?"

Sam'in annemleri nezaretten çıkaramaması saçma gelmişti. Bu tıpkı bir pilotun telsizden, "Hey, millet. Bakın şimdi hatırladım, ben inişte hiç iyi değilimdir. Onun için biri daha iyi bir fikir ortaya atana dek pistin üzerinde tur atmaya devam edeceğim," demesi gibiydi.

"Elimden geleni yaptım," diye devam etti Sam, "ama hakim geri adım atmıyor. Flobie sorunlarından bıkıp usanmış ve herkese ibret olsun istiyor. Annenler seni tren istasyonuna

Telegam: @cinciva

bırakmamı istedi. Sadece bir saatim var. Beşte geri dönmeliyim. Hep birlikte sıcak kurabiye yiyip şarkı söyleyeceğiz. Toplanman ne kadar sürer?"

Sesi bir cenaze levazımatçısınınkinden farksızdı. Herhalde mahkemede tanıkları, kan revan içindeki olay mahallinden neden kaçtıkları konusunda sorgularken de bu tonu kullanıyordu. Belli ki Noel Arifesi'nde ona kakalanan bu görevden hiç hoşnut değildi. Yine de ufacık bir Oprah dokunuşu işe yarayabilirdi.

"Bir dakika. Ne toplanması? Ne istasyonu?"

"Büyükannenin yanına Florida'ya gidiyorsun," dedi. "Fırtına yüzünden uçaklar iptal edilmiş."

"Hangi fırtına?"

"Jubilee," dedi Sam yavaşça. Herhalde dünya üzerindeki en aptal insan olduğuma karar vermişti. "Son elli yılın en büyük fırtınası kapımızda!"

Beynim doğru düzgün çalışmıyordu, söylediklerine bir anlam veremiyordum.

"Gidemem," dedim. "Bu gece Noah'nın evine davetliyim. Hem Noel ne olacak?"

Sam, Noel'in onun kontrolünün dışında olduğunu ve hukuk sisteminin bu konuda yapabileceği bir şey olmadığını söylemek istercesine omuz silkti.

"İyi ama neden burada kalamıyorum? Bu saçmalık!"

"Annenler tatil boyunca iki gün evde yalnız olmanı istemiyor."

Telegam: @cinciva

"Noah'lara gidebilirim. *Noah'lara gitmem gerek!*"

"Bak," dedi, "her şey ayarlandı. Şu anda annenlere ulaşmamız imkansız. Biletini aldım ve fazla zamanım yok. Hemen toplan, Jubilee."

Dönüp yanımdaki pırıltılı küçük köye baktım. Jubilee Sarayı'nda çalışan kader mahkumu elflerin gölgelerini, Bayan Muggin'in kurabiye dükkanının ılık aydınlığını ve rayların üzerinde yavaşça ama neşeyle ilerleyen Elf Ekspresi'ni görebiliyordum.

Aklıma gelen ilk soruyu sordum. "Ya köy ne olacak?"

Telegam: @cinciva

İkinci Bölüm

İlk kez trene biniyordum. Beklediğimden daha yüksekti. İkinci kat pencereleri yataklı vagona ait olmalıydı. İçerisi loştu ve yolcuların çoğu asosyal tiplerdi. Trenin buhar ve çuf çuf diye sesler çıkarıp roket gibi ileri atılmasını bekliyordum çünkü boşa harcanmış çocukluğumda bir sürü çizgi film seyretmiştim ve çizgi filmlerdeki trenler hep öyle yapıyordu. Oysa bu tren durmaktan sıkılmışçasına ve kayıtsızca akıp gidiyordu.

Yola çıktığımız anda Noah'yı aradım doğal olarak. *Saat altıya kadar meşgulüm partide görüşürüz, beni arama* kuralını biraz ihlal etmiştim ama bunun için geçerli bir sebebim vardı. Telefonu açtığında arkadan gelen neşeli sesleri duydum. Noel şarkılarıyla tabak çanak tıkırtıları trenin klostrofobik uğultusuyla depresif bir tezat oluşturuyordu.

Telegam: @cinciva

"Lee!" dedi. "Kötü zamanlama. Bir saate görüşürüz ha?"

Hafifçe homurdandı. Sanki ağır bir şey kaldırıyordu. Herhalde annesinin açık büfe için istediği o kocaman jambonlardan biriydi. Sanırım onları, domuzların lazer teknolojisi ve süper haplarla inek boyutlarına getirildiği deneysel bir çiftlikten alıyorlardı.

"Şey, ben de sana onu söyleyecektim," dedim. "Ben gelemiyorum."

"Ne demek gelemiyorum? Ne oldu?"

Bizimkiler hapiste ben fırtınanın göbeğinde bir trendeyim ve hayat hiç de planladığım gibi gitmiyor olayını elimden geldiğince açıkladım. Kayıtsız bir tavır takınmaya çalışıyordum. Bu durumu komik buluyormuşum gibi. Yoksa uyuşuk suratlı yolcularla dolu bir trende hüngür şakır ağlama riskim vardı.

Yine bir homurtu oldu. Bu kez de bir şeyi çekiyordu.

"Üzülme, her şey yoluna girer," dedi birkaç saniye sonra. "Sam icabına bakıyor değil mi?"

"Kastettiğin onları hapisten çıkaramamaksa, evet. Ve endişeli bile görünmüyor."

"Herhalde saçma sapan bir nezarethanedir. O kadar kötü olduğunu sanmıyorum. Sam endişeli değilse sorun yok. Üzüldüm tabii ama ne yapalım, biz de iki gün sonra görüşürüz."

"Evet, ama Noel'im mahvoldu," dedim. Sesim boğuklaşmıştı. Gözyaşlarımı güçlükle tutuyordum. Noah bana toparlanmam için biraz zaman verdi.

Telegam: @cinciva

"Biliyorum, Lee, zor bir durum. Ama düzelecek. Olur böyle terslikler."

Beni sakinleştirmeye ve avutmaya çalıştığını biliyordum, yine de... Böyle terslikler olur mu demişti? Hayır, olmazdı. Araban bozulabilirdi. İshal olabilirdin. İmalat hatalı Noel ışıkların alev alıp bahçendeki çalılığı tutuşturabilirdi. Bunlar olasıydı. Aklımdan geçenleri söylediğimde içini çekti. Sanırım bana hak vermişti. Sonra tekrar homurdandı.

"Çok merak ettim, ne yapıyorsun sen?" diye sordum burnumu çekerek.

"Elimde dev bir jambon tutuyorum. Bak, benim içeri girmem gerek. Söz veriyorum, döndüğünde başka bir Noel kutlaması yapacağız. Üzülme ve varınca beni ara, tamam mı?"

"Tamam," dediğim anda da telefonu kapayıp jambonuyla cebelleşmeye geri döndü. Bir anda sessizleşen telefona baktım.

Noah'yla çıktığım için bazen politikacı eşlerini anlayabiliyorum. Düşünsenize, sırf birini sevdiğiniz için sonunda belirli bir inancın içine çekiliyorsunuz ve çok geçmeden kendinizi kafanızdan aşağı düşen balonlar arasında kameralara gülümseyip el sallarken buluyorsunuz. Tabii yanınızdaki Kusursuz Mühim İnsan rahat yürüsün diye balonları tekmeleyen partilileri de unutmamak gerek.

Kimsenin kusursuz olmadığını biliyorum. Kusursuz bir imajın ardında nice dalavereler ve gizli kederler saklıdır. Buna rağmen Noah'nın kusursuz olduğunu düşünüyordum. Şim-

Telegam: @cinciva

diye dek kimsenin onun hakkında tek bir kötü kelime ettiğini duymamıştım. Konumu yerçekimi kadar sorgusuz sualsiz kabul edilirdi. Beni kız arkadaşı yaparak bana olan inancını göstermişti ve bu inancını asla boşa çıkarmamıştım. Onun sayesinde daha dik durmayı öğrenmiştim. Kendime güvenim gelmişti. Daha olumlu birine dönüşmüştüm. Noah benimle görünmekten hoşlanıyordu, bu yüzden ben de benden hoşlanıyordum.

Evet, Noah'nın kendi sorumluluklarına aşırı bağlılığı bazen benim için acı verici olabiliyordu ama onu anlıyordum. Evindeki açık büfe davetine altmış kişi gelecekse ve annesine kocaman bir jambon götürmesi gerekiyorsa Noah bunu mutlaka yapardı. İnsanları oldukları gibi kabul etmek lazımdı. iPod'umu çıkarıp kalan şarjımı onun fotoğraflarına bakmak için kullandım. Sonra şarjı bitti.

Kendimi trende çok yalnız hissediyordum. İçimi tuhaf ve doğal olmayan bir melankoli kaplamıştı. Korkunun ötesinde, hüznün biraz kenarında bir şeydi. Yorgundum ama uykuyla geçebilecek türden bir yorgunluk değildi. İçerisi karanlıktı ama ışıklar yanarsa her şey daha iyi olmayacaktı. Belki sadece şu perişan halimi daha net görebilecektim, o kadar.

Büyükannemleri aramayı düşündüm. Geleceğimi biliyorlardı. Sam onlara haber verdiğini söylemişti. Sesimi duyduklarına sevinirlerdi ama hiç de sohbet havamda değildim. Büyükannemle büyükbabam tatlı insanlardır fakat dırdıra meyil-

Telegam: @cinciva

lidirler. Mesela market haftalık broşüründe reklamını yaptığı donmuş pizza ya da çorba stoklarını tükettiyse ve bizimkiler oraya sırf bunun için gitmişse, yarım saat ayakta dikilip bir sonraki hamlelerinin ne olacağını tartışırlar. Onları arasaydım ziyaretimin her bir detayı masaya yatırılacaktı. Bana hangi yorganı verecekleri, hala tuzlu kraker yiyip yemediğim, büyükbabamın fazladan şampuan almasının gerekip gerekmeyeceği... Çok tatlılardı ama şu anda kafamı bunlara yoramayacaktım.

Problem çözücü biri olduğumu düşünmeyi severim. Kendimi üzüntüden uzaklaştırmanın bir yolunu bulacaktım. Evden çıkarken yanıma aldıklarımı kontrol etmek için çantama baktım. Maalesef önümdeki seyahate hiç hazırlıklı değildim. Sadece temel ihtiyaçlarımı almıştım. Birkaç iç çamaşırı, kot, iki kazak, bir iki tişört ve gözlüğüm. iPod'umun şarjı yoktu. Yanımda yalnızca bir tane kitap vardı. *Northanger Abbey* İngilizce dersi için kış tatilinde okumam gereken birkaç kitaptan biriydi. Konusu fena değilse de kaderine küstüğün bir anda moralini yükseltmeye yardımcı olmayacağı kesindi.

Yaklaşık iki saat boyunca camdan güneşin batışını izledim. Şeker pembesi gökyüzü griye döndü ve mevsimin ilk karı başladı. Güzel olduğunu biliyordum. Fakat bir şeyin güzel olduğunu bilmek ile onu umursamak ayrı şeylerdir ve gökyüzünden ne yağdığı şu anda hiç umrumda değildi. Çok geçmeden kar şiddetlendi ve bütün manzarayı kapadı. Şimdi sadece uçsuz bucaksız bir beyazlık görünüyordu. Her yönden geliyor,

Telegam: @cinciva

alttan bile üflüyordu. Seyretmesi baş döndürücü ve biraz da mide bulandırıcıydı.

Koridorlarda ellerinde cips paketleri, gazozlar ya da hazır sandviçler olan insanlar gördüm. Belli ki bu trenin bir yerinde bir yiyecek kaynağı vardı. Sam istasyonda elime elli dolar tutuşturmuştu. (Bizimkiler serbest kaldıkları anda bu parayı son kuruşuna kadar onlardan alacaktı şüphesiz.) Yapacak başka bir şey olmadığı için büfeye gittim. Mikrodalgada ısıtılmış birkaç pizza, iki parça kek, üç-beş gofret, bir paket kuruyemiş ve birkaç pörsük meyveden başka hiçbir şeyleri kalmamıştı. Onlara Noel tatiline bu kadar iyi (!) hazırlandıkları için çemkirmeye hazırlanıyordum ki kasadaki çocuğun ne kadar perişan göründüğünü fark ettim. Belli ki en son ihtiyacı olan şey benim alaycı yorumlarımdı. Bir pizza, iki gofret, kek, kuruyemiş ve sıcak çikolata aldım. Madem her şey bu kadar çabuk tükeniyordu, yolun geri kalanı için stok yapmak gerekti. Çocuğun bahşiş kutusuna beş dolar attım ve başıyla teşekkür etti.

Duvara yapışık masalardan birindeki boş yere oturdum. Yavaşlamamıza rağmen tren çok sallanıyordu. Rüzgar iki tarafımızdan vuruyordu. Pizzama dokunmayıp sıcak çikolatayla dudaklarımı yaktım. Zaten ancak bu kadar aksiyonu hak ediyorlardı.

"Oturabilir miyim?" dedi biri.

Kafamı kaldırdığımda inanılmaz derecede yakışıklı bir çocuğun tepemde dikildiğini gördüm. Bunu fark etmiş ama yine

Telegam: @cinciva

umursamamıştım. Gerçi üzerimde kardan daha etkili olduğu söylenebilirdi. Saçları benimkiler kadar koyu, yani siyahtı, ama benimkilerden daha uzunlardı. Benim saçlarım çenemin biraz altındaydı. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Çıkık elmacık-kemikleriyle bir Kızılderili'yi andırıyordu. İnce kot montu bu havaya hiç uygun değildi. Gözlerinde bir şeyler vardı. İlgi çekici bir şeyler. Sanki onları açık tutmakta zorlanıyordu. Elindeki kahveyi sıkıca tutuyordu.

"Tabii," dedim.

Otururken kafasını hiç kaldırmadı. Tepsimdeki yiyeceklere baktığını gördüm. İçimden bir ses benden daha aç olduğunu söyledi.

"Biraz alsana," dedim. "Sonra hiçbir şey kalmaz diye aldım, aslında aç değilim. Pizzama dokunmadım bile."

Bir an itiraz edecek gibi oldu, tepsiyi ona doğru ittim.

"Gerçi pek malzemesi yok ama ellerinde bir tek bu vardı. Ciddiyim, lütfen al."

Hafifçe gülümsedi. "Ben Jeb."

"Ben de Julie," diye karşılık verdim. Adımı söyleme havamda değildim. "Jubilee mi? Striptizci ismi fibi mi? Söylesene, vücuduna ne sürüyorsun, bebek yağı mı, yoksa bademyağı falan mı? Ve her kullanımdan sonra biri direği temizliyor mu?" muhabbetini çekemeyecektim. Size baştan açıkladığım gibi. Zaten çoğu insan bana Julie der. Noah da Lee diyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Telegam: @cinciva

Ailem ya da neden orada olduğum konusunda bir mazeret hazırlamamıştım. Gerçek de bir yabancıya anlatılamayacak kadar tuhaftı.

"Büyükannemle büyükbabamı görmeye gidiyorum," dedim. "Son dakikada bir plan değişikliği oldu."

"Nerede oturuyorlar?" diye sordu trenin camını döven karlara bakarak. Gökyüzünün nerede bitip yeryüzünün nerede başladığını söylemek imkansızdı. Kar bulutu tepemize binmiş gibiydi.

"Florida," dedim.

"Yolun uzunmuş. Ben bir sonraki istasyonda ineceğim. Gracetown'da."

Kafamı salladım. Gracetown'ı duymuştum ama tam nerede olduğunu bilmiyordum. Bu uzun ve karlı yolla aramda bir yerlerdeydi işte. Tekrar yiyecek tepsisini işaret ettim. Kafasını iki yana salladı.

"Teşekkürler, başka almayayım. Pizza için teşekkürler. Açlıktan ölüyordum. Seyahat için kötü bir gün seçtik. Gerçi fazla seçeneğimiz yoktu. Bazen emin olmadığın şeyleri yapmak zorunda kalıyorsun..."

"Sen kimi görmeye gidiyorsun?" diye sordum.

Bakışları masaya kaydı ve pizzayı koydukları kağıt tabağı katladı.

"Kız arkadaşımı. Yani öyle sayılır. Onu aramaya çalıştım ama telefonum çekmiyor."

Telegam: @cinciva

"Benimki çekiyor," dedim telefonumu çıkararak. "İstersen kullanabilirsin. Bu ay daha bir sürü dakikam var."

Jeb kocaman bir gülümsemeyle telefonu aldı. Ayağa kalkınca ne kadar geniş omuzlu ve uzun boylu olduğunu fark ettim. Noah'ya bu derece bağlı olmasaydım ona çoktan abayı yakmıştım. Birkaç adım yürüyüp trenin diğer tarafına gitti. Numarayı tuşlayışını izledim. Fakat konuşmadan telefonu kapadı.

"Ulaşamıyorum." Oturup telefonu uzattı.

"Eee?" dedim gülümseyerek "kız arkadaşım sayılır ne demek? Sevgili olduğunuzdan emin değil misin?"

Noah'yla ilk zamanlarımızı hatırladım. Ben de kız arkadaşı olduğumdan emin olamamıştım. Sürekli hoş bir tedirginlik içindeydim.

"Beni aldattı," dedi açıkça.

Ah, yanlış anlamıştım. Hem de kötü bir şekilde. Tam göğsümün ortasında onun için bir sızı hissettim. İnanın doğruyu söylüyorum.

"Onun suçu değil," dedi bir an duraksadıktan sonra. "Yani hepsi değil. Ben..."

Neler olduğunu öğrenme fırsatı bulamadım çünkü birden vagonun kapısı savruldu ve Beaker'ın çıkardığı seslere benzeyen tiz çığlıklar duyuldu. Beaker, dördüncü sınıftayken beslediğimiz şişko ve korkunç Avustralya papağanıydı. Jeremy Rich ona *g.t* demeyi öğretmişti. Beaker, "G.t!" diye bağırmaya

Telegam: @cinciva

bayılır ve bunu gayet iyi başarırdı. Sesi koridordan kızlar tuvaletine kadar ulaşırdı. Sonunda kafesi öğretmenler odasına taşındı. Herhalde orada tüylerini etrafa saçıp "G.t!" diye bağırmak serbestti.

Ama deminki tiz sesler Beaker'dan değil, bir örnek ve dapdar eşofmanlar giyen on dört kızdan gelmişti. Popolarında RIDGE AMİGO TAKIMI yazıyordu. (Sanırım bu da "G.t!" diye bağırmanın başka bir yoluydu.) Sweatshirtlerinin arkasında isimleri vardı. Avazları çıktığı kadar bağrışarak büfenin önünde toplandılar. Hep bir ağızdan, "Aman Tanrım!" diye bağırmamaları için dua ettim ama Tanrı muhtemelen onları dinlediği için beni duymadı.

"Burada tek bir yağsız protein yok," dedi içlerinden biri.

"Sana söylemiştim, Madison. Şansın varken o marullu sandviçi yiyecektin."

"En azından haşlanmış tavuk vardır diye düşünmüştüm!"

Bu konuşmayı yapan iki kızın da adının Madison olduğunu duydum. Daha da kötüsü, diğerlerinden üçünün adı da Amber'dı. Kendimi insan kopyalamayla ilgili hatalı bir bilimsel deneyin ortasında sıkışıp kalmış gibi hissediyordum.

Birden gruptan birkaç kişi bizi fark etti. Daha doğrusu Jeb'i.

"Aman Tanrım!" dedi Amber'lardan biri. "Bu şimdiye dek yaptığımız en berbat yolculuk olmalı. Nasıl kar yağıyor, gördünüz mü?"

Telegam: @cinciva

Doğruya doğru, bu Amber zeki bir kızdı. Bakalım bundan sonra neyi fark edecekti? Treni? Ayı? İnsanoğlunun tuhaf kaprislerini? Kendi kafasını?

Tabii bunların hiçbirini yüksek sesle dile getirmedim çünkü ölümümün bir amigo kızın elinden olmasını istemem. Ayrıca Amber benimle konuşmuyordu. Hatta orada olduğumdan bile haberi yoktu. Gözlerini Jeb'e dikmişti. Neredeyse kornealarının gerekli odak ayarlamalarını yapıp hedefi işaretlediğini bile görebiliyordum.

"Gerçekten berbat," dedi Jeb kibarca.

"Biz Florida'ya gidiyoruz?"

Tonlaması soru sorar gibiydi.

"Orası daha iyi olmalı," dedi Jeb.

"Evet, eğer ulaşabilirsek? Bölgelerarası Amigo Kızlar Yarışması'na gidiyoruz? Tabii tatile gelmesi kötü oldu? Ama Noel'imizi erkene aldık? Kutlamamızı dün yaptık?"

Birden hepsinin ne kadar bakımlı olduğunu fark ettim. Parlak telefonları, sürekli oynadıkları ve ben buradayım diye bağıran takıları, manikürlü elleri ve daha önce hiç görmediğim modellerde iPod'ları vardı.

Bir Numaralı Amber yanımıza oturdu. Dizlerini bitiştirip ayaklarını paralel koymuştu. Bulunduğu yerde en beğenilen olmaya alışkın bir kızın oturma pozisyonu.

"Bu da Julie," dedi Jeb beni yeni arkadaşımıza tanıştırma nezaketinde bulunarak. Amber adının Amber olduğunu

Telegam: @cinciva

söyledi ve bütün Amber'larla Madison'ları tek tek işaret etti. Başka isimler de vardı ama benim için hepsi ya Amber ya Madison'dı. Hem böyle düşünmek daha güvenliydi. Böylece en azından birkaçını hatırlama şansım vardı.

Amber bizimle muhabbet etmeye kararlıydı. Yarışmanın bütün detaylarını anlattı. Yaptığı inanılmazdı. Beni hem sohbete katıyor hem dışlıyordu. Artı, bana artık kalkıp gitmem ve meydanı kabilesine bırakmamla ilgili zihinsel mesajlar -bilinçaltının derinliklerinden- yolluyordu. Kızlar vagondaki her yeri işgal etmişti. Yarısı telefondaydı, diğer yarısı su, kahve ve diyet kola stoğunu eritmekle meşguldü.

Hayatımı daha karmaşıklaştırmak için ihtiyacım olanın bu olmadığına karar verdim.

"Ben yerime dönüyorum," dedim.

Tam ayağa kalkmıştım ki tren dramatik bir şekilde yavaşlayıp bizi soğuk ve sıcak sıvılarla birlikte ileri fırlattı. Tekerlekler yaklaşık bir dakika boyunca raylarda sürüklenirken protesto çığlıkları attı ve sonra zınk diye durdu. Tepelerdeki raflardan düşen eşyaların ve yere yuvarlanan insanların seslerini duydum. Benim gibi insanların. Madison'lardan birinin üzerine uçup çenemle yanağımı bir şeye vurmuştum. Ne olduğundan emin değildim çünkü aynı anda ışıklar söndü ve herkesten hoşnutsuz homurtular yükseldi. Üzerimde ayağa kalkmama yardım eden eller hissettim. Jeb olduğunu bilmem için onu görmeme gerek yoktu.

Telegam: @cinciva

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet, galiba."

Bir an ışıklar titrekçe yanıp söndü. Sonra hepsi tek tek yandı. Birkaç Amber kıymetli canını kurtarmak için büfeye asılmış ve yiyecekler yerlere saçılmıştı. Jeb eğilip nalları diken telefonunu aldı. Zavallıcık iki parçaya ayrılmıştı. Onu yaralı bir kuş yavrusu gibi nazikçe avcuna koydu.

Birden hoparlörlerden cızırtılı bir ses duyuldu. Yol boyunca yaptıkları anonslardaki soğuk ve otoriter tondan eser yoktu.

"Bayanlar, baylar, lütfen sakin olun. Az sonra kondüktörlerimiz vagonlarda yaralanan birileri var mı diye bakmaya gelecek."

Neler olduğunu anlamak için yüzümü soğuk cama dayadım. Hemen yanımızda bir sürü şeride ayrılmış geniş bir yol vardı. Eyaletler arası bir otoyola benziyordu. Yolun karşı tarafında parlak sarı bir tabela göze çarpıyordu. Kar yüzünden doğru düzgün seçemiyordum ama Waffle House'un rengini ve şeklini tanımıştım. Trenin yanında bir grup adam el fenerleriyle raylara bakıyordu.

Kadın bir kondüktör vagonun kapısını açıp gözleriyle içeriyi taradı. Başında şapkası yoktu.

Yanımıza geldiğinde, "Neler oluyor?" diye sordum. "Kara mı saplandık?"

Eğilip camdan dışarı baktı ve usulca ıslık çaldı.

Telegam: @cinciva

"Maalesef öyle, hayatım," diye fısıldadı. "Gracetown'un hemen dışındayız. Buradaki raylar biraz derinde ve tamamen karla kaplanmış. Belki sabaha bizi almaları için birkaç otobüs yollarlar. Gerçi bundan da emin değilim. Bir yerinize bir şey olmadı, değil mi?"

"Ben iyiyim," dedim.

Bir Numaralı Amber bileğini tutuyordu.

"Amber!" dedi başka bir Amber. "Ne oldu?"

"Bileğimi burktum," diye inledi Bir Numaralı Amber. "Çok acıyor."

"Eyvah, beni havaya fırlatırken o bileğinden destek alıyorsun!"

Altı amigo kız, yaralı arkadaşlarının yanına gidebilmeleri için yoldan çekilmemi işaret etti – bu sefer bilinçaltından değil. Jeb kızların arasında kalmıştı. Işıklar karardı, ısıtma sistemi gürültüyle kapandı ve hoparlörlerden yine o cızırtılı ses yükseldi.

"Bayanlar, baylar, enerji tasarrufu yapmak için elektriği kestik. Yanınızda kazağınız ya da battaniyeniz varsa kullanmanızı rica ediyoruz. Personelimiz ihtiyaçlarınızı karşılamak için ellerinden geleni yapacaktır. Eğer fazladan battaniyeniz varsa diğer yolcularla paylaşınız lütfen."

Sarı tabelaya baktım ve gözlerim yine amigo kızlara kaydı. İki seçeneğim vardı: Ya bu soğuk ve karanlık trende elim kolum bağlı bekleyecektim ya da bir şeyler yapacaktım. Kontro-

Telegam: @cinciva

lüm dışında gelişen bugünün iplerini hala yakalayabilirdim. Yolu geçip Waffle House'a ulaşmak kolaydı. Herhalde içerisi sıcaktı ve bir sürü yemekleri vardı. Kesinlikle denemeye değerdi.

Üstelik bu planı Noah da takdirle karşılardı. İleriye yönelik tedbirler almaktan kimseye zarar gelmezdi. Amber'ları hafifçe iterek Jeb'in yanına gittim.

"Yolun karşısında bir Waffle House var," dedim. "Gidip açık mı diye bakacağım."

"Waffle House mu? Kasabanın hemen dışında, I-40'ta olmalıyız."

"Saçmalama," dedi Bir Numaralı Amber. "Ya tren hareket ederse?"

"Yok canım. Kondüktör bütün gece burada kalacağımızı söyledi. Hem orası sıcaktır ve bir şeyler yiyebiliriz. Yapacak daha iyi bir şeyimiz var mı?"

"Tezahüratlarımızı çalışabiliriz," dedi Madison'lardan biri kedi miyavlamasını andıran bir sesle.

"Yalnız mı gidiyorsun?" diye sordu Jeb. Sanırım gelmek istiyordu ama Amber hayatı ona bağlıymışçasına omzuna yaslanmıştı.

"Merak etme," dedim. "Hemen yolun karşısında. Bana telefon numaranı ver. Açıksa..."

İkiye ayrılan telefonunu gösterdi. Kafamı sallayıp sırt çantamı aldım.

Telegam: @cinciva

"Geç kalmam," dedim. "Hem geri gelmem gerek, değil mi? Başka nereye gidebilirim ki?"

Telegam: @cinciva

Üçüncü Bölüm

Vagonların arasındaki buz gibi koridora kafamı uzattım. Trenin açık kapısından içeri karlar doluyordu. Bir grup personel ellerinde fenerlerle tren boyunca yürüyordu. Birkaç vagon ötedeydiler. Hemen harekete geçtim.

Basamaklar dik, yüksek ve buzla kaplıydı. Üstelik zeminle aralarında yaklaşık bir buçuk metre vardı. En alttaki ıslak basamağa oturup kendimi elimden geldiğince dikkatle aşağı attım. Ellerim ve dizlerim üzerinde otuz santim kara gömüldüm ve bacaklarım sırılsıklam oldu. Neyse ki canım yanmamıştı. Fazla yolum yoktu. Otobanın hemen yanındaydık. En fazla altı metre yürüyecektim. Tek yapmam gereken üstgeçidin altından karşıya geçmekti. Ancak bir iki dakikamı alırdı.

Telegam: @cinciva

Daha önce hiç altı şeritli bir otoyoldan geçmemiştim. Hiç böyle bir fırsatım olmamıştı. Olsaydı da kesin kötü bir fikir olduğunu düşünürdüm. Ama burada tek bir araba bile yoktu. Kendimi dünyanın kıyısında, yeni bir hayatın başlangıcında gibi hissediyordum. Eski düzen yıkılmıştı. Karşıya geçmek beş dakika sürdü. Rüzgar sırtımdan üflüyor, kar tanecikleri gözlerime giriyordu. Karşı tarafa ulaştığımda aşmam gereken başka bir alanla karşılaştım. Belki bir çimlik, geniş bir kaldırım ya da bir yoldu. Kalın bir kar tabakasıyla kaplı olduğu için ne olduğunu anlayamıyordum. İşin kötüsü, yüksek bir kaldırımı fark edemediğim için karların içine düştüm ve kapıya vardığımda baştan aşağı sucuk gibiydim.

Waffle House'un içi sıcaktı. Hatta biraz fazla sıcak. Pencereler buhar olmuş, camlardaki Noel Baba çıkartmaları erimişti. Hoparlörlerden insanda alerji atağı etkisi yapan, yumuşak Noel şarkıları yükseliyordu. Salona yanık yağ ve yerleri sildikleri deterjanın kokusu sinmişti. Kulağa kötü gelebilir ama kesinlikle vaatkardı. Demek ki kısa bir süre önce patates ve soğan kızartmışlardı ve lezzetli olduklarından emindim.

İnsan bazında da durum pek farklı değildi. Mutfağın derinliklerinden iki erkek sesi duydum. Ara sıra tokat sesleri ve gülüşmeler geliyordu. Girişe uzak köşe masalardan birindeki kadın önünde sigara izmaritleriyle dolu tabağıyla kendi yalnızlığında kaybolmuştu. Görünürdeki tek personel, kasada duran benim yaşlarımdaki çocuktu. Waffle House tişörtü bi-

Telegam: @cinciva

raz fazla uzundu ve eteklerini içine sokmamıştı. Diken saçları kepinin tepesinden fışkırıyordu. İsim kartına baktım. DON-KEUN yazıyordu. İçeri girdiğimde bir çizgi romana dalmıştı. Beni görünce gözlerine hafif bir ışık gelir gibi oldu.

"Merhaba," dedi. "Üşümüş görünüyorsun."

Doğru tespit. Evet dercesine kafa salladım.

Sıkıntı Don-Keun'un içine işlemişti. Bunu sesinde duyabiliyor, yenilgiyi kabullenmişçesine kasaya doğru eğilişinde görebiliyordun. "Bu gece her şey bedava," dedi. "İstediğini alabilirsin. Aşçının ve müdür yardımcısının kararı böyle. İkisi de ben oluyorum."

"Teşekkürler," dedim.

Sanırım başka bir şey daha söyleyecekti ama arkadaki tokat dalaşması büyüyünce utançla irkildi. Tezgahta bir gazete ve birkaç kahve fincanı vardı. Kasanın biraz ötesindeki taburelerden birine oturduğumda Don-Keun hemen yanımda bitti.

"Şey, bir şey ister..."

Tuvaletlerin olduğu bölümden biri çıkınca aniden sustu. Altmış yaşlarında bir adamdı. Bal rengi saçları, gözlüğü ve hafif bir bira göbeği vardı. Ah, ve alüminyum folyo giymişti. Hem de baştan aşağı. Alüminyum folyodan küçük bir şapkası bile vardı.

Alüminyum Folyo Adam önünde gazete ve birkaç kahve fincanının durduğu tabureye oturduğunda bana başıyla selam verdi.

Telegam: @cinciva

"Nasılsın bakalım?" diye sordu.

"Daha iyi olabilirdim," dedim dürüstçe. Yüzüne mi, gümüş ışıltılarıyla parlayan vücuduna mı bakacağımı bilememiştim.

"Dışarıda olmak için kötü bir gece."

"Evet," dedim odak noktam olarak parlak göbeğini seçerek. "Berbat."

"Çekiciye ihtiyacın yok, değil mi?"

"Trenleri çekmiyorsanız, hayır."

Bir an durup düşündü. Birinin espri yaptığınızı anlamaması ve lafınızı ciddiye alıp düşünmesi her zaman tuhaftır. Bir de bunu alüminyum folyolu bir adamın yaptığını hayal edin.

"Trenler çok büyük," dedi kafasını iki yana sallayarak. "Onlarda işe yaramaz."

Don-Keun da kafasını salladı ve bana *fırsatın varken kaç, benim için çok geç* bakışı attı.

Gülümseyip ne yiyeceğime odaklanmaya çalıştım. Sanırım en iyisi bir şey sipariş etmekti. Menüyü gözlerimle defalarca tarayarak waffle ile peynirli patates arasında karar veremiyormuş ayağına yattım.

"Kahve," dedi Don-Keun yanıma gelip elime bir fincan tutuşturarak. Kahve yanmıştı ve kötü kokuyordu ama bu kadar zor beğenen biri olamanın sırası değildi. Hem belli ki bana yardım etmeye çalışıyordu.

"Trendeyim mi demiştin?" diye sordu.

Telegam: @cinciva

"Evet," dedim pencereden dışarıyı işaret ederek. Don-Keun'la Alüminyum Folyo Adam dönüp baktı ama fırtına şiddetlenmişti ve treni görmeleri imkansızdı.

"Yok yok," dedi Alüminyum Folyo. "Bu havada trenler çalışmaz."

Sözlerini vurgulamak istercesine alüminyum folyo kıyafetinin kollarını düzeltti.

"Bu işe yarıyor mu?" dedim sonunda dayanamayıp.

"Ne işe yarıyor mu?"

"Bu şey. Koşucular maratonların sonunda böyle şeyler giymiyor mu?"

"Nasıl şeyler?"

"Alüminyum folyo kıyafetler."

"Hangi alüminyum folyo?" diye sordu.

Bunun üzerine kibarlığı ve Don-Keun'u bir tarafa bırakarak pencere kenarına oturdum. Fırtına yüzünden cam zangır zangır titriyordu.

Çok uzaklarda Geleneksel Noel Arifesi Açık Büfesi tam gaz devam ediyordu. Bu saate kadar bütün yemekler ortaya çıkmış olmalıydı. O tuhaf jambonlar, hindiler, köfteler, kremalı patatesler, sütlaçlar, kurabiyeler, dört çeşit tuzlanmış balık...

Diğer bir deyişle, Noah'yı aramak için kötü bir zamandı. Ama bana varınca ara dememiş miydi? Anlaşılan bu gece varabileceğim son nokta buydu.

Telegam: @cinciva

Numarasını tuşladım ve anında telesekreter servisine aktarıldım. Ne söyleyeceğimi ve nasıl bir tavır takınacağımı planlamamıştım. Alaycı bir kahkaha atıp bir kasabanın hemen dışındaki tuhaf bir yolda mahsur kaldığımıza ve bir Waffle House'ta, alüminyum folyolar giymiş bir adamla oturduğuma dair, muhtemelen anlaşılmaz bir mesaj bıraktım. Ancak telefonu kapadığımda kafama dank etti. Herhalde Noah en yoğun anında onu ipe sapa gelmez bir şaka için rahatsız ettiğimi düşünecek ve bana kıl olacaktı.

Tam geri arayıp içler acısı bir sesle şaka yapmadığımı açıklayacaktım ki rüzgarla birlikte kapılar açıldı ve içeri biri girdi. Uzun boylu, zayıf ve eğer gözlerim beni yanıltmıyorsa erkekti. Ama daha fazlasını söylemek zordu çünkü kafasında, ellerinde ve ayaklarında ıslak market torbaları vardı. Issız bir Waffle House ve içerdeki birkaç kişiden ikisi kıyafet olarak sıradışı materyaller kullanıyor. Sizce de biraz tuhaf değil mi?

Gracetown'dan giderek soğumaya başlıyordum.

"Sunrise'ta arabamın kontrolünü kaybettim," dedi adam. "Hendeğe yuvarlandım."

Don-Keun anlayışla kafa salladı.

"Çekici lazım mı?" diye atladı Alüminyum Folyo.

"Yok, gerekmez. O kadar kar yağıyor ki yerini hatırlayabilir miyim bilmiyorum."

Torbalardan kurtulunca altından gayet normal görünümlü bir tip çıktı. Koyu renk, kıvırcık saçları nemliydi. Hafiften cı-

Telegam: @cinciva

lız sayılırdı ve kotu üzerine büyük gelmişti. Tezgaha şöyle bir göz atıp sonra bana doğru yürüdü.

"Buraya oturmamın mahsuru var mı?" diye sordu alçak sesle. Başıyla alüminyum folyolu adamı işaret etti. Belli ki onunla takılmak istemiyordu.

"Hayır, buyur lütfen," dedim.

"Aslında zararsızdır," diye fısıldadı. "Ama çok konuşur. Bir keresinde beni yarım saat esir aldı. Kahve fincanlarına bayılır. Uzun süre onlardan bahsedebilir."

"Hep alüminyum folyo mu giyiyor?"

"Herhalde onu başka bir şeyle görsem tanımam. Bu arada, ben Stuart."

"Julie."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Trenim," dedim dışarıdaki karanlığı işaret ederek "kara saplandı."

"Nereye gidiyorsun?"

"Büyükannemleri görmeye Florida'ya. Annemle babam hapiste."

Konuşmaya bodoslama dalmaya karar vermiştim ve aldığım tepkiyi bekliyor sayılırdım. Stuart güldü.

"Yalnız mısın?" diye sordu.

"Bir erkek arkadaşım var," dedim.

Normalde bu kadar aptal değilimdir. Gerçekten. Ama aklım Noah'ya takılmıştı. Hala o saçma mesajımı düşünüyordum.

Telegam: @cinciva

Stuart'ın dudaklarının kenarları kahkahasını bastırmaya çalışıyormuş gibi hafifçe kıvrıldı. Parmaklarıyla masada tempo tuttu ve bu aptal anın geçmesini kolaylaştırmak için sırıttı. Belki de bana tanıdığı fırsatı değerlendirmeliydim ama konunun peşini bırakmadım. Hatamı bir şekilde düzeltmeliydim.

"Ne alaka diyeceksin şimdi," diye başladım. Artık dönüşüm yoktu ve bir an önce durumu kurtarmalıydım. "Fakat ona bir türlü ulaşamıyorum. Arayacağımı söylemiştim ama telefonum çekmiyor."

Evet, Jeb'in hikayesini çalmıştım. Fakat o bunu söylerken onun telefonu masanın üzerinde, ekranında tam güç çektiğini gösteren çizgileriyle durmuyordu. Stuart bir telefonuma bir bana baktıysa da yorum yapmadı.

Şimdi gerçekten kanıtlamam gereken bir şey vardı. Ona normal biri olduğumu ispat edene dek bu işin peşini bırakmayacaktım.

"Yani şu ana kadar çekmiyordu," dedim.

"Hava yüzündendir," diye mırıldandı.

"Herhalde. İzninle ben bir daha deneyeyim. Uzun sürmez."

"Ah, lütfen, keyfine bak."

Doğru ya! Benimle oturmasının tek sebebi Alüminyum Folyo ile fincan muhabbeti yapmak istememesiydi. Birbirimize bağlı falan değildik. Hatta Stuart konuşmamızın bölünmesine sevinmiş bile olabilirdi. Ben telefonumu kurcalarken ayağa kalkıp paltosunu çıkardı. Altında bir Target üniforması

Telegam: @cinciva

ve daha çok market torbası vardı. Paltosunun kıvrımlarından bir düzine kadarı yere dökülünce hiç istifini bozmadan bunları topladı.

Karşıma yine telesekreter çıkmıştı. Öfkelendiğimi çaktırmayayım diye yüzümü cama çevirdim. Stuart'ın önünde zavallıca bir mesaj daha bırakmak istemediğim için telefonu kapadım.

Stuart otururken *hayrola* dercesine başını salladı.

"İskandinav usulü açık büfeleriyle meşgul olmalılar," dedim.

"O ne?"

"Noah'nın ailesi en temelde İsveç kökenli. Onun için her yıl Noel Arifesi'nde süper bir açık büfe daveti veriyorlar."

En temelde, dediğimde kaşlarının yukarı kalktığını gördüm. *Temelde* kelimesini çok kullanırım. Noah'nın favorilerinden biridir, ben de ondan kaptım. Bunu başka insanların yanında kullanmamayı öğrenmem gerekiyordu çünkü bir nevi bize özeldi. Ayrıca bir yabancıyı aptalın teki olmadığına inandırmaya çalışırken *en temelde İsveçli* gibi kelimeler sarf etmemeye dikkat etmen gerekir.

"Ah. İskandinav Usulü Açık Büfe, çok hoş," dedi kibarca.

Konuyu değiştirme vakti gelmişti.

"Target," dedim gömleğini göstererek. Ama Fransızlar gibi *Tarjıt* diye telaffuz etmiştim ve hiç de komik olmamıştı.

"Ev-vet," dedi. "Şimdi işe gitmek için neden hayatımı tehlikeye attığımı anlamışsındır. Benimki kadar önemli bir işin

Telegam: @cinciva

varsa her türlü riske girmelisin, yoksa hayat sekteye uğrar. Şu çocuk gerçekten telefon etmek istiyor olmalı."

Stuart camdan dışarıyı işaret edince bakmak için döndüm. Jeb etrafı karla kaplı telefon kulübesinin kapısını zorluyordu.

"Zavallı Jeb," dedim. "Ona telefonumu versem iyi olacak. Hem şimdi çekiyor da."

"O, Jeb mi? A, evet. Dur, bir dakika. Sen Jeb'i nereden tanıyorsun?"

"Trende birlikteydik. Gracetown'da ineceğini söylemişti. Galiba yolun geri kalanını yürümeyi planlıyor."

"Kapıyı kıracak," dedi Stuart daha iyi görebilmek için pencereye asılı baston şekeri yana çekerek. "Kendi telefonunu neden kullanmıyor?"

"Çarptığımızda kırıldı."

"Nasıl yani? Treniniz bir yere mi çarptı?"

"Ah, yok. Sadece kara saplandık."

Stuart bu konuyu biraz daha kurcalayacaktı ki kapı açıldı ve hepsi birden içeri doluştu. On dördü birden. Sonra ciyak ciyak bağırarak üzerlerindeki karları temizlemeye giriştiler.

"Aman Tanrım," dedim.

Telegam: @cinciva

Dördüncü Bölüm

On dört hiperaktif amigo kızın daha da kötüleştiremeyeceği kadar kötü bir durum yoktur.

Sessiz sakin Waffle House'un Amber, Amber, Amber ve iki Madison'ın hakimiyeti altına girmesi sadece üç dakika sürdü. Karşımızdaki köşeye kamp kurdular. Birkaçı bana *ah, demek hala hayattasın,* dercesine bakıp kafa salladı ama genel olarak kimseye aldırdıkları yoktu.

Ne var ki bu diğer insanların da onlara aldırmadığı anlamına gelmiyordu.

Don-Keun bambaşka biri olup çıkmıştı. İçeri girdikleri an bir saniyeliğine ortadan kayboldu. Waffle House mutfağının derinliklerinden boğuk ve neşeli bağrışmalar duyuldu. Geri döndüğünde yüzü, genelde ilahi aydınlanmayla bağdaştırılan bir

Telegam: @cinciva

ışık saçıyordu. Ona bakmak bile beni yoruyordu. Peşinde iki tip daha vardı. Onun açtığı ışıklı yoldan yürüyen iki inanan daha.

"Ne istersiniz, hanımlar?" diye seslendi Don-Keun neşeyle.

"Burada amuda kalkma çalışması yapabilir miyiz?" diye sordu Bir Numaralı Amber. Galiba bileği iyileşmişti. Bu amigo kızlar epey dayanıklı oluyordu. Dayanıklı ve manyak. Tanrı aşkına, böyle bir kar fırtınasında başka kim amuda kalkmak için dışarı çıkmayı göze alırdı ki? Ben buraya sırf onlardan kaçmak için gelmiştim.

"İstediğinizi yapabilirsiniz, hanımlar," dedi Don-Keun.

Bir Numaralı Amber bu cevabı sevmişti.

"Rica etsem, yeri silebilir misiniz? Şurayı temizleseniz yeter. Ellerimize bir şeyler yapışmasın."

Don-Keun saplı süpürgelerin durduğu dolaba koşarken neredeyse kendi ayak bileğini kıracaktı.

Stuart tek kelime etmeden olan biteni izliyordu. Gözlerinde Don-Keun'la arkadaşlarının hayranlık dolu ifadesi yoktu ama kızlar kesinlikle radarındaydı. Zor bir matematik problemini çözmeye çalışıyormuş gibi kafasını yana eğmişti.

"Oldukça sıradışı bir gün yaşıyoruz," dedi.

"Evet, öyle de denebilir," diye karşılık verdim. "Burada gidecek başka bir yer yok mu? Starbucks filan?"

Starbucks dediğimde irkilmişti. Belki de mağaza zincirlerinden nefret eden tiplerden biriydi. Gerçi öyle birinin Target'ta çalışması biraz saçma olurdu.

Telegam: @cinciva

"Kapalı," dedi. "Her yer öyle. Dük ve Düşes belki açık olabilir ama orası da mahalle bakkalından hallice. Bugün Noel Arifesi. Bir de şu tipi bastırınca..."

Stuart kafamı hafifçe masaya vurmaya başlamamdan ne kadar sıkıldığımı anlamış olmalıydı.

"Ben eve gidiyorum," dedi elini, kendime daha fazla zarar vermemem için alnımla masanın arasına koyarak. "Neden benimle gelmiyorsun? En azından sıcak. Hem sana sığınacak bir yer önermediğimi duysa annem beni asla affetmezdi."

Bir düşündüm. Soğuk, ölü trenim yolun karşısındaydı. Şimdilik tek seçeneğim amigo kızlar ve kendini alüminyum folyoya saran bir adamla burada tıkılıp kalmaktı. Annemle babam kilometrelerce ötede bir nezarethanedeydi. Üstelik son elli yılın en büyük kar fırtınası tam tepemizdeydi. Evet, kesinlikle sığınacak bir yere ihtiyacım vardı.

Yine de kafamın içindeki *yabancılardan uzak dur* sinyallerini duymazdan gelemiyordum. Gerçi burada asıl riski yabancı alıyordu ya neyse. Bu gece bütün uğursuzluklar bende toplanmıştı ve onun yerinde olsaydım beni evime götürmezdim.

"Dur, içini rahatlatayım. Bu benim Target personel kartım. Biliyorsun, orada herkesi çalıştırmazlar. Bu da ehliyetim. Lütfen saç modelim hakkında tek kelime etme. İsim, adres, kimlik numarası, hepsi burada."

Telegam: @cinciva

Şaka olsun diye bütün cüzdanını boşalttı. Bir kızla mezuniyet balosunda çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Stuart bir sevgilisi olan normal bir çocuktu. Bir soyadı bile vardı: Weintraub.

"Evin uzak mı?" diye sordum.

"Bir kilometre," dedi parmağıyla işaret ederek. Ama tipi yüzünden hiçbir şey görünmüyordu. O beyaz, şekilsiz çıkıntılar ev de olabilirdi, ağaç da. Hatta Godzilla'nın gerçek boyutta modelleri bile olabilirlerdi.

"Bir kilometre mi?"

"Kestirmeden gidersek, evet. Uzun yolu kullanırsak bir kilometreyi biraz geçer. Merak etme, başarabiliriz. Ben daha yürüyebilirdim ama burayı açık görünce biraz ısınayım dedim."

"Ailenin aldırmayacağından emin misin?"

"Noel Arifesi'nde zorda kalan birine yardım teklif etmeseydim annem beni bahçe hortumuyla döverdi."

Don-Keun elinde saplı süpürgeyle tezgahın üzerinden atlayıp Bir Numaralı Amber'ın durduğu yeri temizlemeye başladı. Dışarıda Jeb nihayet telefon kabinine girmeyi başarmıştı. Kendi dramıyla o kadar meşguldü ki kimseyi görecek hali yoktu. Yani yapayalnızdım.

"Tamam," dedim. "Geliyorum."

Gidişimizi Alüminyum Folyo dışında kimsenin fark ettiğini sanmıyorum. Amigo kızlara kayıtsızca sırtını dönmüştü ve kapıya yöneldiğimizde bize el salladı.

Telegam: @cinciva

"Sana bir şapka lazım," dedi Stuart camlı kapıdan restoranın buz gibi çıkış koridoruna geçtiğimizde.

"Şapkam falan yok. Florida'ya gidiyordum."

"Benim de yok. Ama bunlar var."

Torbalarını gösterip bir tanesini kafasına doladı. Tepesi kabarık, tuhaf görünümlü bir sarığa benzemişti. Kafana bir torba takmak Amber, Amber ve Amber'ın asla kabul etmeyeceği bir şeydi... Ve ben kendimi öyle biri olmadığımı göstermek mecburiyetinde hissediyordum. Torbayı alıp muzip bir ifadeyle kafama geçirdim.

"Ellerini de sar," dedi birkaç torba daha uzatarak. "Ama bacaklarını ne yapacağız bilmiyorum. Donuyor olmalısın."

Haklıydı. Bacaklarım şimdiden buz tutmuştu ama her nedense buna katlanamayacağımı düşünmesini istemiyordum.

"Yok canım," diye yalan attım. "Taytım çok kalın. Botlarım da taş gibi. Ama ellerime dediğin gibi yapabilirim."

Tek kaşını kaldırdı. "Emin misin?"

"Elbette." Bunu neden söylediğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Sanırım gerçeği itiraf etmek zayıflık gibi gelmişti.

Stuart şiddetli rüzgar ve kar yığınları yüzünden kapıyı güçlükle itti. Karın sağanak halinde yağabileceğini bilmezdim. Daha önce kar taneciklerinin yalnızca uçuştuğunu görmüştüm. Ve bunların birkaç santimlik tabakalar oluşturduğunu. Ama bu kar ağır ve yapışkandı. Üstelik kar tanelerinin her biri yirmi beş sent büyüklüğündeydi. Birkaç saniye içinde ilikleri-

Telegam: @cinciva

me kadar ıslanmıştım. En son basamakta duraksayınca Stuart arkasını dönüp bana baktı.

"Emin misin?" diye sordu yine.

Ya şimdi cayacak ya da sonuna dek gıkımı çıkarmayacaktım.

Arkama göz attığımda üç Amber'ın restoranın ortasında amuda kalkarak bir piramit oluşturduğunu gördüm.

"Evet," dedim. "Hadi gidelim."

Telegam: @cinciva

Beşinci Bölüm

Waffle House'un biraz uzağındaki arka yolda ilerliyorduk. Dakikada bir yanıp sönen trafik uyarı ışıkları önümüzde parlak sarı bir aydınlık oluşturmuştu. İki felaketzede, sokağın ortasına doğru yürüdük. En azından on beş dakika boyunca sessiz kaldık. Konuşmak enerjimizi tüketiyor, ağzımızı açmamızla birlikte buz gibi hava tüm gücüyle içeri doluyordu.

Her bir adım bir sınav gibiydi. Kar o kadar derin ve yapışkandı ki ayağımı ayak izimden çekebilmek için büyük bir çaba harcıyordum. Bacaklarım donma noktasını aşıp yeniden ısınmaya başlamıştı. Tuhaf ama kafamla ellerimdeki torbalar gerçekten işe yarıyordu. Tempomuzu sabitlediğimizde Stuart konuşmaya başladı.

Telegam: @cinciva

"Söylesene, ailen gerçekten nerede?" diye sordu.

"Hapiste."

"Evet, içerde de söylemiştin ama..."

"Hapisteler," dedim üçüncü kez.

Bu sefer sesimin inandırıcı çıkmasına özen göstermiştim. Bir daha aynı soruyu sormadı ama söylediğimi sindirmesi biraz zaman aldı.

"Neden?" dedi sonunda.

"Ah, polise karşı koymaktan."

"Nasıl yani? Protesto gösterisi falan mı yaptılar?"

"Hayır, bir alışveriş kavgasının ortasında kalmışlar."

Bu noktada birden durdu.

"Sakın bana Charlotte'taki Flobie olayına karışmışlar deme."

"Tam üstüne bastın," dedim.

"Aman Tanrım! Annenle baban Flobie Beşlisi'nin arasında mı?"

"Flobie Beşlisi mi?" diye tekrarladım cılız bir sesle.

"İşyerinde günün konusuydular. Bütün müşteriler onlardan bahsediyordu. Haberlerde olayı bütün detaylarıyla gösterdiler..."

Haberler mi? Günün konusu mu? Ah, harika. Süper. Şahane. Ünlü bir aile her kızın rüyasıdır.

"Herkes Flobie Beşlisi'ne bayıldı," dedi. "Yani hemen herkes. Ya da en azından insanlar bunu komik buldu."

Telegam: @cinciva

Sonra benim için o kadar komik olmadığını fark etti. Ne de olsa Noel Arifesi'nde, kafamda bir poşetle tuhaf bir kasabada karlarla boğuşmamın tek sebebi buydu.

Önüme geçmek için büyük adımlar atarak "Artık tanınmış biri sayılırsın," dedi. "CNN kesin seninle röportaj yapar. Flobie Kızı! Ama üzülme, ben seni basından korurum."

Kollarını savurarak muhabirleri engellemeye, fotoğrafçıları yumruklamaya çalışıyormuş gibi yaptı. Biraz olsun neşelenmiştim. Kendimi koreografiye kaptırıp patlayan flaşlardan korunmak ister gibi ellerimle yüzümü kapattım. Gerçeklerden bir anlığına da olsa sıyrılabilmek güzeldi doğrusu.

"Ne saçma, değil mi?" dedim hayali bir paparazziden kurtulmaya çalışırken sendeleyerek. "Annemler seramik bir Noel Baba evi yüzünden hapiste."

"Uyuşturucu satıcılığından iyidir," dedi. Biraz yavaşlayıp adımlarını bana uydurmuştu. "Yani öyle, değil mi?"

"Her zaman böyle iyimser misin?"

"Daima. Target çalışanlarında aranan bir özellik. Tıpkı Kaptan Smiley gibiyimdir."

"Kız arkadaşın bu huyuna bayılıyor olmalı."

Bunu sırf ne kadar zeki ve iyi bir gözlemci olduğumu belirtmek için söylemiştim. *Kız arkadaşım olduğunu nereden bildin,* diyecek ve ben de *cüzdanında resmini gördüm,* diye cevabı yapıştıracaktım. O zaman Sherlock Holmes'ten farksız olduğumu düşünecek ve Waffle House'taki kafasızlıklarımı unuta-

Telegam: @cinciva

caktı. (Bazen böyle tatminler için biraz beklemeniz gerekebilir ama sonuç mutlaka sıkıntınıza değer.)

Fakat Stuart başını hızla bana doğru çevirip gözlerini kırpıştırdı. Sonra dikkatini tekrar yola verdi ve kararlı adımlarla yürümeye devam etti. Aramızdaki samimiyet birdenbire yok olmuş gibiydi.

"Fazla kalmadı. Burada bir karar vermemiz gerek. İki yol var. Ya aynen devam edeceğiz. Herhalde eve varmamız kırk beş dakika sürer. Ya da kestirmeden gideceğiz."

"Kestirme," dedim hemen. "Tabii ki."

"O çok daha kısa çünkü bu yol kavisleniyor ve kestirme yol tam ortasından geçiyor. Yarım saat önceki gibi tek başıma olsam kesin onu kullanırdım ama..."

"Kestirme," dedim yine.

O fırtınada, kar ve rüzgar yüzümün derisini soyacakmış gibi hissederken ve ellerimle kafamda market poşetleri varken başka bir bilgiye ihtiyacım olmadığını düşünmüştüm. Kestirmeden gidersek şimdiki halimizden ne kadar kötü bir duruma düşebilirdik ki? Ve Stuart madem yalnızken onu kullanacaktı, benimle olması bir şey fark ettirmemeliydi.

"Pekala," dedi. "Kestirme yol bizi şu evlerin arkasına çıkaracak. Bizim ev de orada. Yaklaşık iki yüz metre ötede. Yani galiba."

Parlak sarı ışığın aydınlattığı yoldan çıkıp bazı evlerin arasından geçen gölgeli bir patikaya girdik. Yürürken cebimden

Telegam: @cinciva

telefonumu çıkarıp baktım. Noah aramamıştı. Bunu çaktırmadan yapmaya çalışmıştım ama Stuart beni yakaladı.

"Aramadı mı?" diye sordu.

"Daha değil. Gerçekten yoğun olmalı."

"Ailenin başına gelenleri biliyor mu?"

"Evet," dedim. "Ona her şeyimi anlatırım."

"Bu karşılıklı mı?"

"Ne karşılıklı mı?"

"Ona her şeyimi anlatırım dedin. *Birbirimize her şeyimizi anlatırız,* demedin."

Ne biçim bir soruydu bu? "Tabii karşılıklı," dedim hemen.

"Eee, anlatsana, *en temelde* İsveçli olmasının dışında nasıl biri?"

"Çok zeki," dedim. "Öyle sürekli not ortalamalarından bahseden ve sınıf birincisi olduğunu ima eden tiplerden değil tabii. Onun zekası doğuştan. Fazla çalışmaz ve dersleri kafaya takmaz. Yine de notları hep iyi. Çok iyi. Futbol oynuyor. Matematik olimpiyatlarına katılıyor. Gerçekten popüler biri."

Evet, aynen böyle demiştim ve evet, aynen bir reklam metni gibiydi. Ve evet, Stuart'ın suratında yine o *kahkahamı güçlükle bastırıyorum* sırıtışı vardı. Ama bu soruya başka nasıl yanıt verebilirdim ki? Tanıdığım herkes Noah'yı tanıyordu. Ne olduğunu ve neyi temsil ettiğini de öyle. İlk kez birine onu anlatmak zorunda kalıyordum.

Telegam: @cinciva

"Özgeçmişi iyiymiş," dedi. Zerre kadar etkilenmediği belliydi. "Fakat ben gerçekte nasıl biri olduğunu sormuştum." Tanrım. Anlaşılan bu konuyu kapamaya niyeti yoktu.

"E dediğim gibi işte."

"Ben karakterini diyorum. Mesela gizli kalmış bir şair ruhu var mı? Odada yalnızken dans eder mi? Senin gibi komik biri mi? *Temelde* nasıl?"

Normalde bu muhabbet kafamı ütülerdi ama Noah'nın benim gibi komik olup olmadığını soruşunda bir şeyler vardı. Bu hoş bir şeydi. Ve cevabı hayır'dı. Noah bir sürü şeydi ama komik olanlardan biri değildi. Bazen onu eğlendirirdim. Şimdiye dek çoktan anladığınız üzere, ben bazen çenemi tutamam. Bu tip durumlarda benden bezmiş gibi görünürdü.

"O ciddidir," dedim. "Temelde çok ciddi biridir."

"İyi anlamda ciddi mi?"

"Aksi halde onunla çıkar mıydım? Ve bu kadar uzun sürer miydi?"

Stuart bu kez mesajı alıp sustu. Bir süre sessizce yürüdük. Ağaçlar iyice seyrekleşmişti. Uzakta, bir eğimin tepesinde evler görünüyordu. Noel ışıklarının pırıltısını seçebiliyordum. Yoğun kar yağışı yüzünden görüntüler bulanıklaşmıştı. Soğuk bu kadar yakmasaydı belki manzaranın tadını çıkarabilirdim. Ellerim o kadar donmuştu ki artık ısındıklarını hissediyordum. Ama bacaklarımın fazla idare etmeyeceğinin farkındaydım.

Stuart elini uzatıp beni durdurdu.

Telegam: @cinciva

"Pekala," dedi. "Bir şeyi açıklamam gerek. Küçük bir dereden geçeceğiz. Donmuş bir dere. Daha önce insanların üzerinde paten yaptıklarını görmüştüm."

"Çok derin mi?"

"Hayır, o kadar değil. En fazla bir buçuk metredir."

"Nerede?"

"Önümüzde bir yerlerde," dedi.

Uçsuz bucaksız ufka baktım. Demek ileride, karların altında gizli bir su kaynağı vardı?

"Geri dönebiliriz," dedi.

"Sonuçta sen buradan gidecektin, değil mi?" diye sordum.

"Evet, ama bana bir şey ispatlamak zorunda değilsin."

"Önemli değil," dedim sesimin hissettiğimden daha kararlı çıkmasına çabalayarak. "O halde yürümeye devam ediyoruz?"

"Planımız bu."

Aynen böyle yaptık. Kar tabakası incelip ayaklarımız hafifçe kaymaya başladığında ve altında sert buzu hissettiğimizde dereden geçtiğimizi anladık. Her adımımızda çıtırtıları duyar gibi oluyordum. İşte o zaman Stuart tekrar konuşmaya karar verdi.

"Waffle House'taki çocuklar çok şanslı," dedi. "Hayatlarının en güzel gecesini geçirmek üzereler."

Sesinde tuhaf bir meydan okuma vardı. Sanki yemi yutmamı istiyordu. Bu da tam tersini yapmam gerektiği anlamına geliyordu. Ama tabii ki kendimi tutamadım.

"Tanrım," dedim. "Neden bütün erkekler bu kadar basit?"

Telegam: @cinciva

"Nasıl yani?" diye sordu bana yan yan bakarak.

"Şanslı olduklarını söylemenden bahsediyorum."

"Bir düzine amigo kızla bir Waffle House'ta mahsur kalmaları şanssızlık değil herhalde?"

"Bu kendini beğenmiş fantezi de nereden çıktı?" dedim belki niyet ettiğimden biraz daha sertçe. "Ortamda başka erkek yoksa kızlar üzerlerine mi saldıracak yani? Sanki işimiz gücümüz yalnız felaketzedeleri bulup onları grup seks partileriyle ödüllendirmek."

"Öyle yapmıyor musunuz yani?" diye sordu.

Buna cevap vermeye bile tenezzül etmedim.

"Hem amigo kızların nesi kötü?" diye sordu. Beni kıl ettiğine memnun görünüyordu. "Tek tercihim amigo kızlardır demiyorum ama onlara karşı önyargılı da değilim."

"Bunun önyargıyla ilgisi yok," dedim sertçe.

"Öyle mi? Ya neyle ilgili?"

"Ben amigo kız fikrinden hoşlanmıyorum," dedim. "Erkeklere muhteşem olduklarını haykıran mini etekli kızlara karşıyım. Üstelik yalnızca fiziksel özelliklerine göre seçiliyorlar."

"Bilmiyorum," dedi alayla. "Tanımadığın insanları yargılamak, onlar hakkında varsayımlarda bulunmak ve görünüşlerinden bahsetmek... Bunlar bana önyargı gibi..."

"Ben önyargılı değilim!" diye bağırdım. Tepkilerimin kontrolünü yitirmiştim. Etrafımız kapkaranlıktı. Tepemizde puslu kurşuni ve pembe gökyüzü uzanıyordu. Çevremizi saran çıp-

Telegam: @cinciva

lak ağaçların siluetleri topraktan fırlayan cılız elleri andırıyordu. Tek görebildiğimiz uçsuz bucaksız bir beyazlık, uçuşan kar taneleri ve evlerin gölgeleriydi. Rüzgarın ıslığı kulaklarımızda çınlıyordu.

"Boş zamanlarında acil durum teknisyenliği yapmadıklarını nereden biliyorsun?" dedi Stuart bu sinir bozucu oyundan vazgeçmeyi reddederek. "Belki kedi yavrularını kurtarıyorlardır, bir aşevi işletiyorlardır ya da..."

"Öyle bir şey yapmıyorlar," dedim adımlarımı sıklaştırıp önüne geçerek. Biraz kaymıştım ama dengemi bulmayı başardım. "Onlar boş zamanlarında ancak ağda yaptırır."

"Bilemezsin," diye bağırdı arkamdan.

"Bunu Noah'ya açıklamak zorunda kalmazdım," dedim. "Şıp diye anlardı."

"Biliyor musun?" dedi Stuart sakin bir sesle. "Sen Noah'nın ne kadar mükemmel olduğunu düşünürsen düşün, şimdilik ondan zerre kadar etkilenmedim."

Bu kadarı yeterdi. Dönüp kararlı adımlarla gerisin geri yürümeye başladım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu. "Ah, hadi ama."

Büyütülecek bir şey yokmuş gibi davranmaya çalışıyordu. Fakat ben cidden sıkılmıştım. Ayaklarımı sertçe kara saplayarak yürümeye devam ettim.

"Geri dönemezsin. Çok uzaklaştık." Peşimden koştu. "Lütfen saçmalama."

Telegam: @cinciva

"Kusura bakma ama," dedim umrumda değilmiş gibi, "böylesi daha iyi..."

Birden bir ses geldi. Rüzgarın ıslığına, kar ve buzların yer değiştirmesine eşlik eden bir ses. Yüksek bir çıtırtı. Sanki ateşe atılan bir odun gibi. Olduğumuz yerde durduk. Stuart gözlerinde panik dolu bir ifadeyle yüzüme baktı.

"Sakın kıpırdama..."

Ve sonra altımızdaki yüzey kaydı.

Telegam: @cinciva

Altıncı Bölüm

Büyük ihtimalle hayatınızda hiç buz tutmuş bir dereye düşmemişsinizdir. Size nasıl bir şey olduğunu anlatayım.

1. Manyak soğuk. Beyninizdeki Isı Algılama ve Ayarlama Bölümü soğuğu hissediyor ve "Bununla başa çıkamam, bana müsaade," diyor. Sonra ÖĞLE YEMEĞİNDE tabelasını asıp bütün sorumluluğu...

2. Acıyla Mücadele Departmanı'na bırakıyor. Tabii o da Isı Bölümü'nün ona yönlendirdiği bu anlamsız lisanı anlamıyor ve "Bu bizim işimiz değil," diyor. Dolayısıyla rastgele düğmelere basarak içinizi tuhaf ve nahoş hislerle dolduruyor. Ve...

3. Kafa Karışıklığı ve Panik Ofisi'ni arıyor. Orada daima telefona cevap vermeye hazır birileri var. En azından harekete

Telegam: @cinciva

geçme zahmetinde bulunuyorlar. Ah, inanın, Kafa Karışıklığı ve Panik Ofisi kesinlikle düğmelere basmayı seviyor.

Stuart'la ikimiz kafalarımızın içindeki bürokratik karmaşa yüzünden kısa bir anlığına hiçbir şey yapamadık. Biraz toparlandığımızda başıma ne geldiğini anladım. İyi haber: Sadece göğsümüze kadar suya batmıştık. Yani ben öyleydim. Sular tam göğüslerime geliyordu. Stuart'ın da göbeğindeydi. Kötü haber: Bir deliğe sıkışıp kalmıştık ve vücudunuz soğuktan felç olmuşken o delikten çıkmak hiç kolay değildi. İkimiz de bir süre kendimizi yukarı çekmeye çalıştık ama biz baskı uyguladıkça buzdaki çatlak ilerliyordu.

Hemen birbirimize tutunduk.

"Tamam," dedi Stuart zangır zangır titreyerek. "Ço-çok soğuk. Ve hiç hoş değil."

"Ah, sahi mi?" diye bağırdım. Akciğerlerimde yeterince oksijen olmadığı için sesim daha çok ürkütücü bir tıslama gibi çıktı.

"Kı-kırmamız gerek."

Bu benim de aklıma gelmişti, yine de başka birinden duymak daha ikna ediciydi. Kaskatı kesilen kollarımızla buza robot gibi vurmaya başladık. Nihayet kalın tabakaya ulaştığımızda su hafifçe sığlaştı ama fazla değil.

"Seni yukarı iteceğim," dedi Stuart. "Elime bas."

Bacağımı oynatmaya çalıştığımda işbirliğine yanaşmadı. Uyuşmaktan işlevlerini yitirmişlerdi. Onları güçbela kıpır-

Telegam: @cinciva

dattığımdaysa Stuart'ın elleri beni destekleyemeyecek kadar lişümüştü. Birkaç denemeden sonra nihayet ayağımı eline atabildim.

Hafifçe yükseldiğimde müthiş bir keşifte bulundum: *Buz kaygandı*. Dolayısıyla tutunmak çok zordu. Özellikle de elleriniz market torbalarına sarılıyken. Arkaya uzanıp Stuart'ın çıkmasına yardım ettim ve sonunda yüzüstü buzların üzerine devrildi.

Dışarıdaydık. Ve işin tuhafı dışarıda olmak içeride olmaktan da beterdi.

"Fa-fazla u-uzak de-değil," dedi. Ne söylediği güçlükle anlaşılıyordu. Ciğerlerimin titreştiğini hissediyordum. Elimden tutup beni tepedeki bir eve doğru çekiştirdi. Eğer beni sürüklemeseydi o tepeyi asla tırmanamazdım.

Hayatımda ilk kez bir evi gördüğüme bu kadar memnun oluyordum. Etrafı kırmızı noktalar serpiştirilmiş, belli belirsiz yeşilimsi bir ışıkla sarmalanmıştı. Arka kapı kilitli değildi ve nihayet cennete adımımızı attık. Öyle ahım şahım bir yer olduğu için söylemiyorum. Sadece bir evdi işte. İçerisi sıcaktı ve ağaç, hindi ve kurabiye kokuyordu.

Stuart beni banyo kapısının önüne gelene dek çekiştirmeyi sürdürdü. İçeri göz attığımda duşakabini gördüm.

"Hadi," dedi beni sırtımdan iterek. "Duş al. Hemen şimdi. Sıcak su iyi gelir."

Kapı arkamdan kapanıp da uzaklaşan ayak seslerini duyduğumda üzerimdekileri çıkarıp duşakabinin tokmağına uzan-

Telegam: @cinciva

dım. Kar ve çamurla ıslanan kıyafetlerim korkutucu derecede ağırdı.

Sırtımı duvara yaslayıp duşta uzun bir süre kaldım. Küçük banyo buharla dolmuştu. Birkaç kez suyun ısısı değişti. Herhalde Stuart da evin başka bir yerinde duş aldığı içindi.

Musluğu ancak su soğumaya başlayınca kapadım. Yoğun buharda duşakabinden çıktığımda kıyafetlerimin bıraktığım yerde olmadığını gördüm. Biri bana fark ettirmeden banyoya girip iki büyük havlu, bir eşofman altı, bir sweatshirt, çorap ve terlik bırakmıştı. Çoraplar ve terlik haricinde hepsi erkek kıyafetiydi. Çoraplar kalın ve pembeydi. Terliklerse şu ev botlarındandı. Beyaz ve oldukça eskiydiler.

En yakındaki parçayı, sweatshirtü alıp çıplak vücudumu örtmek için kullandım. Şimdi yalnızdım ama az önce biri içeri girmişti. Biri ben duştayken etrafta dolaşıp ıslak giysilerimi almış ve yerine kurularını bırakmıştı. Stuart mıydı acaba? Beni çıplak mı görmüştü? Ve bu noktada umrumda mıydı?

Hemencecik giyindim. Sonra kapıyı aralayıp dışarı baktım. Mutfak boş görünüyordu. Kapıyı biraz daha ittiğimde birden karşımda bir kadın belirdi. Annem yaşlarındaydı. Kıvırcık, sarı saçları evde boyanmaktan yanmış gibi görünüyordu. Sweatshirtünün üzerinde Noel Baba şapkalarıyla birbirlerine sarılan iki koala vardı. Benim için asıl önemli olan ise elinde tuttuğu dumanı tüten fincandı.

Telegam: @cinciva

"Zavallıcık," dedi. Sesi aşırı gürdü. Hani şu bütün otoparkın ne konuştuğunu duyduğu tiplerden biriydi. "Stuart yukarıda. Ben annesiyim."

Fincanı aldım. Sıcak zehirle dolu bilse olsa yine de içerdim.

"Zavallıcık," dedi yine. "Merak etme. Seni ısıtacağız. Kusura bakma, üzerine uyan bir şeyler bulamadım. Sana verdiklerim Stuart'ın. Bir tek bunları bulabildim. Kıyafetlerini makineye attım. Ayakkabılarınla paltonu da kaloriferin üzerine koydum. Araman gereken biri varsa keyfine bak. Sakın şehirlerarası diye çekinme."

Stuart'ın annesiyle işte böyle tanıştım. ("Bana Debbie de.") Onu sadece yirmi saniyedir tanıyordum ama iç çamaşırlarımı görmüştü ve bana oğlunun kıyafetlerini vermişti. Beni mutfak masasına oturtup buzdolabından streç filmle kaplı tabaklar çıkarmaya başladı.

"Noel yemeğimizi Stuart işteyken yedik. Bir sürü şey arttı. Hadi ye."

Gerçekten de bir sürü şey vardı: Hindi, patates püresi, et suyu. Hepsini çıkardı ve bana bunların yanında koca bir kase dolusu tavuk çorbası vermekte ısrar etti. Çok acıkmıştım. Hatta belki hayatım boyunca ilk kez bu kadar acıkıyordum.

Stuart tekrar eşikte belirdiğinde benim gibi sıkı sıkı giyinmişti. Pamuklu pijama altı ve ağzı burnu kaymış bir örgü kazak. Bilmiyorum... Belki hissettiğim minnet yüzündendi, hala hayatta olduğum için mutlu olmamdan ya da kafasındaki

Telegam: @cinciva

poşeti çıkardığı için... Ama gözüme çok yakışıklı göründü. Ve önceki kıllığım tamamen kayboldu.

"Julie'nin yatağını sen hazırlarsın," dedi annesi. "Ağacın ışıklarını söndür de kızcağızı rahatsız etmesin."

"Ben... özür dilerim, sizi rahatsız ettim," dedim. Noel'lerinin içine ettiğimi ancak şimdi fark ediyordum.

"Ah, saçmalama! Buraya gelmekle en mantıklısını yapmışsın. Biz seninle ilgileniriz. Aman üşümesin, Stuart. Birkaç battaniye ver."

"Tamam," dedi Stuart.

"Hatta şimdi bile bir tane lazım. Baksana, donuyor. Sen de öyle. Otur bakayım."

Annesi salona gittiğinde Stuart, *buna bir süre daha katlanmak zorunda kalabilirsin,* dercesine kaşlarını kaldırdı. Debbie az sonra iki yün battaniyeyle geri döndü. Ben lacivert olanını aldım. Debbie hemen atılıp beni kundaklarcasına sıkı sıkı sardı.

"Biraz daha sıcak çikolata ister misin?" diye sordu. "Ya da çay? Bizde her çeşidi var."

"Tamam, anne," dedi Stuart.

"Çorba? Daha koyayım mı? Ben yaptım. Hem tavuk çorbası doğal penisilin gibidir. O kadar üşüdükten sonra..."

"Tamam, anne," dedi Stuart yine.

Debbie yarısı boşalan çorba kasemi alıp ağzına kadar doldurdu ve mikrodalgaya koydu.

Telegam: @cinciva

"Her şeyin yerini göster, Stuart. Gece bir şey istersen hiç çekinmeden al. Kendi evindeymiş gibi davran. Artık aileden sayılırsın, Julie."

Bu yorum hoşuma gitmedi değil. Yine de biraz tuhaftı.

Telegam: @cinciva

Yedinci Bölüm

Debbie gittiğinde birkaç dakika sessizlik içinde yemeğimizi yedik. Gerçi hala yanımızdaymış gibi hissediyordum çünkü ayak seslerini duymamıştım. Sanırım Stuart da aynı hisler içindeydi ki sürekli dönüp arkasına bakıyordu.

"Çorba bir harika," dedim annesi gizlice bizi dinliyorsa diye. "Böylesini hiç yememiştim. İçinde hamur parçaları var."

"Yahudi olmadığın içindir," dedi ayağa kalkıp akordeon şeklindeki mutfak kapısını çekerek. "Bunlara matzoh topları denir."

"Sen Yahudi misin?"

Stuart *bekle* dercesine parmağını kaldırdı. Kapıyı hafifçe salladı ve bir dizi telaşlı, gıcırtılı ayak sesi duyuldu. Sanki biri sessizce merdivenlerden çıkmaya çalışıyormuş gibi.

Telegam: @cinciva

"Afedersin," dedi. "Bir misafirimiz olduğunu düşündüm. Fareler olmalı. Evet, annem öyle. Dolayısıyla teknik olarak ben de. Ama Noel'le ilgili bir takıntısı var. Sanırım yaşadığı ortama uyum sağlamak için yapıyor. Gerçi bana kalırsa biraz aşırıya kaçıyor ya neyse."

Mutfağa Noel ruhu hakimdi. Elbezleri, tost makinesinin örtüsü, buzdolabı süsleri, perdeler, masa örtüsü, ortadaki biblo... Ne tarafa baksam Noel'e ait bir şey görüyordum.

"Girişteki elektrikli sahte çobanpüskülünü fark ettin mi?" diye sordu Stuart. "Evimiz bu haliyle *Southern Jew*'ün kapağına çıkamazdı."

"Ama neden..."

Omuz silkti.

"Çünkü herkes böyle yapıyor," dedi hindiden bir parça daha koparıp ağzına atarken. "Özellikle de burada. Bu civarda güçlü bir Yahudi cemaati yok. Yahudi okulundaki sınıfımda bir kızla birlikte ben vardım sadece."

"Kız arkadaşın mı?"

Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Birden alnı kırıştı ve dudakları titredi. Sanırım kahkahasını bastırmaya çalışıyordu.

"Sırf ikimiz varız diye çift olmamız gerekmez," dedi. "Yani insanlar, *hey, siz iki Yahudi, dans edin*, falan demiyordu. Hayır, kız arkadaşım değil."

"Afedersin," dedim hemen. Kız arkadaşından ikinci bahsedişimdi. Gözlem yeteneğimi göstermeye çalışıyordum. Ve

Telegam: @cinciva

beni yine geri püskürtmüştü. Tamam, bir daha bu konuyu açmayacaktım. Belli ki onun hakkında konuşmak istemiyordu. Ki bu biraz tuhaftı çünkü Stuart on saat sevgilisini anlatabilecek bir tipe benziyordu. Bende bıraktığı imaj buydu.

"Önemi yok." Biraz daha hindi almak için uzanırken bazen ne kadar salak olabildiğimi unutmuşa benziyordu. "İnsanların bizi kendilerinden biri gibi görmelerini istiyor. Burada rahatız. Bir oyun parkımız, tıkır tıkır işleyen bir geri dönüşüm sistemimiz ve iki Yahudi ailemiz var."

"Ama sence de biraz tuhaf değil mi?" diye sordum kardan adam şeklindeki tuzluğu alarak. "Tüm bu Noel süslemeleri?"

"Belki. Diğer yandan Noel her yerde abartılıyor. Zaten o kadar sahte hissettiriyor ki bir noktadan sonra her şey normal görünüyor. Açıkçası annem kutlama yapmaya bayılır. Her şeyi kutlar. Başka yerlerde yaşayan akrabalarımız bir Noel ağacımız olmasını yadırgasa da ağaçlar güzeldir. Yani ağaçlar dini semboller değil ki."

"Haklısın," dedim. "Baban ne düşünüyor?"

"Hiçbir fikrim yok çünkü burada yaşamıyor."

Stuart bu gerçeği sorun etmiyor gibiydi. Konuyu geçiştirmek için parmaklarını masaya vurarak tempo tuttu ve ayağa kalktı.

"Artık yatağını hazırlayayım," dedi. "Hemen dönerim."

Etrafa bakınmak için ben de ayağa kalktım. İki Noel ağacı vardı: Ufak olanı pencerenin içinde duruyordu. Büyük ola-

Telegam: @cinciva

nıysa -nereden baksan iki buçuk metre falandı- köşedeydi. Ev yapımı süslemelerin, minik ışıkların ve üzerine serpiştirilen en az on kutu gümüş simin ağırlığı yüzünden bel vermişti.

Salondaki piyanoya bırakılan nota defterine elyazısıyla notlar alınmıştı. Herhangi bir müzik aleti çalmadığım için bana hepsi karmaşık gelir ama bu ekstra karmaşıktı. Belli ki evde yaşayan biri işini biliyordu. Piyanoyu mobilya olarak kullanmadıkları gayet açıktı.

Ne var ki benim asıl dikkatimi çeken, piyanonun üzerindeki Flobie Noel Baba Köyü'ydü. Bizimkinden daha küçük ve basitti. Etrafı çelenkten bir bariyerle çevrelenmişti.

"Tanıdık gelmiş olmalı," dedi Stuart merdivenlerden inerken. Salona girince kucağındaki battaniyelerle yastıkları kanepenin üzerine attı.

Ne demezsin! Beş parça vardı. Neşeli Adamlar Kafesi, jelibon dükkanı, Şen Frank'in Ivır Zıvır Mağazası, Elf Kafeteryası ve dondurmacı.

"Herhalde sizde daha çok parça vardır," dedi.

"Elli altı."

Takdirle ıslık çalıp fişi taktı. Bizimkinin aksine, bütün evleri aynı anda çalıştıran karmaşık bir sistemleri yoktu. Binalara hayat vermek için tek tek düğmelerine basması gerekti.

"Annem buna çok önem veriyor," dedi. "Onlara çok değerli eşyalar muamelesi yapıyor."

"Hepsi böyle düşünür," dedim gülerek.

Telegam: @cinciva

Parçalara uzman gözüyle baktım. Bu gerçeği dile getirmekten pek hoşlanmam ama haliyle Flobie Noel Baba Köyü hakkında çok şey biliyorum. Hatta bir Flobie açık artırmasında bilinçli bir alıcı bile olabilirim.

"Aslına bakarsan," diye devam ettim, "şu cidden para edebilir." Neşeli Adamlar Kafesi'ni işaret ettim. "Tuğlalarını ve yeşil pervazlarını görüyor musun? Bu ilk yıl çıkan parçalardan biri. Sonraki yıl pervazları siyah yaptılar."

Kafeyi dikkatle kaldırıp altına baktım.

"Numaralı değil," dedim. "Yine de ilk nesil parçalar kıymetlidir. Özellikle de ayırt edici bir unsurları varsa. Ayrıca beş yıldır Neşeli Adamlar Kafesi üretmiyorlar ve bu da değerini daha çok artırıyor. Rahat dört yüz dolara okutabilirdiniz ama galiba bacası kırılmış ve tutkalla yapıştırmışsınız."

"Evet, kız kardeşimin marifeti."

"Bir kardeşin mi var?"

"Rachel," dedi Stuart. "Beş yaşında. Merak etme, onunla tanışacaksın."

Düğmelerine basıp köydeki hareketi durdurdu.

"Piyanoyu kim çalıyor?" diye sordum.

"Ben. Benim yeteneğim de bu. Herhalde hepimizin bir yeteneği vardır, değil mi?"

Stuart abuk sabuk bir surat ifadesi yapınca güldüm.

"Yeteneğini boşa harcama," dedim. "Üniversiteler müzik yeteneği olan insanları sever."

Telegam: @cinciva

Tanrım, tıpkı... hayattaki her şeyi kendini üniversitelere beğendirmek için yapan biri gibi konuşmuştum. Noah'dan alıntı yaptığımı fark edince şok oldum. Kulağa ne kadar saçma ve uygunsuz geldiğini yeni keşfediyordum.

"Afedersin," dedim. "Biraz yorgunum da."

Açıklama ya da özür beklemiyormuş gibi elini salladı.

"İnan bana, anneler de seviyor," dedi. "Ve komşular. Hatta bu civarın şaklabanı olduğumu bile söyleyebilirim. Neyse ki çalmayı seviyorum. Yoksa kafayı yerdim. Evet... Battaniyelerle yastıklar tamam. Başka bir şey..."

"Hayır, teşekkürler," dedim. "Evinde kalmama izin verdiğin için teşekkürler."

"Dediğim gibi, sorun değil."

Gitmek için döndü ama merdivenin ortasında durdu.

"Buraya gelirken saçmaladığım için özür dilerim. Öyle davranmak istemezdim, ben sadece..."

"Tipi yüzündendi," dedim. "Biliyorum. Soğuktan sinirlerimiz gerildi. Takma kafana. Ben de özür dilerim. Ve teşekkürler."

Başka bir şey daha söyleyecekmiş gibiydi ama kafasını sallayıp merdiveni çıkmaya devam etti. Yukarı vardığını ve birkaç adım geri geldiğini duydum. Tırabzanın tepesinden aşağı seslendi.

"Mutlu Noeller." Ve gözden kayboldu.

İşte gerçek o zaman kafama dank etti ve gözlerim doldu. Ailemi özlüyordum. Noah'yı özlüyordum. Evimi özlüyordum.

Telegam: @cinciva

Bu insanlar ellerinden geleni yapmıştı ama onlar benim ailem değildi. Stuart erkek arkadaşım değildi. Tam iki saat kanepede sağa sola dönerek yukarıda bir yerde horuldayan köpeği -sanırım bir köpekti- dinledim. Saatin gürültülü tik takları kafamın içinde zonkluyordu.

Daha fazla dayanamayacaktım.

Telefonum paltomun cebinde olduğu için kıyafetlerimi aramaya çıktım. Çamaşır odasındaydılar. Paltom kaloriferin üzerine asılmıştı. Görünüşe bakılırsa telefonum soğuk suya maruz kalmaktan hiç hoşlanmamıştı. Ekran siyahtı. Noah'dan neden haber alamadığım anlaşılıyordu.

Mutfak tezgahının üzerinde bir telefon vardı. Ayaklarımın ucuna basa basa yanına gidip dikkatle telefonu şarj aletinden kaldırdım ve Noah'nın numarasını tuşladım. Dördüncü çalışta açtı. "Alo," derken sesi yorgun ve boğuktu.

"Benim," diye fısıldadım.

"Lee?" dedi çatlak bir sesle. "Saat kaç?"

"Sabahın üçü," dedim. "Aramadın?"

Düşüncelerini toparlamaya çalışırken derin derin soluk alıp verdiğini duydum.

"Pardon. Bütün gece koşturup durdum. Annemi ve şu yemek davetini bilirsin. Yarın konuşabilir miyiz? Hediye açma faslı biter bitmez seni ararım."

Birden suspus oldum. Yılın -hatta son elli yılın- en büyük fırtınasından kurtulmuş, buz tutmuş bir dereye düşmüştüm

Telegam: @cinciva

ve ailem hapisteydi. Ve Noah'nın benimle konuşacak zamanı yoktu, öyle mi?

Ama... Uzun bir gece geçirmişti ve uyuklayan birine zorla hikayemi anlatmaya çalışmam boşuna zaman kaybıydı. İnsanlar onları uykudan uyandırdığında seninle empati kurmayı başaramazdı ve benim Noah'nın yaşadıklarımı anlamasına ihtiyacım vardı.

"Tabii," dedim. "Yarın konuşuruz."

Çaresiz battaniyelerimle yastıklarıma geri döndüm. Üzerlerinde yoğun ve yabancı bir koku vardı. Kötü değildi. Daha önce hiç koklamadığım, son derece keskin kokulu bir deterjandı.

Bazen Noah'yı anlayamıyordum. Ve bazen benimle sırf planının bir parçası olduğu için çıktığını düşünüyordum. Sanki bir yapılacaklar listesi vardı ve benimle birlikte olmaya başlayınca *kendine amaçlarını paylaşan, ona ayırdığın kısıtlı zamanı kabullenebilecek, saatlerce başarıların hakkında konuşmanı dinleyebilecek zeki bir kız arkadaş bul* kutucuğuna bir tik atmıştı.

Hayır. Bunlar korkakça ve soğuk düşüncelerdi. Ailemden uzakta, tuhaf bir yerde olduğum için sinirlerim bozulmuştu. Ailem seramik evler uğruna polise kafa tutup hapsi boyladığı için mantıklı düşünemiyordum. Uyursam beynim normale dönecekti.

Gözlerimi kapadım ve dünyanın yağan karların oluşturduğu bir girdaba kapıldığını hissettim. Bir an başım döndü

Telegam: @cinciva

ve hafifçe midem bulandı, derken uykuya daldım. Rüyamda waffle sandviçler ve masaların üzerinde takla atan amigo kızlar gördüm.

Telegam: @cinciva

Tanrım, tıpkı... hayattaki her şeyi kendini üniversitelere beğendirmek için yapan biri gibi konuşmuştum. Noah'dan alıntı yaptığımı fark edince şok oldum. Kulağa ne kadar saçma ve uygunsuz geldiğini yeni keşfediyordum.

"Afedersin," dedim. "Biraz yorgunum da."

Açıklama ya da özür beklemiyormuş gibi elini salladı.

"İnan bana, anneler de seviyor," dedi. "Ve komşular. Hatta bu civarın şaklabanı olduğumu bile söyleyebilirim. Neyse ki çalmayı seviyorum. Yoksa kafayı yerdim. Evet... Battaniyelerle yastıklar tamam. Başka bir şey..."

"Hayır, teşekkürler," dedim. "Evinde kalmama izin verdiğin için teşekkürler."

"Dediğim gibi, sorun değil."

Gitmek için döndü ama merdivenin ortasında durdu.

"Buraya gelirken saçmaladığım için özür dilerim. Öyle davranmak istemezdim, ben sadece..."

"Tipi yüzündendi," dedim. "Biliyorum. Soğuktan sinirlerimiz gerildi. Takma kafana. Ben de özür dilerim. Ve teşekkürler."

Başka bir şey daha söyleyecekmiş gibiydi ama kafasını sallayıp merdiveni çıkmaya devam etti. Yukarı vardığını ve birkaç adım geri geldiğini duydum. Tırabzanın tepesinden aşağı seslendi.

"Mutlu Noeller." Ve gözden kayboldu.

İşte gerçek o zaman kafama dank etti ve gözlerim doldu. Ailemi özlüyordum. Noah'yı özlüyordum. Evimi özlüyordum.

Telegam: @cinciva

Bu insanlar ellerinden geleni yapmıştı ama onlar benim ailem değildi. Stuart erkek arkadaşım değildi. Tam iki saat kanepede sağa sola dönerek yukarıda bir yerde horuldayan köpeği -sanırım bir köpekti- dinledim. Saatin gürültülü tik takları kafamın içinde zonkluyordu.

Daha fazla dayanamayacaktım.

Telefonum paltomun cebinde olduğu için kıyafetlerimi aramaya çıktım. Çamaşır odasındaydılar. Paltom kaloriferin üzerine asılmıştı. Görünüşe bakılırsa telefonum soğuk suya maruz kalmaktan hiç hoşlanmamıştı. Ekran siyahtı. Noah'dan neden haber alamadığım anlaşılıyordu.

Mutfak tezgahının üzerinde bir telefon vardı. Ayaklarımın ucuna basa basa yanına gidip dikkatle telefonu şarj aletinden kaldırdım ve Noah'nın numarasını tuşladım. Dördüncü çalışta açtı. "Alo," derken sesi yorgun ve boğuktu.

"Benim," diye fısıldadım.

"Lee?" dedi çatlak bir sesle. "Saat kaç?"

"Sabahın üçü," dedim. "Aramadın?"

Düşüncelerini toparlamaya çalışırken derin derin soluk alıp verdiğini duydum.

"Pardon. Bütün gece koşturup durdum. Annemi ve şu yemek davetini bilirsin. Yarın konuşabilir miyiz? Hediye açma faslı biter bitmez seni ararım."

Birden suspus oldum. Yılın -hatta son elli yılın- en büyük fırtınasından kurtulmuş, buz tutmuş bir dereye düşmüştüm

Telegam: @cinciva

Sekizinci Bölüm

Sabah, midemin üzerinde sıçrayan beş yaşında bir ufaklıkla uyandım. Darbenin şiddetiyle gözlerim yuvalarından uğradı.

"Sen kimsin?" diye sordu heyecanla. "Ben Rachel."

"Rachel! Misafirimizin üzerinde zıplama! Uyuyor!"

Stuart'ın annesinin sesi.

Rachel karmakarışık saçlı, güler yüzlü ve aşırı çilli bir mini Stuart'tı. Belli belirsiz Cheerios kokuyordu ve banyoya ihtiyacı vardı. Debbie elinde kahve fincanıyla Flobie Noel Baba Köyü'nün düğmelerine bastı. Stuart mutfaktan çıkıp yanımıza geldi.

Uyandığımda insanların etrafımda olmasından ve beni uyurken gördüklerini bilmekten nefret ederim. Ne yazık ki

Telegam: @cinciva

bu çok sık başıma gelir çünkü uykum felaket ağırdır. Bir keresinde yangın alarmını duymamışım ve o gürültüde üç saat yatağımda mışıl mışıl uyumuşum.

"Hediye açma işini erteledik," dedi Debbie. "Böylece hep birlikte bir şeyler yiyip sohbet edebileceğiz."

Bu benim için iyi olmuştu çünkü tek bir hediyem bile yoktu. Ne var ki Rachel'ın birden yüzü düştü ve aşırı olgun bir meyveye benzedi. Şimdi her an ikiye ayrılacakmış gibi duruyordu. Stuart bunun iyi bir fikir olup olmadığını sorgularcasına annesine baktı.

"Tabii Rachel'ınkiler hariç," dedi Debbie hemen.

Çocukların ruh halinin bu kadar çabuk değişebilmesi inanılmazdı. Müthiş kederi göz açıp kapayıncaya dek coşkulu bir sevince dönüşmüştü.

"Olmaz," dedim. "Benim için planınızı bozmayın."

Debbie kararlı bir tavırla kafasını sallayıp gülümsedi.

"Stuart'la ben bekleyebiliriz. Kahvaltı hazır. Hadi gidip elini yüzünü yıka."

Başımı eğip ayaklarımı sürüyerek banyoya gittim. Saçlarım bir komedi filminden fırlamış gibiydi. Cildim kuruyup çatlamıştı. Soğuk su ve dekoratif sabunlarla elimden geleni yapmaya çalıştım ama pek bir başarı kaydedemedim.

"Aileni aramak ister misin?" diye sordu Debbie banyodan çıktığımda. "Belki onlara mutlu Noeller dilemek istersin."

Kendimi yardım dilenircesine Stuart'a bakarken buldum.

Telegam: @cinciva

"Bu biraz zor olabilir," dedi. "Annesiyle babası Flobie Beşlisi'nin arasındaymış."

Gerçeği saklamak için çok sebep vardı. Ama Debbie beklediğimden farklı bir tepki verdi. Birden sanki en sevdiği ünlüyle tanışmış gibi gözleri parlamaya başladı.

"Sahi mi?" diye sordu. "Ah, neden daha önce söylemedin? Flobie Noel Baba Köyü'ne bayılırım. Onları hapse atmak saçmalığın daniskası. Flobie Beşlisi! Ah, eminim telefonda kızlarıyla konuşmalarına izin verirler! Tanrı aşkına, Noel'deyiz! Katillerle aynı muameleyi görecek değiller ya?"

Stuart, *sana söylemiştim* dercesine yüzüme baktı.

"Hangi hapishanede olduklarını bile bilmiyorum," dedim ve bunu söylediğim anda kendimi suçlu hissettim. Ailem bir hapishane hücresinde çürüyordu ve benim nerede olduklarından bile haberim yoktu.

"Ah, bunu kolayca öğrenebiliriz. Stuart, internetten bak bakalım, onları hangi hapishaneye götürmüşler."

Stuart hemen halledeceğini söyleyip çoktan odasına doğru yola çıkmıştı bile.

"Stuart bu tip konularda sihirbazdan farksızdır," diye şakıdı Debbie.

"Ne tip konularda?"

"İnternette istediğini bulabilir."

Debbie internet kullanmanın sihirbazlıkla ilgisi olmadığını ve *hepimizin* her şeyi bulabileceğini hala kavrayamamış ebe-

Telegam: @cinciva

veynlerden biriydi. Tabii bunu yüksek sesle dile getirmedim çünkü insanlara bir şeyler kaçırdıklarını hissettirmek istemezsiniz. Kaçırmış olsalar bile.

Stuart gereken bilgiyi edinmişti. Debbie hemen işe koyuldu.

"Seni ailenle görüştüreceğim," dedi telefonu eliyle kapatarak. "Ne kadar ısrarcı olduğumu bilemez... Alo?"

Sanırım biraz sorun çıkardılar ama kazanan Debbie oldu. Sam burada olsaydı bayağı etkilenirdi. Gülümseyerek bana telefonu uzattı ve mutfaktan çıktı. Stuart da kalmak için debelenen Rachel'ı kucağına alıp uzaklaştı.

"Jubilee?" dedi annem. "Canım! İyi misin? Florida'ya vardın mı? Büyükannenle büyükbaban nasıl? Ah, hayatım..."

"Florida'da değilim. Tren yolda kaldı. Gracetown'dayım."

"Gracetown mu? Ancak o kadar mı gidebildiniz? Ah, Jubilee, beni nereden arıyorsun? İyisin, değil mi? Hala trende misin?"

Son yirmi dört saatimin bütün hikayesini anlatmak istemediğim için kısa kesmeye karar verdim.

"Tren kara saplandı," dedim. "İnmek zorunda kaldık. Birileriyle tanıştım ve gece onlarda kaldım."

"Birileri mi?" Sesi endişeli bir ciyaklamaya dönüşmüştü. Sanırım uyuşturucu satıcısı ya da cinsel tacizci olduklarından şüpheleniyordu. "Nasıl insanlarmış bunlar?"

"İyi insanlar, anne. Bir anne ve iki çocuğu. Onlarda da Flobie Noel Baba Köyü var. Bizimki kadar büyük değil ama

Telegam: @cinciva

bazı parçalar bizdekinin aynısı. Jelibon dükkanları ve zencefilli çörek fırınları var. Bir de ilk yıl üretilen Neşeli Adamlar Kafesi'nden."

"Ah," dedi biraz olsun rahatlayarak.

Sanırım ailem Flobie Köyü ekibinde olmayı bir iyi ahlak göstergesi olarak görüyor. Toplumun değer yargılarını hiçe sayan insanların seramik bir fırının içine minyatür fırıncılar yerleştirmekle vakit kaybetmeyeceklerini düşünüyorlar. İşin komiği, onların bu takıntılı hobisini sağlıklı bulmayan bir sürü kişi var. Birine delice gelen, diğeri için çok mantıklı olabiliyor.

Ayrıca Stuart'tan Waffle House'ta tanıştığım, kafası poşetli çocuk yerine bir annenin iki çocuğundan biri olarak bahsetmem son derece akıllıcaydı.

"Hala orada mısın?" dedi. "Trenine ne oldu?"

"Bıraktığım yerde duruyor olmalı. Dediğim gibi, dün gece bir kar yığınına saplandık ve kaloriferle ışıkları söndürmek zorunda kaldılar. O yüzden indik."

Zekice bir hamle daha. Altı şeritli bir otobandan kar fırtınasında tek başıma geçtiğimi söylemek yerine çoğul konuşmak. Hem yalan da sayılmazdı. Jeb, Amber'lar ve Madison'lar da peşimden gelmişti. On altı yaşında olmak, kelimelerini dikkatli seçmen gerektiği anlamına gelir.

"Şey nasıl? Şey..." Annene hapishane hücresinin nasıl olduğunu sormanın en kolay yolu neydi?

Telegam: @cinciva

"İyiyiz," dedi cesurca. "Biz... Ah, Julie, hayatım, ne kadar üzgünüz anlatamam. Böyle olmasını istemezdik ve..."

Giderek coşuyordu ve onu bir an önce durdurmazsam ben de hislerime yenik düşecektim.

"Merak etme, ben iyiyim," dedim. "Evlerinde kaldığım insanlar bana karşı çok iyi."

"Onlarla konuşabilir miyim?"

Onlar elbette Debbie anlamına geliyordu, dolayısıyla Stuart'ın annesini çağırdım. Telefonu aldı ve çocuklar hakkındaki endişelerin dile getirildiği klasik bir anne muhabbetine başladılar. Debbie annemi ikna konusunda başarılıydı ve söylediklerini dinlediğimde beni en az bir gün daha bir yere bırakmayacağını anladım. Tabii eğer trenim saplandığı yerden kurtulabilirse beni kendi elleriyle Florida'ya göndereceklerdi.

"Üzülmeyin," dedi anneme. "Kızınıza iyi bakacağız. Bir sürü yemeğimiz var. Burada güvende. Söz veriyorum, harika bir Noel geçirecek ve sonra doğruca eve gelir."

Annem tiz sesiyle ardı ardına minnet sözcükleri sıralarken Debbie bir an duraksadı.

"Ne zahmeti!" dedi sonra. "Bizim için zevk. Hem tatiller bunun için değil midir? Siz kendinize iyi bakın yeter. Flobie severler olarak arkanızdayız."

Debbie telefonu kapadığında gözlerini siliyordu. Buzdolabına Flobie Elf Listesi yazan magnetli not defterine bir numara karaladı.

Telegam: @cinciva

"İzin verirseniz bir de demiryolu işletmelerini arayayım," dedim.

Muhtemelen Noel olduğu için telefonu kimse açmadı ama karşıma çıkan bant kaydı ciddi gecikmeler olacağını söyledi. Kayıttaki ses menü seçeneklerini tekrarlarken pencereden baktım. Kar yağıyordu. Dün geceki gibi korkunç değildi ama hala şiddetliydi.

Debbie bir süre mutfakta oyalandıktan sonra beni yalnız bıraktı. Noah'nın numarasını tuşladım. Yedinci çalışta açtı.

"Noah!" dedim alçak sesle. "Benim. Ben..."

"Hey!" dedi. "Biz de tam ailece kahvaltıya oturmak üzereydik."

"Zor bir gece geçirdim," dedim.

"Ah, hayır. Üzgünüm, Lee. Bak, seni biraz sonra ararım, tamam mı? Numarayı aldım. Mutlu Noeller!"

Seni seviyorum, dememişti. *Sensiz Noel mahvoldu,* dememişti.

Direncim kırılmaya başlamıştı. Hıçkırıklarımı bastırdım çünkü sevgilisiyle konuşamayınca ağlayan o kızlardan biri gibi görünmek istemiyordum. Gerçi benim durumum normalin biraz dışındaydı ya neyse.

"Tabii," dedim sesimi kontrol etmeye çalışarak. "Sonra konuşuruz. Mutlu Noeller."

Ve banyoya koştum.

Telegam: @cinciva

Dokuzuncu Bölüm

Banyoda şüphe uyandırmadan geçirebileceğiniz süre kısıtlıdır. Yarım saat sonra insanlar gözlerini kapıya dikip sizi merak etmeye başlar. Ben en az yarım saattir içerideydim. Kendimi duşakabine kapatmıştım. Tabureye çökmüş, yüzümü üzerinde BIRAK KAR YAĞSIN yazan bir havluya gömmüş zırlıyordum.

Evet, bırak kar yağsın ve beni karlara gömün. Şu hayat gerçekten komikti.

Dışarı çıkmaya korkuyordum. Nihayet cesaretimi topladığımda mutfakta kimsenin olmadığını gördüm. Ama içerisi biraz şenlenmişti. Fırının üzerinde bir Noel mumu yanıyor, teypten Bing Crosby nameleri yükseliyor, kahve demliğinden taze kahve kokulu dumanlar yayılıyordu ve

Telegam: @cinciva

tezgahta bir pasta vardı. Debbie fırının yanındaki çamaşır odasından çıktı.

"Stuart'ı Rachel için kar tulumu almaya yan komşuya gönderdim," dedi. "Geçen seneki olmuyor ve komşuda tam onun bedeninde bir tulum var. Birazdan gelir."

Bana bilmiş bir bakış fırlattı. *Yalnız kalmak istediğini anladım ve ayakaltında dolaşmasını engelledim*, der gibiydi.

"Teşekkürler," dedim masaya otururak.

"Büyükannenle de konuştum," diye ekledi. "Annen numaralarını vermişti. Tabii başta biraz endişelendiler ama ben onları rahatlattım. Üzülme, Jubilee. Biliyorum, Noel zordur ama bu Noel'i güzel geçirmen için elimizden geleni yapacağız."

Belli ki annem gerçek adımı söylemişti ve Debbie bunu dikkatle telaffuz etmişti. Sanki özen gösterdiğini belirtmek ve samimiyetini kanıtlamak istiyordu.

"Aslında şimdiye dek hep iyiydi," dedim. "Daha önce hiç kötü bir Noel geçirmedim."

Debbie bir fincana kahve koyup bana doğru itti. Yanında dev bir süt sürahisi ve yine kocaman bir kase şekerle.

"Bunun senin için hoş bir deneyim olmadığını biliyorum," dedi. "Ama ben mucizelere inanırım. Belki klişe gelecek ama öyle. Ve buraya gelmenin bizim için küçük bir mucize yarattığını hissediyorum."

Fincanıma süt koyarken gözlerimi ondan ayırmadığım için neredeyse kahveyi taşırıyordum. Banyodaki bir levhada

Telegam: @cinciva

BURADA BEDAVA SEVGİ DAĞITILIR yazıyordu. Bunda yanlış bir şey yoktu. Belli ki Debbie iyi biriydi. Fakat duygusallığın da bir sınırı vardı, değil mi? Aşırısı aptallığa kaçıyordu.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Demek istediğim... Stuart uzun zamandır ilk kez mutlu görünüyor. Belki bundan bahsetmemeliyim ama... Neyse, belki sana söylemiştir. Herkese anlatıyor ve ikiniz şimdiden dost olmuş gibisiniz..."

"Neyi?"

"Chloe," dedi gözlerini kocaman açarak. "Sana ondan bahsetmedi mi?"

"Chloe kim?"

Debbie cevap vermeden önce ayağa kalkıp bana koca bir dilim pasta kesti. Koca bir dilim derken ciddiyim. Yedinci Harry Potter kitabı kadar. Böyle bir pastayla, evime giren bir hırsızın üstesinden gelebilirdim. Gerçi tadına baktığımda doğru ebat olduğunu düşündüm. Konu yağ ve şeker olduğunda Debbie'nin cömert davrandığı kesindi.

"Chloe," dedi sesini alçaltarak "Stuart'ın kız arkadaşıydı. Üç ay önce ayrıldılar ve Stuart... Oğlum çok tatlı bir çocuktur. Bunu bir türlü atlatamadı. Kız ona büyük adilik etti. Dün gece uzun süredir ilk kez karşımda eski Stuart'ı gördüm. Siz ikiniz orada otururken."

"Ben... Ne?"

Telegam: @cinciva

"Stuart'ın harika bir kalbi vardır," diye devam etti çatalımı ağzıma götürürken donup kalmama aldırmayarak. "Rachel'la ikisinin babası, yani eski kocam beni terk ettiğinde Stuart on iki yaşındaydı. Bana nasıl yardım ettiğini, Rachel'la nasıl ilgilendiğini bir görseydin. Gerçekten çok iyidir."

Nereden başlayacağımı bilmiyordum. Stuart'ın kız arkadaşıyla ayrılığını annesiyle konuşmak tuhaftı. Bir erkeğin en yakın arkadaşı annesidir, derler. Bence bir erkeğin en iyi pezevengi annesidir. Ve inanın böyle düşünmek için sebeplerim var.

Daha da kötüsü, tabii eğer işlerin daha kötü olma ihtimali varsa ki yoktu... Ben onun oğlunun yaralarını iyileştiren merhemdim. Onun Noel mucizesi. Beni sonsuza dek burada tutup pastalarla besleyecek ve üzerime büyük beden sweatshirtler giydirecekti. Bir Flobie Gelini olacaktım.

"Richmond'da oturuyorsunuz değil mi?" diye sordu. "Arabayla buraya iki-üç saat falan mı?"

Tam kendimi yeniden banyoya kilitlemeyi düşünüyordum ki Rachel zıplayarak eşikte belirdi ve terlikleriyle bana doğru kaydı. Sonra kucağıma çıkıp gözlerime yakından baktı. Hala banyoya ihtiyacı vardı.

"Ne oldu?" dedi. "Neden ağlıyorsun?"

"Ailesini özlüyor," diye atıldı Debbie. "Bugün Noel ve kar yüzünden onları göremiyor."

"Biz sana bakarız," dedi Rachel elimi tutup yalnızca küçük çocukların çıkarabildiği o şirin *sana bir sır vereyim* sesiyle fısıl-

Telegam: @cinciva

dayarak. Gerçi annesinin biraz önceki yorumlarını göz önünde bulundurursam belki de tırsmalıydım.

"Çok şekersin, Rachel," dedi Debbie. "Şimdi neden gidip koca bir kız gibi dişlerini fırçalamıyorsun? Eminim Jubilee kendi dişlerini fırçalayabiliyordur."

Evet, fırçalayabiliyordum ama sırt çantamda diş fırçası yoktu. Üstüme gelmeyin, bavul toplama konusunda başarılı olduğumu iddia etmiyorum.

Sokak kapısının açıldığını duydum ve bir dakika sonra Stuart elinde bir kar tulumuyla mutfağa girdi.

"Dijital çerçevede iki yüz fotoğrafa bakmak zorunda kaldım," dedi. "İki yüz! Bayan Henderson çerçevenin iki yüz fotoğraflık kapasitesi olduğunu kanıtlamak istedi. Ve bunun ne kadar şahane olduğunu. Durun bir dakika, o çerçevenin içinde tam *iki yüz* fotoğraf saklanabiliyor demiş miydim? Aman neyse."

Tulumu bir kenara bıraktı ve kardan sırılsıklam olan pantolonunu değiştireceğini söyleyerek mutfaktan çıktı.

"Merak etme," dedi Debbie. "Küçükhanımı dışarı oynamaya çıkaracağım. Sen de dinlenirsin. Stuart'la ikiniz dün gece çok üşüdünüz. Treninden bilgi alana dek dışarı çıkmak yok. Annene sana iyi bakacağıma söz verdim. Stuart'la evde takılın. Sıcak çikolata yapın, bir şeyler yiyin, bir battaniyenin altına kıvrılın..."

Başka bir durumda bu son cümleyi ayrı ayrı iki battaniyenin altına kıvrılın, birbirinizden uzak durun ve hatta aranıza

Telegam: @cinciva

acil durum anında müdahale edebilecek bir kurt köpeği koyun diye algılardım. Zira aileler hep bunu ima ederdi. Ama anladığım kadarıyla ikimiz bir battaniyenin altında yuvarlanmak istesek bile Debbie'nin bir itirazı olmayacaktı. Ağzını açıp tek kelime etmeyecekti. Hatta neredeyse kaloriferi kısıp evdeki bütün battaniyeleri saklayacak ve ortada yalnızca bir tane bırakacaktı. Tulumu alıp Rachel'ı bulmaya gitti.

O kadar dehşet vericiydi ki yaşadığım travmayı bile geçici olarak unutmuştum.

"Cin çarpmış gibisin," dedi Stuart döndüğünde. "Hayrola, annem seni korkuttu mu?"

Abartılı bir kahkaha atıp pastamın üzerine öksürünce Stuart bana yine Waffle House'ta "en temelinde İsveçli" dediğimdeki ve cep telefonum hakkında saçmaladığımdaki gibi tek kaşını kaldırarak baktıysa da herhangi bir yorumda bulunmadı. Kendine bir fincan kahve almakla ve beni gözucuyla süzmekle yetindi.

"Annem kardeşimi dışarı çıkaracakmış," dedi. "Yani baş başa kaldık. Ne yapmak istersin?"

Ağzıma bir lokma daha pasta tıkıp sustum.

Telegam: @cinciva

Onuncu Bölüm

Beş dakika sonra salondaydık. Minik Flobie Noel Baba Köyü'nün ışıkları yanıp sönüyordu. Stuart'la kanepeye oturduk ama Debbie'nin umduğu gibi bir battaniyenin altında sarmaş dolaş olmadık. İki ayrı battaniyemiz vardı ve ben bacaklarımı yukarı çekerek aramızda koruyucu bir diz bariyeri oluşturmuştum. Yukarıdan, kar tulumunun içine tıkıştırılan Rachel'ın canhıraş feryatları geliyordu.

Stuart'ı dikkatle inceledim. Hala yakışıklı görünüyordu. Noah gibi değildi. Noah kusursuzdu. Yüz hatlarında hiçbir şaşırtıcı unsur yoktu. Standart güzellik ölçülerine uyan bütün parçalar ahenkle birleşmiş ve doğru kıyafetlerle bütünleşince mükemmeli oluşturmuştu. Noah giyim konusunda züppe sayılmazdı ama neyin moda olacağına dair güçlü sezgileri vardı.

Telegam: @cinciva

Mesela gömleklerinin bir ucunu pantolonunun içine sokup diğerini dışarıda bırakmaya başlar ve sonra bir dergi aldığında bütün erkek mankenlerin böyle yaptığını görürdün. Noah her zaman bir adım öndeydi.

Stuart tarz değildi. Herhalde nasıl giyineceğine pek az kafa yoruyordu ve gömleklerle kotların kaç değişik stilde birlikte kullanılabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Kazağını çıkarınca altından kırmızı, düz bir tişört çıktı. Noah için fazlasıyla sıradan ve markasızdı ama Stuart'ın salaşlığına yakışmıştı. Ve tişört bol olmasına rağmen vücudunun kaslı olduğunu görebiliyordum. Bazı erkekler sizi böyle şaşırtır işte.

Annesinin planları hakkında bilgisi varsa bile hiç çaktırmıyordu. Rachel'ın hediyeleriyle ilgili eğlenceli yorumlarda bulunuyordu. Bense gergin bir gülümsemeyle dinlermiş gibi yapıyordum.

"Stuart!" diye seslendi Debbie. "Buraya gelebilir misin? Rachel sıkıştı."

"Hemen dönerim," dedi.

Stuart koşar adım salondan çıkarken ayağa kalkıp Flobie parçalarını incelemeye gittim. Belki Debbie'ye potansiyel değerlerinden bahsedersem beni Stuart'la ilgili başka bir muhabbete çekmeye kalkışmazdı. Tabii bu planın geri tepmesi ve Debbie'nin beni daha çok sevmesi ihtimali de vardı.

Debbie, Stuart ve Rachel'ın boğuk seslerini duyabiliyordum. Rachel'ın tuluma ne şekilde sıkıştığını anlayamamıştım

Telegam: @cinciva

ama kulağa oldukça karmaşık geliyordu. Stuart, "Belki onu baş aşağı çevirirsek..." gibi fikirler ortaya atıyordu.

Merak ettiğim başka bir şey daha vardı: Bana Chloe'den neden bahsetmemişti? Yani yakın arkadaş falan değildik ama iyi geçiniyorduk. Hem beni Noah konusunda eleştirme hakkını kendinde görmüştü. Öyleyse iki kez bir kız arkadaşı olduğunu ima etmeme rağmen neden hiçbir şey söylememişti? Hele de Debbie'nin dediği doğruysa ve Stuart ondan herkese bahsediyorsa?

Sakın bunu umursadığımı sanmayın. Beni ilgilendirmezdi tabii. Herhalde benimle ilişkisini bir yere vardırmaya çalışmadığı için acısını kendine saklamayı yeğlemişti. Biz arkadaştık. Yeni tanışmış olsak da arkadaştık. Ailesinden biri tuhaf davranıp onu istemediği bir duruma soktu diye Stuart'ı yargılayamazdım. Bunu en iyi benim bilmem gerekti. Düşünsenize, annemle babam hapisteydi ve gecenin bir köründe bir kar fırtınasında buralara kadar gelmeyi göze almıştım. Eğer annesinde o ürkünç çöpçatan geni varsa bu Stuart'ın suçu değildi.

Üçü aşağı indiğinde -Rachel, Stuart'ın kucağındaydı ve kar tulumunun içinde hareket edebildiğinden emin değildim- kendimi biraz rahatlamış hissediyordum. Stuart'la ikimiz ailelerimizin davranışlarının kurbanıydık. Onunla bir nevi kader arkadaşı sayılırdık.

Debbie mumya halindeki Rachel'ı karlarla kaplı vahşi doğaya saldığında kendimi yatıştırdım. Stuart'la rahat ve arka-

Telegam: @cinciva

daşça vakit geçirecektim. Sohbeti hoşuma gidiyordu ve endişe edecek bir şey yoktu. Tam rahat ve arkadaşça bir muhabbet açıyordum ki Stuart'ın yüzünde mahzun bir ifadeyle oturduğunu fark ettim. Bana temkinli bir bakış fırlattı.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" dedi.

"Ben... şey..."

Gergin bir tavırla parmaklarını kenetledi. "Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama sormak zorundayım. Biraz önce annemle konuşuyordum ve..."

Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır!

"Adın *Jubilee* mi?" dedi. "Yani gerçek adın?"

Rahat bir nefes alarak hızla arkama yaslanınca Stuart olduğu yerde biraz sallandı. Genelde nefret ettiğim bir konuyu dünyanın en harika şeyiymiş gibi karşılamıştım. Adım beni ilk kez mutlu ediyordu.

"Ah, evet. Doğru duymuş. Bana Jubilee Sarayı'nın ismini vermişler."

"Jubilee Sarayı da ne?"

"Flobie parçalarından biri. Sizde yok. Sorun değil, istediğin kadar gülebilirsin. Çok aptalca olduğunu biliyorum."

"Bana da babamın adını vermişler," dedi. "Aynı ad, aynı soyadı. Bence bu daha salakça."

"Emin misin?" dedim.

"Senin en azından bir köyün var," dedi neşeyle. "Oysa benim babam ortada yok."

Telegam: @cinciva

İtiraf etmeliyim ki iyi bir nokta yakalamıştı. Babasından bahsederken sesinde belirgin bir keder yoktu. Sanki uzun zaman önce gelip geçen bir şeydi ve artık hayatıyla ilişkili değildi.

"Bildiğim başka bir Stuart yok," dedim. "Stuart Little dışında."

"Tabii ya. Kim çocuğuna Stuart adını verir ki?"

"Asıl kim çocuğuna Jubilee adını verir? Bir isim bile değil. Ya da bir nesne. Hatta ne olduğundan bile emin değilim."

"Bir tür kutlama, öyle değil mi? Bir geçit töreni? Adının anlamına uygun olarak şen şakrak biri olmalısın."

"Ne demezsin!"

"Şuna bak," dedi ayağa kalkıp Rachel'ın hediyelerinden birine uzanarak. Fare Kapanı adında bir kutu oyunuydu. "Hadi oynayalım."

"Kardeşinin oyunu o."

"Ne olmuş? Zaten Rachel'la oynamak zorunda kalacağım, o yüzden şimdiden öğrensem iyi olur. Hem bir sürü parçası var. Zaman öldürmek için iyi bir yol."

"Ben asla zaman öldürmem," dedim. "Kendimi işe yarar bir şeyler yapmak zorunda hissederim."

"Ne gibi?"

"Mesela..."

Hiçbir fikrim yoktu. Hiç boş vaktim olmuyordu ki. Hep bir yerlere koşuyordum. Noah sürekli meşguldü. Eğlenmek için öğrenci konseyinin web sitesini güncellerdik.

Telegam: @cinciva

Stuart oyun kutusunu eline aldı. "Şehirde çok eğlenceli bir hayatın olmalı. Artık her nerede yaşıyorsan."

"Richmond."

"Ah, Richmond hareketlidir. Burada, Gracetown'da zaman öldürmek bir sanattır. Şimdi, söyle bakalım, hangi rengi istiyorsun?"

❁ ❁ ❁

Rachel'la Debbie'nin ne yaptığını bilmiyordum ama nereden baksanız iki saattir dışarıdaydılar. Tüm bu süre zarfında Stuart'la Fare Kapanı oynadık. İlk denememizde oyunun kurallarına sadık kalmaya çalıştık. Fare Kapanı'nda sallanan ya da misket fırlatan bir sürü zımbırtı vardı. Bir çocuk oyunu için tuhaf bir şekilde karmaşıktı.

İkinci oynayışımızda tamamen yeni kurallar koyduk ve daha çok eğlendik. Stuart gerçekten eğlenceli bir arkadaştı. Öyle ki Noah'nın beni geri aramadığını bile fark etmedim. Telefon çaldığında irkilerek yerimden zıpladım.

Telefona doğal olarak Stuart baktı çünkü burası onun eviydi. Sonra tuhaf bir ifadeyle bana uzattı. Sanki bu iş hiç hoşuna gitmemişti.

"Kimdi o?" diye sordu Noah.

"Stuart. Onun evinde kalıyorum."

"Bana Florida'ya gittiğini söylememiş miydin?"

Telegam: @cinciva

Arkadan bir sürü ses geliyordu. Müzik, konuşmalar. Noah'nın evinde Noel normal seyrinde ilerliyordu.

"Trenim yolda kaldı," dedim. "Bir kar yığınına saplandık. Ben de trenden inip yolun karşısındaki Waffle House'a yürüdüm ve..."

"Neden trenden indin?"

"Amigolar yüzünden," dedim iç çekerek.

"Amigolar mı?"

"Neyse sonunda Stuart'la tanıştım ve şimdi ailesiyle birlikte kalıyorum. Buraya gelirken buz tutmuş bir dereye düştük. Merak etme iyiyim ama..."

"Vay canına. Ne karışık hikayeymiş."

Ha şunu bileydin.

"Bak, ne diyeceğim," dedi. "Şimdi komşuları ziyarete gidiyoruz. Döndüğümde ararım ve hepsini anlatırsın."

Öylesine şok olmuştum ki telefonu bir an kulağımdan uzaklaştırdım. "Noah," dedim telefonu tekrar kulağıma dayadığımda, "ne dediğimi duydun mu?"

"Evet. Diyorum ya, bana her şeyi anlatmalısın. Komşu ziyareti o kadar sürmez. En fazla bir iki saat."

Ve kapadı. *Yine.*

"Kısa sürdü," dedi Stuart mutfağa girip ocağa doğru yürürken. Su ısıtıcının düğmesine bastı.

"Bir yere gitmesi gerekiyormuş," dedim bezgin bir sesle.

"Yani öylece kapadı mı? Çok aptalca."

Telegam: @cinciva

"Anlamadım, nesi aptalca?"

"Sadece ben endişelenirdim demek istiyorum. Ben pimpirikli bir tipimdir."

"Hiç de öyle görünmüyorsun," diye homurdandım. "Gayet mutlu ve rahat görünüyorsun."

"İnsan hem mutlu hem pimpirikli olabilir. Mesela şu an endişeliyim."

"Hangi konuda?"

"Fırtınaya baksana," dedi dışarıyı işaret ederek. "Kar küreme makinelerinin arabama zarar vermesinden korkuyorum."

"Ay, ne önemli bir mevzuymuş."

"Başka ne dememi bekliyordun?"

"Hiçbir şey," dedim. "Bu fırtınanın küresel iklim değişikliğinin bir göstergesi olabileceğiyle ilgili endişelenmeye ne dersin? Ya da hastalanıp kar yüzünden hastaneye gidemeyen insanlar olabileceğiyle ilgili?"

"Noah bunları mı söylerdi?"

Erkek arkadaşım hakkındaki bu beklenmedik yorum hiç hoşuma gitmemişti. Stuart haksız olduğu için değildi. Evet, Noah aynen bunları söylerdi. Stuart tam üstüne basmıştı ve bu beni korkutmuştu.

"Bana bir soru sordun," dedi "ve ben de cevap verdim. Sana muhtemelen duymak istemeyeceğin bir şey söyleyebilir miyim?"

"Hayır."

Telegam: @cinciva

"Senden ayrılacak."

Bunu dediği anda mideme bir yumruk yemiş gibi geriledim.

"Kusura bakma, sadece yardımcı olmaya çalışıyorum," diye devam etti yüzüme dikkatle bakarak. "Ama senden ayrılacak."

Stuart'ın korkunç, berbat bir şeye parmak bastığını biliyordum ve muhtemelen haklıydı. Noah beni bir zorunluluk gibi öteliyordu. Ama Noah zorunlulukları ötelemezdi. Onları kucaklardı. Tek uzak durduğu bendim. Yakışıklı, popüler, her konuda mükemmel Noah beni başından atmaya çalışıyordu. Bu farkındalık içimi yakıyordu. Bana gerçeği gösterdiği için Stuart'tan da nefret ediyor ve bunu bilmesini istiyordum.

"Bunları *Chloe* yüzünden mi söylüyorsun?" diye sordum.

İşe yaradı. Stuart irkildi. Çenesi seğirdi ve kendini toplamaya çalıştı.

"Dur tahmin edeyim," dedi. "Annem sana her şeyi anlattı."

"*Her şeyi* değil."

"Chloe'yle hiçbir ilgisi yok," dedi.

"Ah, öyle mi?" diye karşılık verdim. Stuart'la Chloe arasında neler olduğunu bilmiyordum ama istediğim tepkiyi almıştım.

Ayağa kalktı. Aşağıdan bakınca çok uzun boylu görünüyordu.

"Chloe'yle hiçbir ilgisi yok," diye tekrarladı. "Neler olacağını nereden bildiğimi öğrenmek ister misin?"

Telegam: @cinciva

Aslına bakarsanız hayır, istemiyordum. Ama Stuart yine de anlatacaktı.

"Noel'deyiz ve seni savsaklıyor. Bunu kimler yapar biliyor musun? Sevgilisinden ayrılmayı planlayanlar. Neden biliyor musun? Çünkü önemli günler onları panikletir. Tatiller, doğumgünleri, yıldönümleri... Kendilerini suçlu hisseder ve seninle olayın havasına giremezler."

"Noah çok meşgul, hepsi bu," dedim cılız bir sesle. "Bir sürü sorumluluğu var."

"Eğer benim kız arkadaşımın ailesi Noel Arifesi'nde tutuklansaydı ve kar fırtınasında uzun bir tren yolculuğu yapmak zorunda kalsaydı, bütün gece elimde telefonla otururdum. Ve ilk çalışta açardım. Hem de her defasında. Ve arada bir arayıp nasıl olduğunu kontrol ederdim."

Dumur bir sessizlik içindeydim. Haklıydı. Noah'nın yapması gereken tam olarak buydu.

"Artı, ona bir dereye düştüğünü ve tanımadığın bir aileyle kaldığını söyledin. Ve telefonu kapadı! Ben bir şeyler yapardım. Bir şekilde ona ulaşırdım. Kar olsun olmasın. Belki kulağa aptalca geliyor ama mutlaka yapardım. Ve sana bir tavsiye, eğer senden ayrılmaya çalışıyorsa bence önce sen onun kıçına tekmeyi bas."

Stuart bunları bir çırpıda söylemişti. Sanki bu kelimeler kalbinin derinliklerindeki duygusal fırtınayla dışarı savruluyordu. Kelimelerinin tuhaf bir yoğunluğu vardı. Dokunaklı

Telegam: @cinciva

bir yanı. Belli ki içinden geldiği gibi konuşmuştu. Noah'dan duymak istediğim her şeyi söylemişti. Sanırım sonrasında kendini kötü hissetmişti çünkü öne arkaya sallanarak ne kadar hasara sebep olduğunu anlamaya çalışırcasına bana baktı.

"Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var," dedim. "Nereye gidebilirim?"

"Koridorda soldan ikinci kapı benim odam. Biraz dağınık ama..."

Ayağa kalkıp mutfaktan çıktım.

Telegam: @cinciva

On Birinci Bölüm

Stuart'ın odası dağınıktı. Şaka yapmıyordu. Burası Noah'nın odasının tam zıddıydı. Ters durmayan tek şey çalışma masasındaki resim çerçevesiydi. İçinde cüzdanında gördüğüm fotoğrafın aynısı vardı. Yakından baktım. Chloe tam bir afetti. Uzun, koyu kahverengi saçlar. Yerleri temizleyebileceğin gürlükte kirpikler. Kocaman, parlak bir gülümseme. Doğal bir bronzluk ve hafif çiller. Kısacası baştan aşağı tam olması gerektiği gibiydi.

Stuart'ın dağınık yatağına oturup düşünmeye çalıştım ama kafamın içi uğulduyordu. Aşağıdan piyanonun sesi geldi. Gerçekten çok güzeldi. Stuart, Noel şarkıları çalıyordu. Kendine has bir stili vardı, ezbere çalan o insanlara benzemiyordu. Bir restoranda ya da otel lobisinde çalabilecek kadar iyiydi.

Telegam: @cinciva

Hatta belki bunlardan daha iyi yerlerde. Gerçek piyanistlerin sanatlarını icra ettiği yerlerde. Pencereden baktım. İki küçük kuş bir ağaç dalında birbirine sokulmuş, tüylerindeki karları silkeliyordu.

Yerde bir telefon duruyordu. Alıp numarayı tuşladım. Noah açtığında sesinde hafif bir sıkıntı vardı.

"Merhaba," dedi. "N'aber? Biz de tam..."

"Son yirmi dört saatte annemler tutuklandı," diye lafı ağzına tıktım. "Apar topar bir trene bindirildim ve kara saplandık. Kar fırtınasında kafamda poşetlerle kilometrelerce yürüdüm. Buz tutmuş bir dereye düştüm ve tanımadığım insanlarla tuhaf bir kasabada mahsur kaldım. Ve senin benimle konuşmamak için mazeretin ne peki? Noel olması mı?"

Çenesini kapamıştım. Aslında hedefim bu değildi ama içinde biraz utanç duygusu kaldığını gördüğüm için memnundum.

"Hala benimle çıkmak istiyor musun?" diye sordum. "Dürüst ol, Noah."

Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu. Cevabın, *evet, sen benim hayatımın aşkısın,* olamayacağı kadar uzun bir sessizlik.

"Lee," dedi Noah alçak ve kontrollü bir sesle. "Bence bunu şimdi konuşmamalıyız."

"Neden?"

"Çünkü Noel'deyiz."

Telegam: @cinciva

"Bu, konuşmamız için daha çok sebep olduğu anlamına gelmiyor mu?"

"Bizim evin halini biliyorsun."

"Pekala," dedim sesimdeki öfkeyi duyarak. "Benimle konuşmak zorundasın çünkü senden ayrılıyorum."

Ağzımdan bunların çıktığına inanamıyordum. Kelimeler sanki içimde, varlığını bile bilmediğim bir yerden kopup gelmişti. Düşüncelerimin çok ötesinde bir yerden.

Uzun bir sessizlik oldu.

"Peki," dedi. Ses tonundan ne düşündüğünü anlamak imkansızdı. Belki üzülmüştü ya da rahatlamıştı. Sonuçta beni vazgeçirmek için hiçbir şey yapmadı. Ağlamadı. Yalvarmadı. Öylece bekledi.

"Bu kadar mı?" dedim.

"Başka ne diyebilirim?"

"Hiçbir yorum yapmayacak mısın?"

"Bunu bir süredir biliyordum," dedi. "Ben de düşünüyordum. Ve istediğin buysa, sanırım en iyisi oldu..."

"Mutlu Noeller," deyip kapadım. Ellerim titriyordu. Hatta bütün vücudum. Stuart'ın yatağına çöktüm ve kollarımı gövdeme doladım. Aşağıda müzik sustu ve ev birden sessizleşti.

Az sonra Stuart temkinli bir tavırla kapıyı itti. "İyi misin diye bakmaya geldim," dedi.

"Dediğini yaptım. Telefonu aldım ve dediğini yaptım."

Telegam: @cinciva

Stuart gelip oturdu. Kolunu omzuma atmadı, sadece yanıma oturdu. Yakındık ama aramızda az da olsa bir mesafe vardı.

"Hiç şaşırmadı," dedim.

"Aşağılık tipler öyle yapar. Ne dedi?"

"Bunu uzun zamandır bildiğini ve en iyisini yaptığımızı."

Her nedense birden hıçkırmaya başladım. Bir süre sessizce oturduk. Başım dönüyordu.

"Chloe, Noah gibiydi," dedi sonunda. "Gerçekten... mükemmeldi. Güzeldi. Notları iyiydi. Şarkı söylüyor, hayır işleri yapıyordu ve... Bak, buna bayılacaksın... Bir amigoydu."

"Bombaymış," dedim acı bir sesle.

"Benimle neden birlikte olduğunu asla anlamadım. Ben sıradan biriydim, o ise *Chloe Newland*'di. On dört ay çıktık. Bildiğim kadarıyla mutluyduk. En azından ben öyleydim. Tek sorun Chloe'nin çok meşgul olmasıydı ve giderek daha da yoğunlaştı. Artık öyle bir hale gelmişti ki ne okulda dolabıma ne de evime uğrayacak zamanı vardı. Aramaktan ve hatta mail atmaktan bile vazgeçmişti. Onun için ben onun evine gidiyordum. Ben arıyordum. Ben mail atıyordum. Her şeyi ben yapıyordum."

Kulağa korkunç derecede tanıdık geliyordu.

"Bir gece," diye devam etti, "birlikte ders çalışacaktık ve gelmedi. Arabaya atlayıp evine gittim. Annesi orada olmadığını söyledi. Endişelendim çünkü en azından iptal etmek için bir mesaj atardı. Arabayla dolaşmaya başladım. Belki bir yerde arabasına rastlarım diye. Gracetown'da gidebileceğin yerler sı-

Telegam: @cinciva

nırlıdır. Chloe'nin arabası Starbucks'ın önündeydi ve bu gayet normaldi. Zaten çoğunlukla orada ders çalışırdık. Toplum bize başka ne seçenek sunuyor, öyle değil mi? İnsan bazen ya Starbucks ya ölüm diye düşünüyor."

Şimdi öfkeyle parmaklarını çıtlatıyordu.

"Ne sandım biliyor musun? En baştan Starbucks'ta buluşmak için sözleştiğimizi ve benim bunu unuttuğumu. Zaten Chloe bizim eve gelmeyi pek sevmiyordu. Bazen annem onu biraz ürkütüyordu. Buna şaşırmazsın herhalde."

Gülmemi bekliyormuşçasına yüzüme bakınca hafifçe gülümsedim.

"Arabasını görünce nasıl rahatladığımı anlatamam. Çünkü kasabanın sokaklarında dolaşırken giderek daha çok endişelenmiştim. Kendimi aptal gibi hissediyordum. Tabii ki beni Starbucks'ta bekliyordu. İçeri girdim ama masalarda onu göremedim. Arkadaşlarımdan biri, Addie orada çalışıyor. Chloe'yi görüp görmediğini sordum. Sonuçta oralarda bir yerde olmalıydı. Arabası dışarıdaydı."

Stuart parmaklarını aralarına daldırarak saçlarını kabarttı. Onları elimle düzeltmemek için kendimi zor tuttum. Ama olsun, böyle de hoşuma gidiyorlardı. Kabarık saçları kendimi daha iyi hissetmeme sebep oluyor, göğsümdeki acıyı biraz olsun dindiriyordu.

Anlatmaya devam etti. "Addie'nin yüzünde üzgün bir ifade belirdi. *Sanırım tuvalette*, dedi. Chloe'nin tuvalette olma-

Telegam: @cinciva

sının nesi bu kadar kötüydü, anlayamamıştım. Kendime ve Chloe'ye bir kahve alıp oturdum. Bizim Starbucks'ta tek bir tuvalet kabini var. Yani eninde sonunda çıkacaktı. Yanımda bilgisayarım ve kitaplarım olmadığı için gözlerimi tuvaletin kapısındaki resme diktim. Ne kadar aptallık ettiğimi, onun için boşuna endişelendiğimi ve kızcağızı beklettiğimi düşünüyordum ki Chloe'nin uzun bir süredir tuvalette olduğunu fark ettim. Üstelik Addie hala üzgün bakışlarla beni süzüyordu. Sonunda Addie tuvaletin kapısını tıklattı ve Chloe dışarı çıktı. Yanında Panter Todd'la."

"*Panter* Todd mu?"

"Takma ad falan değil. Todd bizim maskotumuz. Panter kostümü giyip panter dansı yapıyor. Bir an parçaları birleştirmeye çalıştım. Chloe'yle Panter Todd'un aynı tuvalet kabininde ne işi olduğunu anlamaya çalıştım. Bir an ümitlendim. Kötü bir sebebi olamazdı çünkü herkes içeride ne yaptıklarını biliyor gibiydi. Ama Addie'yle Chloe'nin suratındaki ifadeler -Todd'a bakmadım- beynimde bir şimşek çakmasına sebep oldu. Beni görünce mi oraya girdiler, yoksa zaten bir süredir orada mıydılar, hala bilmiyorum. Eğer erkek arkadaşına görünmemek için yanında Panter'le tuvalete saklanıyorsan detayların önemi yoktur."

Bir anlığına deminki telefon konuşmasını tamamen unuttum. Stuart'la Starbucks'taydım ve tanımadığım bir amigo kızın Panter Todd'la tuvaletten çıkışını izliyordum. Tek farkla:

Telegam: @cinciva

Benim hayalimde Todd panter kostümü içindeydi ki muhtemelen gerçekte böyle olmamıştı.

"Ne yaptın?" dedim.

"Hiç."

"Hiç mi?"

"Hiç. Sadece orada durdum ve kusacağımı sandım. Ama Chloe bana çok kızdı."

"Oha! Neden?" dedim onun adına öfkelenerek.

"Sanırım yakalandığı için korktu ve başka ne tepki vereceğini bilemedi. Beni onu takip etmekle suçladı. Aşırı sahiplenici olduğumu söyledi. Ona baskı yapıyormuşum. Sanırım duygusal baskıdan söz ediyordu ama kulağa çok çirkin geliyordu. Daha da kötüsü, beni Starbucks'taki ve kasabadaki, çünkü burada hiçbir şey gizli kalmaz, herkese bir seks manyağı gibi gösterdi. *Starbucks'ın tuvaletinde Panter'le yiyişen sensin. Bu hikayedeki kötü adam ben değilim*, demek istedim. Ama söyleyemedim çünkü dilim tutulmuştu. Herhalde oradakiler ona hak verdiğimi düşünmüşlerdir. Aşırı sahiplenici, takıntılı ve baskıcı bir seks manyağı olduğumu kabul ettiğimi. Oysa ben ona aşıktım. Bir yıldan fazladır birlikteydik ve istediği her şeyi yapabilirdim... Ama insanların kafasında çok farklı bir imaj bıraktım."

Şimdi anlıyordum. Stuart'ın Chloe'den ayrıldıktan sonra bunu herkese anlatmasının bir sebebi vardı ama belli ki yaşadıklarından uzun süredir bahsetmiyordu. Pratiğini kaybetmiş-

Telegam: @cinciva

ti. Yüz ifadesi fazla değişmedi. Duygularını elleri ele veriyordu. Onları burmayı bırakmıştı, şimdi hafifçe titriyorlardı.

"Addie onu susturmak için dışarı çıkardı," dedi. "Ve her şey bitti. Sonuçta bedavaya bir latte aldım. Yani kaybım o kadar büyük değildi. Üstelik kız arkadaşının onu Panter'le aldattığı, herkesin içinde aşağıladığı salak olarak nam saldım. Neyse, bunları anlatmamın bir nedeni vardı. O çocuk..."

Suçlarcasına telefonu işaret etti.

"... pisliğin teki. Biliyorum, bu sana şu anda pek bir şey ifade etmiyor, ama öyle."

Geçen yılın anıları jet hızıyla gözlerimin önünden geçiyordu. Şimdi onlara farklı bir açıdan bakıyordum. İşte oradaydım. Okul koridorlarında Noah beni elimden tutmuş çekiştirirken yolda rastladığı herkesle muhabbet ediyordu. Evet, onlarla konuşuyordu. Ya benimle? Hayır. Okulun basketbol maçlarında en ön sırada oturuyorduk. Suratıma top geldiğinden beri orada oturmaktan korktuğumu biliyordu. Yine de orada oturuyorduk. Ben dehşetten kaskatı kesilmiş halde, aslında hiç de ilgimi çekmeyen bir maçı izliyordum. Öğle yemeklerini son sınıfın popüler tipleriyle yiyordum ama muhabbetler hep aynı ve hep çok sıkıcıydı. Sürekli ne kadar yoğun olduklarından ve üniversite başvuruları için hazırladıkları özgeçmişlerden bahsediyorlardı. Üniversitelerin danışmanlarıyla görüştüklerinden. İnternette randevularını nasıl düzenlediklerinden. Onlara kimlerin referans verdiğinden.

Telegam: @cinciva

Tanrım! Bir yıldır sıkıntıdan patlıyordum. Kendimden bahsetmeyeli asırlar olmuştu. Stuart benim hakkımda konuşuyordu. Anlattıklarımı dinliyordu. Alışılmadık ve utanç verici derecede samimi geliyordu ama harikaydı. Gözlerim doldu.

Bunu gören Stuart sırtını dikleştirip kollarını biraz açtı. Sanki beni kendimi bırakmaya teşvik ediyordu. Tehlikeli bir şekilde birbirimize yaklaştık ve aramızda bir elektrik akımı oldu. Az sonra ipler kopacaktı. Bir an hıçkırıklara boğulacakmışım gibi hissettim ve bu beni öfkelendirdi. Noah gözyaşlarımı hak etmiyordu. *Hayır, ağlamayacaktım.*

Dolayısıyla onu öptüm.

Öptüm derken gerçekten öptüm. Stuart'ı arkaya itip öptüm ve bana aynı şekilde karşılık verdi. Üstelik güzel bir öpüşmeydi. Ne fazla ıslak ne fazla kuru. Belki biraz telaşlıydı çünkü ikimiz de zihinsel olarak buna hazırlıklı değildik. *Ah, evet! Öpüşüyoruz! Daha hızlı! Daha hızlı! Daha çok hareket! Dilini kullan!* diye düşünüyorduk o yüzden.

Bir dakika sonra nihayet daha yavaş bir ritim yakaladık. Kendimi uçuyor gibi hissetmeye başladığımda aşağıdan sesler geldi. Yere vurulan ayaklar ve bağrışmalar. Görünüşe bakılırsa Debbie'yle Rachel kızak köpeklerini bağlayıp eve dönmek için bu anı seçmişti. Kar ya da yağmura tutulan her insan gibi bağrışarak konuşuyorlardı. (Islak havalar bizi neden daha yaygaracı yapar?)

Telegam: @cinciva

"Stuart! Jubilee! Noel Baba'dan özel keklerim var!" diye bağırıyordu Debbie.

İkimiz de kıpırdamadık. Hala Stuart'a abanmış vaziyetteydim. Onu yatağa mıhlamıştım. Debbie'nin merdivenin yarısına kadar çıktığını duyduk. Oradan yatak odasının ışığını görmüş olmalıydı.

Normal bir ebeveyn bu noktada, *derhal çıkın oradan, yoksa ben geliyorum,* türü bir şey derdi. Ama Debbie normal bir ebeveyn değildi, dolayısıyla kıkırdadığını ve ayaklarının ucuna basarak uzaklaştığını duyduk. Bir yandan da, "Şştt! Rachel! Anneyle gel bakayım. Stuart'ın işi var," diye fısıldıyordu.

Debbie'nin bu sahneye aniden dalışı midemi bulandırmıştı. Stuart hüzünle gözlerini devirdi. Üzerinden çekildiğimde ayağa fırladı.

"Aşağı inmeliyim," dedi. "Sen iyi misin? Bir şeye ihtiyacın..."

"Harikayım," diye karşılık verdim ani ve çılgınca bir coşkuyla. Ama Stuart şimdiye dek saçmalamalarıma ve kendimi aklı başında biriymiş gibi gösterme çabalarıma alışmıştı.

Gayet mantıklı bir şey yapıp odadan kaçarcasına çıktı.

Telegam: @cincivā

On İkinci Bölüm

Kusursuz erkek arkadaşımdan ayrılıp yeni biriyle yiyişmem ne kadar sürdü bilmek ister misiniz? Tam, sıkı durun, *yirmi üç dakika.* (Yanlış anlaşılmasın, kronometrem filan yok. Telefonu alırken gözüme Stuart'ın başucu saati ilişmişti.)

Bunu ne kadar istesem de sonsuza dek üst katta saklanamazdım. Er geç aşağı inip dünyayla yüzleşecektim. Eşikte yere oturup evin içindeki sesleri dinledim. Genelde tek duyabildiğim, Rachel'ın oyuncaklarını bir yerlere çarpışı ya da vuruşuydu. Sonra biri dışarı çıktı. Bu iyi bir fırsat gibi gelmişti. Sessizce merdivene yöneldim. Rachel salondaydı. Hala masada duran Fare Kapanı'nın etrafında geziniyordu. Bana kocaman gülümsedi.

Telegam: @cinciva

"Stuart'la oyun mu oynuyordunuz?"

Doğrusu çok anlamlı bir soruydu. Ben ahlaksız bir kızdım ve beş yaşındaki bir çocuk bile bunu biliyordu.

"Evet," dedim ağırbaşlı bir tavır takınmaya çalışarak. "Fare Kapanı oynuyorduk. Kar nasıldı?"

"Annem, Stuart'ın senden hoşlandığını söyledi. Biliyor musun, ben burnuma misket sokabiliyorum. Görmek ister misin?"

"Hayır, bence iyi bir fikir değil."

Rachel bana aldırmadan Fare Kapanı'nın misketlerinden birini burnuna tıktı. Sonra çıkardı ve havaya kaldırdı. "Gördün mü?"

Ah, görmez miyim?

"Jubilee? Sen misin?"

Debbie mutfağın eşiğinde belirdiğinde yüzü parlak kırmızı bir renk almıştı. Gayet enerjik ve ıslak görünüyordu.

"Stuart sokağın karşısında oturan Bayan Addler'ın bahçesindeki karları küremeye gitti," dedi. "Kadıncağızı elinde kürekle görünce dayanamadı. Zavallının bir gözü cam ve sırtında bir sorun var. Umarım ikiniz güzel bir öğleden sonra geçirmişsinizdir?"

"Gayet iyiydi," dedim gergin bir sesle. "Fare Kapanı oynadık."

"Bugünlerde ona böyle mi deniyor?" diye sordu korkunç bir sırıtışla. "Benim Rachel'ı yıkamam gerek. İstersen kendine kakao ya da başka bir şey yapabilirsin."

Telegam: @cinciva

Az kalsın ekleyecekti: ...*tek oğlumun müstakbel çocuk gelini.*

"Gel bakalım, Rachel," dedi imalı bir sesle, "artık yukarı çıkabiliriz." Sonra beni sıcak çikolata ve utancımla baş başa bırakıp gitti. Salonun penceresine yaklaşıp dışarı baktım. Stuart komşusunun yardımına koşmuştu. Tabii aslında tek derdi benden kaçmaktı. Mantıksız davrandığını iddia edemeyeceğim. Ben de aynısını yapardım. Giderek daha kötüleşeceğim sonucuna varması doğaldı. Vakit geçtikçe sabırsız ve açıklanamaz davranışlarım artacaktı. Tıpkı hapisteki ailem gibi ben de bir elektrikli telden farksızdım. En iyisi gidip cam gözlü bir komşunun tonlarca karını küremek ve bir an önce ortadan kaybolmamı ummaktı.

Yapmam gereken tam olarak buydu. Gitmek. Hala biraz saygınlığım varken bu evden ve Stuart'ın hayatından çıkmak. Gidip trenimi bulacaktım. Herhalde yakında kasabadan ayrılırdık.

Kararımı verdiğim an harekete geçtim. Mutfağa koşup tezgahtan telefonumu aldım, biraz kurcaladım, açma-kapama düğmesine bastım. Aslında çalışmasını beklemiyordum ama galiba insafa gelmişti. Bir iki dakika sonra yaşam mücadelesi vermeye başladı. Ekran bir tuhaftı ve harfler karışık çıkıyordu. Olsun, bu da bir şeydi.

Kıyafetlerim, paltom, ayakkabılarım ve çantam hala çamaşır odasındaydı. Her biri farklı ölçüde kurumuştu. Bazılarının nemli olmasına aldırmadan giyindim ve Debbie'nin verdiği

Telegam: @cinciva

kıyafetleri çamaşır makinesine attım. Köşede bir naylon poşet kutusu vardı. İçinden on tane poşet aldım. İzin istemeden bir şey aldığım için kendimi kötü hissettim ama poşet *bir şey* sayılmaz, öyle değil mi? Tıpkı tuvalet kağıdı gibi. Hatta bunlar daha bile ucuz. Son bir jest olarak tezgahtaki ajandanın içinde duran adres kartlarından birini aldım. Eve döndüğümde onlara bir not gönderecektim. Kaçığın teki olabilirdim ama en azından *terbiyeli* bir kaçıktım.

Elbette ki arka kapıyı kullanacaktım. Dün gece içeri girdiğimiz kapıyı. Önden çıkarsam Stuart beni görürdü. Kapının önünde en az altmış santimlik kar birikmişti ve dün geceki gibi yumuşak ve vıcık vıcık değildi. Soğuktan katılaşıp beton gibi olmuştu. Ama ben o kadar sersemlemiş ve paniklemiştim ki içimde bir enerji patlaması oluşmuştu. Bütün gücümle kapıya abandığımda hafifçe sarsılıp karşı koydu. Bir an kırılacağından korktum. Ve gidişimi daha rezil bir hale getireceğinden. Gözlerimin önünde bir sahne canlandı: Stuart'la Debbie menteşelerinden sökülen kapıyı karların üzerinde buluyordu. Polis kayıtlarına şöyle geçecekti: "Haneye tecavüz, ailenin oğluna cinsel taciz, naylon poşet hırsızlığı ve mala zarar verme. Zanlı firarda. Muhtemelen hapisteki ailesini kaçırmaya gidiyor."

Kapıyı nihayet açmıştım. Çantamı yırtma ve kolumu çizme pahasına. Dışarı çıktığımda kapı bu kez de kapanmayı reddetti. İki üç dakika harcayıp itmeyi başarabildim. Hemen akabinde başka bir sorun çıktı. Geldiğimiz yoldan geri dö-

Telegam: @cinciva

nemezdim çünkü yine o buz tutmuş dereye düşmek istemiyordum. Hem her şeyi göze alıp kestirmeyi kullanmaya karar versem bile yolu hatırlamıyordum. Kar bir gece önceki ayak izlerimizi örtmüştü. Bir tümseğin üzerindeydim ve tek görebildiğim, çıplak ağaçlarla bir düzine kadar birbirine benzer evdi. Yalnızca derenin hemen aşağıda olduğundan emindim. O ağaçların arasında bir yerdeydi. En güvenlisi evlerin yakınında kalıp belki birkaçının arka bahçesinden geçmekti. Yola ulaştığım anda kavşağı, Waffle House'u ve trenimi bulmamın zor olmayacağını düşünüyordum.

Bu noktada ben ve varsayımlarım hakkında daha önce söylediklerime bir göz atmanızı tavsiye ederim.

Stuart'ın yaşadığı bölgenin Flobie Noel Baba Köyü'yle uzaktan yakından alakası yoktu. Sokaklar düzenli değildi ve evlerin arası ürkütücü derecede açıktı. Mesafeler hesaplanmamış, binalar rastgele serpiştirilmişti. Sanki birileri "Hey, hadi şu kediyi takip edelim ve nerede otururşa oraya bir şey inşa edelim," demişti. Yönümü öylesine şaşırmıştım ki artık yolun ne tarafta olması gerektiğini bile bilmiyordum. Kar küreme makineleri buraya uğramamıştı ve sokak lambaları yanmıyordu. Gökyüzü dün geceki gibi canlı bir pembe değildi. Beyaza dönmüştü. Hayatımda gördüğüm en soğuk ve kasvetli ufuktu ve bana hiçbir yardımı dokunmuyordu.

Yolumu bulmaya çalışırken hayatıma neler olduğunu düşünecek bolca vaktim oldu. Aileme ilişkimin bittiğini nasıl

Telegam: @cinciva

açıklayacaktım? Noah'yı seviyorlardı. Tabii benim kadar değil ama çok seviyorlardı. Etkileyici bir erkek arkadaşım olduğu için benimle gurur duyuyorlardı. Gerçi ailem şu anda Flobie Elf Oteli yüzünden hapisteydi ve belki de önceliklerini bir sıraya koymalarının zamanı gelmişti. Ayrıca bu şekilde daha mutlu olacağımı söylediğimde durumu kabulleneceklerdi.

Arkadaşlarım, okuldakiler... Bu ayrı bir hikayeydi. Ama ben Noah'yla çevresi için beraber olmamıştım, onlar sadece müessesenin ikramıydı.

Ve bir de Stuart vardı.

Tuhaf bir duygusal yolculuktan geçişime şahit olan Stuart. Bir de tabii, *ailesi yeni tutuklanan* ben vardı. *Ücra bir kasabada mahsur kalan* ben. *Biraz kaçık ve çenesini kapalı tutamayan* ben. *Bana yardım etmeye çalışan tuhaf çocuğa laf sokmaya çalışan* ben. *Sevgilisinden ayrılan* ben. Ve *beklenmedik bir anda çocuğun üzerine atlayan* ben.

Bu işi fena batırmıştım. Çok fena. Pişmanlık ve aşağılanma soğuktan daha çok acıtıyordu. Birkaç sokak sonra pişmanlığımın Noah'yla ilgisi olmadığını fark ettim. Benim derdim Stuart'tı. O beni kurtarmıştı. Benimle zaman geçirmek istemişti. Bana karşı dürüst olmuş, kendimi hafife almamamı söylemişti.

Ve tüm bunlar yüzünden Stuart gittiğimi görünce rahatlayacaktı. Ailemin tutuklanmasıyla ilgili haberlerde fazla detaya girilmediği sürece izimi kaybettirmem kolaydı. Hoş, izimi

Telegam: @cinciva

sürmek isteyen kimdi? Belki Stuart beni internette bulabilirdi ama bunu asla yapmayacağını biliyordum. O saçma sapan davranışlarımdan sonra imkansızdı.

Tabii yine kapısına dayanmadığım sürece. Bir saatlik yürüyüşün ardından hiçbir yere varamayınca ne kadar ciddi bir tehlikenin içinde olduğumu anladım. Aynı aptal evlere bakıyor, aynı çıkmaz sokaklarda sıkışıp kalıyordum. Ara sıra durup evlerinin önündeki karları küreyen insanlara yol soruyordum. Ama sanki uzun bir yürüyüşü göze almam onları endişelendiriyormuş gibi bana ne tarafa gideceğimi söylemek istemiyorlardı. En azından yarısı, içeri gelip biraz ısınmamı teklif etti. Doğrusu kulağa hoş geliyordu ama başka bir risk daha almayacaktım. Gracetown'da bir eve konuk olmuştum ve bakın başıma neler gelmişti!

Ayaklarım kayarak kendi aralarında kıkırdayan bir grup küçük kızın yanından geçtiğimde üzerime bir hüzün çöktü. Gözyaşlarına boğulmak üzereydim. Ayaklarımı hissedemiyordum. Dizlerim kaskatı kesilmişti. Birden arkamdan biri seslendi.

"Bekle!" dedi Stuart.

Zınk diye durdum. Kaçmak çok zavallıca olurdu. Hele bir de yakalanırsam. Kıpırdamadan bekledim. Dönüp yüzüne bakmak istemiyordum. (Tamam, soğuk yüzünden vücudumu hareket ettiremiyor olmamın da bunda payı vardı.) *Ah, tesadüfe bak hayat ne tuhaf,* türü rahat bir ifade oturtmaya çalıştım

Telegam: @cinciva

suratıma. Ama çene kaslarım katılaştığı için daha çok *feci bir yüz felci geçiriyorum* sinyali verdiğimden emindim.

"Afedersin," dedim otuz iki diş sırıtarak. "Ben artık trene dönmem gerektiğini düşündüm ve..."

"Evet," dedi lafımı keserek. "O kadarını tahmin ettim."

Stuart yüzüme bile bakmıyordu. Cebinden bir bere çıkardı. Galiba Rachel'ındı çünkü tepesinde kocaman bir ponpon vardı.

"Buna ihtiyacın olabileceğini düşündüm," dedi bereyi uzatarak. "Al senin olsun. Rachel dert etmez."

Bereyi alıp kafama geçirdim çünkü eğer reddedersem etrafındaki karlar eriyene dek orada dikilip bereyi bana uzatacakmış gibi bir hali vardı. Kafamı biraz sıkmıştı ama kulaklarımın ısınması hoşuma gitmişti.

"Ayak izlerini takip ettim," dedi sorulmamış bir soruya cevaben. "Kar işimi kolaylaştırdı."

Bir ayı gibi izim sürülmüştü.

"Seni bu kadar zahmete soktuğum için özür dilerim," dedim.

"Aslına bakarsan fazla yürümem gerekmedi. Burası bizim evden üç sokak uzakta. Daireler çizip durmuşsun."

Gerzek ayı.

"Onları giydiğine inanamıyorum. Daha kurumamışlardı. Keşke haber verseydin de trene seni ben götürseydim. Bu yoldan hiçbir yere varamazsın."

Telegam: @cinciva

"Ben iyiyim," dedim hemen. "Biri bana yolu tarif etti."

"Biliyorsun, gitmek zorunda değilsin."

Bir şey söylemek istedim ama aklıma bir şey gelmedi. Bunu gitmesini istiyormuşum gibi algılayıp kafasını salladı.

"Dikkatli ol, tamam mı? Gidince bana haber verir misin? Ara ya da..."

Tam o sırada telefonum çalmaya başladı. İçine kaçan sular zil sesini de değiştirmişti. Tiz ve sinir bozucuydu. Suratına yumruğunu yapıştırdığında bir denizkızının çıkarabileceğini hayal ettiğim türden bir ses. Şaşkın. Biraz suçlayıcı. İncinmiş. Lıkırtılı.

Noah'ydı. Kafayı yemiş ekranımda *Mobg* yazıyordu ama ben ne demek istediğini anlamıştım. Cevap vermek yerine bakmakla yetindim. Stuart da bakıyordu. Etrafımızdaki küçük kızlar da öyle. Bir an sustu, sonra yine çalmaya başladı. Elimde ısrarla titreşiyordu.

"Aptallık ettiysem kusura bakma," dedi Stuart sesini duyurmak için hafifçe bağırarak. "Ve muhtemelen ne düşündüğümü umursamıyorsun ama bence açmamalısın."

"Aptallık etmekle neyi kastediyorsun?" diye sordum.

Stuart cevap vermedi. Zil bir an sustu ve yine başladı. Mobg benimle gerçekten konuşmak istiyordu.

"Chloe'ye onu bekleyeceğimi söyledim," dedi nihayet. "Ne kadar sürdüğü önemli değildi. Chloe zahmet etmememi söyledi ama ben yine de bekledim. Aylarca başka bir kıza

Telegam: @cinciva

bakmadım. Amigolara bile bakmamaya çalıştım. Evet, onları gördüm ama özellikle bakmadım."

Ne demek istediğini biliyordum.

"Yine de seni fark ettim. Ve bu beni daha ilk andan çıldırttı. Sadece fark etmem değil, aynı zamanda herkesin kusursuz dediği ama seni hiç hak etmeyen biriyle çıkıyor olman da. Bir nevi aynı durumdaydık. Gerçi hatasını anlamış görünüyor."

Tekrar çalmaya başlayan telefonu işaret etti.

"Tanıştığımıza sevindim," diye ekledi. "Sakın ona kanma. Ve bir şey daha... *Sakın ona kanma!* O seni hak etmiyor. Tekrar gözünü boyamasına izin verme."

Telefon çaldı, çaldı, çaldı... Son bir kez ekrana baktım, sonra gözlerim Stuart'a kaydı ve kolumu arkaya savurup telefonu mümkün olduğunca uzağa fırlattım – ne yazık ki ancak birkaç adım öteye düştü ve karlara gömüldü. O ana dek her hareketimizi heyecanla izleyen küçük kızlar hemen peşinden koştu.

"Ah," dedim. "Telefonumu kaybetmişim."

Stuart ilk kez bana baktı. Neyse ki o korkunç gülümsememden kurtulmuştum. Bir adım yaklaşıp çenemi kaldırdı ve beni öptü. Beni öptü! Ne soğuk umrundaydı ne de ellerinde telefonumla etrafımızda zıplayıp "Oooooo!" diye bağıran küçük kızlar.

Ayrıldığımızda ve baş dönmem biraz hafiflediğinde, "Bir şey daha," dedim, "Belki de annene tüm bu olanları anlatmamalısın. Sanırım aklında bazı şeyler var."

Telegam: @cinciva

"Neden?" diye sordu kolunu omzuma atıp tüm masumiyetiyle. "Yoksa sen biriyle öpüşürken annenle baban başınızda durup tezahürat yapmıyor mu? Sizin oralarda böyle şeyler tuhaf mı karşılanıyor? Gerçi şimdilik bizi görmeleri biraz zor. Ne de olsa parmaklıklar ardındalar."

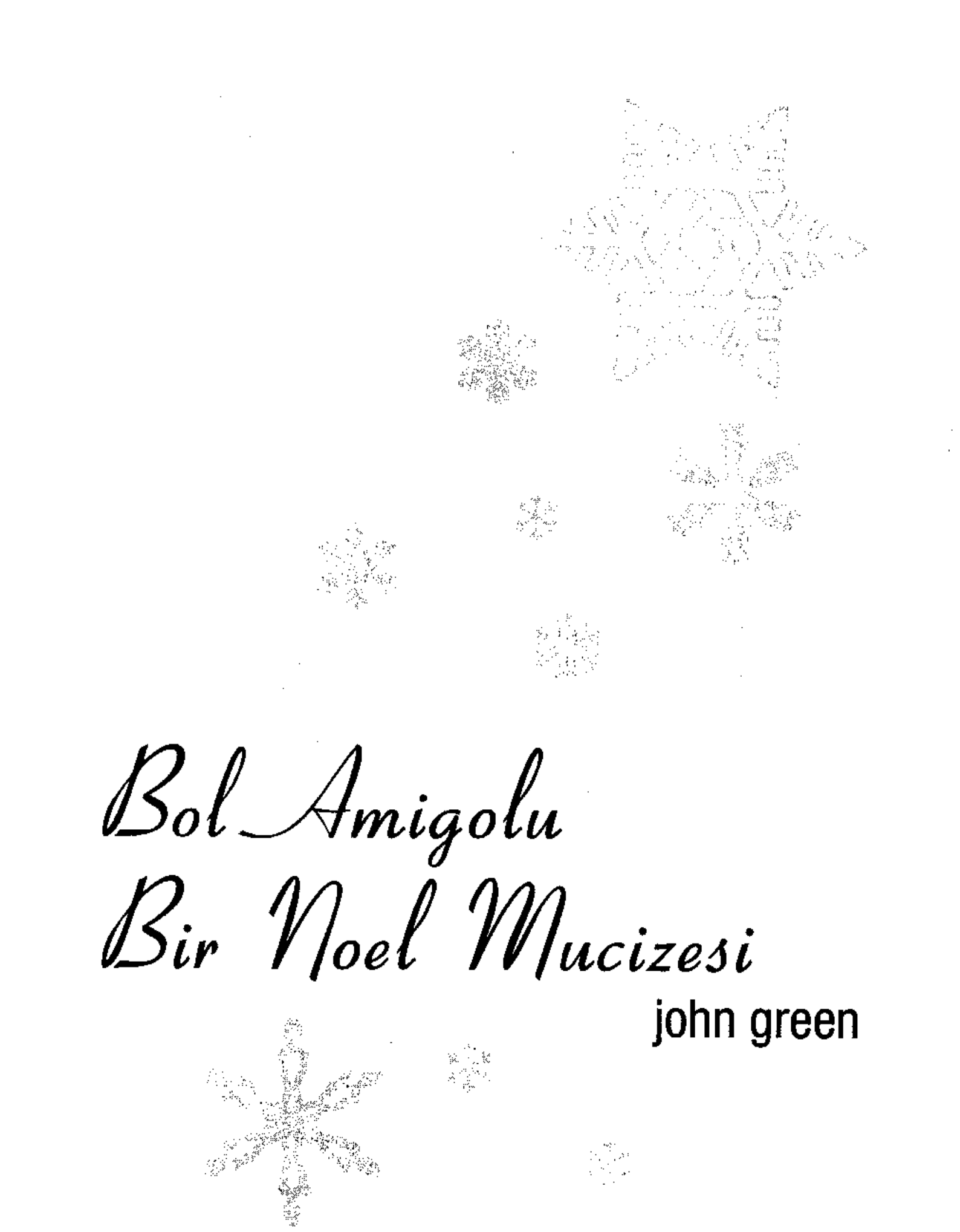
"Kapa çeneni, Weintraub. Yoksa seni karlara atarım ve bu veletler başına üşüşüp seni çiğ çiğ yer."

Yanımızdan bir kamyonet geçti ve alüminyum folyolu adam Gracetown'un içine doğru ilerlerken bize el salladı. Hepimiz ona yol vermek için yana çekildik. Ben, Stuart ve küçük kızlar. Stuart montunun fermuarını açıp beni kolunun altına sıkıştırdıktan sonra karlarda bata çıka yürümeye başladık.

"Uzun yoldan mı gitmek istersin?" diye sordu. "Yoksa kestirmeden mi? Üşümüş olmalısın."

"Uzun yoldan," dedim. "Tabii ki uzun yoldan."

Telegam: @cinciva

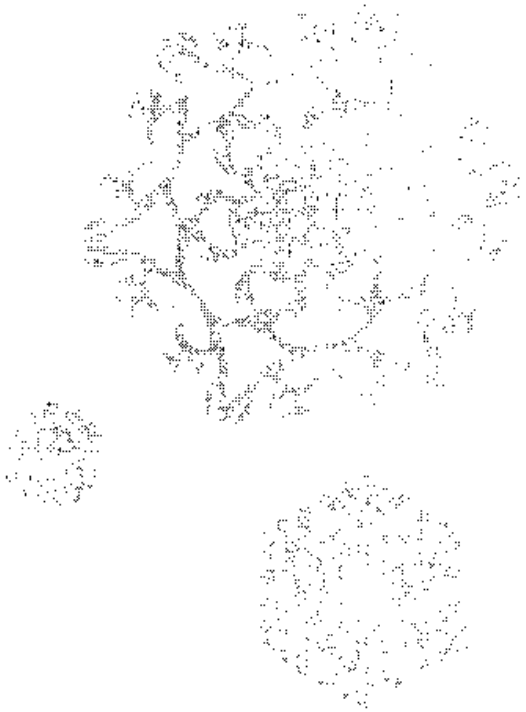
Bol Amigolu Bir Noel Mucizesi

john green

Telegam: @cinciva

Bana pek çok kar fırtınasında rehberlik eden
Ilene Cooper'a.

Telegam: @cinciva

Birinci Bölüm

Annem beş saat içinde altıncı kez evi aradığında JP, Dük ve ben, *James Bond* maratonumuzun dördüncü filmindeydik. Arayanın kim olduğuna bakmadım bile. Tabii ki annemdi. Dük gözlerini devirip filmi durdurdu. "Bir yere gideceğini falan mı sanıyor? Bu kar fırtınasında?"

Omuz silkip telefonu açtım.

"Hiç şansımız yok," dedi annem. Arkadan gelen yüksek ses, vatanı korumanın öneminden bahsediyordu.

"Üzgünüm, anne. Cidden berbat bir durum."

"Saçmalık!" diye bağırdı. "Bırak evi, hiçbir yere uçamıyoruz." Üç gündür Boston'da mahsurlardı. Tıp kongresi için gitmişlerdi. Bütün Noel'i Bostan'da geçirme düşüncesi sinirlerini giderek daha çok bozuyordu. Sanki Boston savaş bölge-

Telegam: @cinciya

siymiş gibi. Açıkçası bunu biraz komik buluyordum. Dramayı ve kötü hava şartlarının yarattığı olumsuzlukları her zaman sevmişimdir. Hatta itiraf etmeliyim ki ne kadar kötü olursa o kadar iyidir.

"Evet, haklısın," dedim.

"Sabah fırtına dinecek demişlerdi, şimdi yarın evde olabileceğimizi bile garantileyemiyorlar. Baban araba kiralamaya çalışıyor ama çok sıra var. Hem bir araba bulup gece hiç durmadan yol alsak bile saat sabahın sekizi-dokuzu olur. Ama Noel'i ayrı geçiremeyiz!"

"Dük'lere giderim," dedim. "Ailesi onlarda kalabileceğimi söyledi. Oraya gidip bütün hediyelerimi açarım ve annemlerin beni nasıl ihmal ettiğinden söz ederim. O zaman belki Dük bana acıyıp hediyelerinden birkaçını bana verebilir ve ben de annemin sevgisizliğini unuturum." Dük'e baktığımda yalandan sırıttı.

"Tobin," dedi annem onaylamaz bir sesle. Mizah anlayışının pek güçlü olduğu söylenemezdi. Gerçi ciddiyeti mesleğine yakışıyordu. Bir kanser cerrahının muayenehanesine girip şöyle bir fıkra anlatmasını istemezsiniz: Bir adam bara gider. Barmen, "Ne istersin?" diye sorar. Adam, "Neyiniz var?" der. Ve barmen, "Benim neyim var bilmiyorum ama senin neyin var biliyorum: Dördüncü evre cilt kanseri."

"Merak etme, iyi olacağım. Siz otele geri mi dönüyorsunuz peki?"

Telegam: @cinciva

"Baban kiralık araba bulamazsa, evet. Bu durumu nasıl soğukkanlı karşılıyor, anlatamam. Görsen aziz sanırsın."

"Tamam o zaman," dedim. JP'ye baktığımda sadece dudaklarını kıpırdatarak *Kapa. Şu. Telefonu,* dedi. Bir an önce kanepeye JP'yle Dük'ün arasındaki yerime dönüp yeni James Bond'un milleti akıl almaz yöntemlerle gebertmesini izlemeye devam etmek istiyordum.

"Orada her şey yolunda mı?" diye sordu annem. Üfff. Tanrım.

"Evet, evet. Kar yağıyor tabii ama JP'yle Dük burada. Merak etme, beni terk edemezler çünkü kapıdan dışarı adım attıkları anda donarlar. James Bond filmleri izliyoruz. Yani elektrik filan kesilmedi."

"Bir şey olursa beni ara. Duydun mu?"

"Evet."

"Pekala," dedi. "Tanrım, çok üzgünüm, Tobin. Seni seviyorum. Özür dilerim."

"O kadar büyütme," dedim çünkü gerçekten de büyütülecek bir şey değildi. Koca evde kankalarımla birlikteydim ve başımızda bir büyük yoktu. Annemlere bir garezim olduğundan değil, bizimkiler gayet iyidir. Ama yılbaşına kadar Boston'da kalsalar da kederimden ölmezdim doğrusu.

"Otelden ararım," dedi annem.

JP bunu duydu ve ben anneme bininci kez veda ederken, "Ona ne şüphe?" diye mırıldandı.

Telegam: @cinciva

"Bence aşırı bağlılıkla ilgili bir sorunu var," dedi telefonu kapadığımda.

"Noel diye böyle oldu."

"Neden Noel'i *bizim* evde geçirmiyorsun?"

"Yemekler boktan," diye karşılık verdim. Kanepeye doğru yürüyüp kendimi ortadaki şilteye attım.

"Irkçı!" diye bağırdı JP.

"Bunun ırkçılıkla ilgisi yok!" dedim.

"Kore yemeklerine boktan dedin."

"Hayır, öyle demedi," dedi Dük filmi başlatmak için kumandanın düğmesine basarak. "*Senin* annenin Kore yemeklerinin boktan olduğunu söyledi."

"Aynen öyle," dedim. "Keun'un evindeki yemekler çok bomba."

"Bok kafa." JP ne zaman sıkışsa böyle derdi. İyi taktikti ha. Dük filmi başlattı ve JP, "Keun'u aramalıyız," dedi.

Dük yeniden kumandanın düğmesine basıp filmi durdurdu ve benim üzerimden ona eğildi. "JP," dedi.

"Evet?"

"Eğer sesini kesersen, Daniel Craig'in süper kaslı, muhteşem vücudunun keyfini çıkaracağım."

"Çok gay," dedi JP.

"Ben kızım," dedi Dük. "Erkekleri beğenmem gaylik değil. Ama senin vücuduna seksi deseydim lezbiyen olurdum çünkü tıpkı bir kıza benziyorsun."

Telegam: @cinciva

"Yürü be," dedim.

Dük kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Tabii JP senin yanında erkeklik timsali kalır, o ayrı."

Buna verecek bir cevabım yoktu. "Keun işte," dedim. "Noel Arifesi'nde çift mesai alıyormuş."

"Ah, tamam," diye atıldı JP. "Waffle House'ların Lindsay Lohan'ın bacakları gibi olduğunu unutmuşum; daima açıklar."

Güldüm. Dük suratını buruşturmakla yetindi ve filmi tekrar başlattı. Daniel Craig sudan çıkıyordu. Üzerinde mayo niyetine giydiği bir don vardı. JP somurturken Dük beğeniyle içini çekti. Birkaç dakika sonra yanımdan hafif bir klik sesi geldi. JP'nin diş ipi. JP'de diş ipi kullanma takıntısı vardı.

"İğrenç," dedim. Dük filmi duraklattı, kaşlarını çatarak bana baktı. Düğme burnunu kırıştırıp dudaklarını büzmüştü. Dük'ün bana gerçekten kızıp kızmadığını bakışlarından anlardım. Neyse ki gözleri şimdilik neşeyle parlıyordu.

"Ne?" dedi JP dişlerinin arasından sarkan iple.

"Toplum içinde diş karıştırmak. Ne desem bilmiyorum. Kaldır şunu."

İsteksizce denileni yaparken bir yandan da söyleniyordu. "Dişçim hiçbir hastasında daha sağlıklı dişetleri görmediğini söyledi."

Gözlerimi devirdim. Dük yüzüne düşen saç buklesini kulağının arkasına sıkıştırıp filmi başlattı. Bir dakika seyrettim ama sonra kendimi camdan dışarı bakarken buldum. Uzak-

Telegam: @cinciva

taki bir sokak lambasının ışığı altında karlar gökyüzünden düşen yıldızlara benziyordu. Havanın annemlere yaşattığı sıkıntıyı anlıyordum. Noel'de evlerinden ayrı kalmışlardı. Buna rağmen daha çok kar yağmasını istiyordum. Elimde değildi.

Telegam: @cinciva

İkinci Bölüm

Filmi başlattıktan on dakika sonra telefon çaldı.

"Yuh artık!" dedi JP duraklatma düğmesine basmak için kumandayı alırken.

"Annen yapışkan bir erkek arkadaştan bile beter," diye ekledi Dük.

Kanepenin arkasından atlayıp telefonu kaptım. "Selam," dedim. "Nasıl gidiyor?"

"Tobin," diye karşılık verdi hattın diğer ucundaki ses. Annem değildi. Keun'du.

"Keun, sen çalış..."

"JP orada mı?"

"Evet."

"Telefonunuz hoparlörlü mü?"

Telegam: @cinciva

"Neden soru..."

"HOPARLÖRÜNÜZ VAR MI?" diye bağırdı.

"Bekle." Düğmeyi ararken bizimkilere açıkladım. "Keun. Hoparlörü aç diye tutturdu. Bir garip davranıyor."

"Bak sen!" dedi Dük. "Sırada ne var merak ediyorum. Herhalde biraz sonra da güneş parlak bir gaz kütlesidir ya da JP'nin topları ufacık diyeceksin."

"Oraya hiç girme," dedi JP.

"Nereye? Elimde büyüteçle pantolonunun içine mi?"

Hoparlörün düğmesine bastım.

"Keun, duyuyor musun?"

"Evet," dedi. Arka fonda bir sürü ses vardı. Kız sesleri. "Dinleyin."

"Sence dünyadaki en küçük göğüslerin sahibinin başkalarının vücutlarını eleştirmesi doğru mu?" dedi JP, Dük'e. Dük de JP'ye bir yastık fırlattı.

"DİNLESENİZE!" diye bağırdı Keun telefondan. Birden herkes sustu. Keun çok zekiydi ve diyeceklerini önceden ezberlemiş gibi konuşurdu. "Pekala. Müdürüm bugün işe gelmedi. Arabası kara saplanmış. Onun için hem aşçılık hem müdür yardımcılığı yapıyorum. Toplamda üç kişiyiz. Mitchell Croman ve Billy Talos da var." Mitchell'la Billy bizim okuldandı ama onları çok tanıdığım söylenemezdi. Zira ikisinin de beni grup içinde ayırt edebileceklerinden emin değildim. "On iki dakika öncesine kadar ortalık sakindi. Tek müşterilerimiz alü-

Telegam: @cinciva

minyum folyolu adam ve Amerika'nın en yaşlı sigara tiryakisi Doris'ti. Sonra o kız geldi. Ardından Stuart Weintraub damladı." Stuart sınıf arkadaşımızdı ve iyi bir çocuktu. "Her tarafına Target torbaları sarmıştı. Neyse, kızla ikisi alüminyum folyolu adamı biraz oyaladı. Ben de *Kara Şövalye*'yi okuyordum ve..."

"Keun, bu hikaye bir yere varacak mı?" diye sordum. Bazen ipsiz sapsız konuşurdu.

"Elbette," diye yanıt verdi. "Tam on dört yere varacak. Çünkü Stuart Weintraub geldikten beş dakika sonra yüce Tanrı, Keun kulunun yüzüne güldü ve ona egzersiz kıyafetleri içinde on dört tane Pennsylvania'lı amigo kız yolladı. Ciddiyim, dostum. Waffle House şu anda amigo kız kaynıyor. Trenleri kara saplanmış ve geceyi burada geçirecekler. Kafeini çakınca coştular. Şimdi kahvaltı tezgahında amuda kalkıyorlar.

"Daha açık konuşmak gerekirse Waffle House'ta bol amigolu bir Noel mucizesi yaşanıyor. Düşünsenize şu anda onları seyrediyorum. Öyle ateşliler ki karları bile eritebilirler. Ateşleriyle waffle yapabilirsiniz. Ve ateşleri kalbimde uzun zamandır varlığını bile bilmediğim soğuk yerleri ısıtıyor."

Birden telefonda bir kız sesi duyuldu. Neşeli ve şehvetli bir ses. Huşu içinde hoparlöre doğru eğilmiştim. JP hemen yanı başımdaydı. "Arkadaşlarınla mı konuşuyorsun? Söyle de bize Twister getirsinler."

Tekrar Keun'un sesini duyduk. "Şimdi çaktınız mı köfteyi? Hayatımın en bomba gecesi yeni başlıyor. Ve sizi bana eşlik

Telegam: @cinciva

etmeye çağırıyorum çünkü süper bir arkadaşım. Ama açıklık getirmemiz gereken bir konu var: Telefonu kapadığımda Mitchell'la Billy de arkadaşlarını çağıracaklar. Bir anlaşmaya vardık ve burada yalnızca bir araba dolusu daha erkeğe yer olduğuna karar verdik. Amigo kız-erkek oranını bozmak istemeyiz, öyle değil mi? Yani iyi olan kazanacak. Bu gece müdür yardımcısı ben olduğum için ilk telefonu ben açtım. Öncelik sizde, dostum! Yüzümü kara çıkarmayacağınızı biliyorum ve Twister olayında size güveniyorum. Sizlere iyi yolculuklar dilerim, beyler. Ve eğer bu gece ölürseniz gözünüz arkada kalmasın çünkü hayatlarınızı insanlığın en asil amaçlarından biri uğruna feda etmiş olacaksınız. Amigo kız kapmaca."

Telegam: @cinciva

Üçüncü Bölüm

JP'yle ikimiz telefonu yerine koyma zahmetine bile katlanmadık. "Ben üzerimi değişeyim," dedim. "Ben de," dedi JP. Dük'e seslendim. "Oyun dolabından Twister'ı çıkarsana!"

Telaşla koştururken çoraplarım mutfağın ahşap zemininde kayıyordu. Yukarı çıkıp odama daldım. Dolabın kapağını açtım ve yığın halindeki tişörtlerimi didik didik ettim. Şöyle doğru düzgün, ütülü bir gömlek arıyordum. Havalı ve aynı zamanda amigo kız tezahüratlarına karşı dayanıklı olmalıydı. Tabii ki bulamadım. Sonunda pis ama artist, sarı bir Threadless tişörtle siyah V yaka bir kazak giydim. *JP ve Dük'le James Bond filmleri izleme* kotumu çıkarıp üzerime koyu lacivert bir kot geçirdim.

Telegam: @cinciva

Burnumu koltukaltıma soktum ve banyoya koşup deodorant sürdüm. Sonra aynada kendime baktım. Asimetrik saçlarım hariç iyi görünüyordum. Tekrar odama dalıp yerden paltomu kaptım ve Puma'larımın arkasına basarak aşağı koştum. "Hey, herkes hazır mı? Hadi gidelim!"

Dük kanepenin ortasına tünemiş, Bond filmini izliyordu. "Dük. Twister. Mont. Araba." Başımı çevirip yukarı seslendim. "JP, neredesin oğlum?"

"Başka palton var mı?" diye sordu.

"Hayır, kendininkini giysene," diye bağırdım.

"Ama bende sadece ceket var!" diye bağırdı.

"Çabuk ol!" Nedense Dük hala filmi kapamamıştı. "Dük," diye tekrarladım. "Twister. Mont. Araba."

Filmi duraklatıp bana döndü. "Tobin, senin cehennem kavramın ne?"

"Bu soruya arabada cevap versem olmaz mı?"

"Çünkü benimki amigo kızlarla dolu bir Waffle House'ta sonsuza dek tıkılı kalmak."

"Ah, hadi ama," dedim. "Saçmalama."

Dük ayağa kalktı. Aramızda kanepe vardı. "Şimdi sen bana son elli yılın en baba kar fırtınasında dışarı çıkıp otuz kilometre yol gideceğimizi söylüyorsun, öyle mi? Hem de eğlence anlayışı, kutusunda *Altı yaş için uygundur,* yazan bir oyun oynamak olan bir grup beyinsiz piliç için? Alnımda gerzek filan mı yazıyor?"

Telegam: @cinciva

Kafamı merdivene çevirdim. "JP! Hadisene!"

"Geliyorum!" diye seslendi. "Ama hem hızlı olup hem muhteşem görünmeye çalışmak kolay değil, dostum."

Kanepenin etrafından dolaşıp kolumu Dük'ün omzuna attım ve ona gülümsedim. Uzun zamandır arkadaştık. Onu iyi tanıyordum. Amigo kızlardan nefret ettiğini biliyordum. Soğuk havadan ve James Bond filmleri izlediği kanepeden kalkmaktan ne kadar nefret ettiğini de öyle.

Ama Dük, Waffle House'un patates kızartmasına bayılırdı. "Senin asla karşı koyamayacağın iki şey var," dedim. "Birincisi, James Bond."

"Doğru. İkincisi ne?"

"Waffle House'un patates kızartması," dedim. "Altın gibi kızarmış patatesler. Mım, ağzına layık."

Yüzüme baktı ama beni görmedi. Bakışları adeta evin duvarlarını deldi ve karları aştı. A ha. Patates kızartmalarını düşlüyordu kesin.

Gaz vermeye devam ettim. "Düşünsene, üzerlerine kızarmış soğanların kokusu siner. Peyniri de basarsın. Mis!"

Gözlerini kırpıştırıp kafasını salladı. "Tanrım! Hep aynı tufaya geliyorum. Ama ben bütün geceyi orada geçirmek istemiyorum."

"Bir saat. Sonra hala canın sıkılıyorsa döneriz," diye söz verince başım salladı. Dük montunu giyerken ben oyun dolabını açıp kenarları yırtık pırtık Twister kutusunu aldım.

Telegam: @cinciva

Arkamı döndüğümde JP'yle burun buruna geldim. "Aman Tanrım!" dedim. Babamın dolabının en karanlık köşelerinden korkunç bir şey bulmuştu: Bir tarafı mor, bacaklara doğru daralan, pufidik bir tulum. Kafasında da kulaklıklı bir şapka vardı. "Tıpkı yetişkin-bebek fetişi olan bir oduncuya benzemişsin," dedim.

"Kes sesini, bok kafa! Bu bir kayak tulumu ve çok seksi. *Bütün gün boyunca kayak devriyesinden diğer arkadaşlarla yollarda kalan insanların hayatlarını kurtardık,* diye bağırıyor."

Dük güldü. "İlk kadın astronot olmamam onun uzay kıyafetini giyemem anlamına gelmiyor, diye bağırıyor bana kalırsa."

"Tamam, çıkarıyorum."

"ZAMAN YOK!" diye bağırdım.

"Bence bot giy," dedi Dük, Puma'larıma bakıp.

"ZAMAN YOK!" diye bağırdım yine.

Onları ite kaka garaja götürdüm ve az sonra annemlerin beyaz Honda jipi Carla'nın içindeydik. Keun telefonu kapayalı sekiz dakika olmuştu. Herhalde ilk aranma avantajımız çoktan geçerliliğini yitirmişti. Saat 11:42'ydi. Normal bir gecede Waffle House'a gitmek yirmi dakikamızı alırdı.

Ama bu kesinlikle normal bir gece değildi.

Telegam: @cinciya

Dördüncü Bölüm

Garaj kapısının düğmesine bastığımda bizi bekleyen zorlukların ağırlığı üzerime çökmeye başladı. Garajın önünde yaklaşık bir metrelik kar birikmişti. Dük'le JP öğle yemeği vaktinde bana geldiğinden beri en azından kırk beş santim yağmıştı.

Carla'yı dört çekere aldım. "Şey, sizce doğruca içine mi dalayım?"

"GAZLA," dedi JP arka koltuktan. Dük öne geçmek istediğini ondan önce söylemişti. Derin bir nefes alıp geri vitese taktım. Karlara çarptığımızda biraz havalandık ama çoğunu dağıttık ve evin yanındaki araba yolundan geri geri inmeye başladık. Jipi sürmekten çok kaydırıyordum ama işe yaradı. Şansımız yaver gitti ve çok geçmeden caddedeydik.

Telegam: @cinciva

Sokaklar da bir metrelik kar tabakasıyla kaplıydı. Bizim mahalleye ne kar küreme makinesi girmişti ne de yollara tuz dökülmüştü.

"Gebermek için ne salakça bir yol," dedi Dük ve doğrusu ona hak vermeye başlamıştım. Ama JP arkadan bağırdı. "Spartalılar! Bu akşam yemeğimizi Waffle House'ta yiyeceğiz!"

Kafamı sallayıp vitesi D'ye geçirdim ve gaza bastım. Tekerlekler bir süre oldukları yerde döndükten sonra jip ileri atıldı. Farların ışığında yağan karları görebiliyorduk. Bırakın yoldaki şeritleri, kaldırımları bile seçemediğim için genelde posta kutularının arasında kalmaya dikkat ettim.

Grove Park bir tası andırır ve buradan çıkman için alçak bir tepeyi tırmanman gerekir. JP, Dük ve ben Grove Park bölgesinde büyümüştük ve o tepeye arabayla belki bin kez çıkmıştım.

Dolayısıyla potansiyel sorun aklımın ucundan bile geçmedi. Ama bir süre sonra gaz pedalına yüklenmeme rağmen yokuş yukarı giderken bir türlü hızlanamadığımızı fark ettim. Hafiften tırsmaya başlamıştım.

Giderek yavaşladık. Gaza bastım ve tekerleklerin karın içinde dönerken çıkardığı sesi duydum. JP küfretti. Gerçi hala milim milim ilerliyorduk ve tepeyi görebiliyordum. Az ötemizdeki yeni kürenmiş otobanı da öyle. "Ha gayret, Carla," diye mırıldandım.

"Biraz daha gaz ver," diye önerdi JP. Dediğini yaptığımda tekerlekler döndü, döndü ve Carla birden durdu.

Telegam: @cinciva

Uzun bir dakika boyunca bekledik ve sonra tekerlekler kilitlendi. Şimdi yokuş aşağı kayıyorduk. Bir an hepimiz derin düşüncelere daldık. Genelde risk almaya karşıyımdır. Ben Appalachian Dağları'nda doğa yürüyüşüne çıkan, yazlarını Ekvator'da geçiren biri değilim. Hatta suşi bile yemem.

Küçükken geceleri aklıma bir şeyler takılır ve saatlerce uyuyamazdım. Annem hep aynı soruyu sorardı, "En kötü ne olabilir ki?" Böyle diyerek beni rahatlattığını sanırdı. İkinci sınıf matematik ödevimde bir hata yapmamın hayatımda çok büyük etkileri olmayacağını anladığımı düşünürdü. Ama yanılıyordu. Olan şuydu: Kafayı olabilecek en kötü şeyin ne olduğuna takmıştım.

Diyelim ki ikinci sınıf matematik ödevimde hata yapmaktan endişeleniyorum. Belki öğretmenim Bayan Chapman bana bağıracaktı. Bağırmayacak ama belki biraz hayalkırıklığına uğrayacaktı. Ben hayalkırıklığını sezip üzülecektim. Ve belki ağlamaya başlayacaktım. Herkes bana sulu göz diyecekti ve toplum tarafından dışlandığım için uyuşturucuya başlayacaktım. Tabii bir süre sonra basit şeyler kesmeyecek, beşinci sınıfta eroin bağımlısı olacaktım. Sonra da ölecektim. Olabilecek en kötü şey buydu ve gayet mümkündü. Dolayısıyla çocukluğumdan beri kendimi her türlü riskten uzak tuttum. Böylece eroin bağımlısı olup ölmeyecektim. Ama şimdi bütün kurallarıma boşvermiştim. Hem de ne için? Tanımadığım bir grup amigo kız için! Amigo kızlara

Telegam: @cinciva

karşı değildim ama hayatını feda etmeye daha çok değecek şeyler olduğu kesindi.

Dük'ün bana baktığını hissedince ben de ona baktım. Gözleri korkudan ve belki öfkeden irileşmişti. Ve bu tuhaf durgunlukta birden fark ettim. Olabilecek en kötü şey buydu. Diyelim kurtuldum, arabayı paramparça ettiğim için annemler beni öldürecekti. Aylarca, hatta yıllarca evden çıkmam yasaklanacaktı. Carla'nın tamir masraflarını ödemek için yaz boyunca yüzlerce saat çalışmam gerekecekti.

Ve sonra kaçınılmaz şey oldu. Hızla ev yönüne doğru kaymaya başladık. Var gücümle frene abandım. Dük el frenine asıldı ama Carla bir tek çılgınca direksiyonu çevirmeme tepki vererek ve zikzaklar çizerek geri kaymaya devam etti.

Hafifçe havalanınca kaldırıma çıktığımızı anladım. Şimdi komşularımızın bahçelerindeki karları küreyerek evlerin önünden geçiyorduk. Hatta o kadar yakındık ki salonlarındaki Noel ağaçlarının süslerini bile görebiliyordum. Carla mucizevi bir şekilde bir kamyonete teğet geçti ve yaklaşan posta kutularını, başka arabaları ve evleri dikiz aynasından dehşetle izledim. Birden gözüme JP ilişti. Gülümsüyordu. Olabilecek en kötü şey nihayet olmuştu ve belki bunun rahatlatıcı bir yanı vardı. Her neyse, gülümsemesindeki bir şey beni de gülümsetti.

Tekrar Dük'e bakıp ellerimi direksiyondan çektim. Öfkelenmişçesine kafasını salladı ama şimdi o da sırıtıyordu.

Telegam: @cinciva

Carla'nın kontrolünü tamamen kaybettiğimi göstermek için direksiyonu tutup dramatik bir tavırla sağa sola çevirdim. Dük kıkırdamaya başladı. "Sıçtık!"

Sonra birden fren tutmaya başladı ve koltuğa yapıştığımı hissettim. Nihayet yol düzleşti ve yavaşça durduk. JP avazı çıktığı kadar bağırarak konuşmaya başladı. "Oha! Ölmediğimize inanamıyorum! Hala hayattayız!"

Nerede olduğumuzu anlamak için etrafıma bakındım. Yolcu kapısının bir buçuk metre kadar ötesinde şu yaşlı emekli çiftin, Bay ve Bayan Olney'nin evi vardı. Işık açıktı ve dikkatle baktığımda Bayan Olney'nin beyaz geceliğiyle yüzünü cama yapıştırmış, ağzı beş karış açık bizi izlediğini gördüm. Dük el sallayarak selam verdi. Carla'yı D'ye alıp temkinli bir tavırla Olney'lerin bahçesinden çıktım ve sokak olduğunu düşündüğüm düzlüğe indim. Sonra vitesi P'ye getirdim ve titreyen ellerimi direksiyondan çektim.

"Tamam," dedi JP kendini sakinleştirmeye çalışarak. "Tamam, geçti." Derin bir nefes aldı. "Bu... Bu *süperdi!* Hız treninden bile iyiydi!"

"Altıma kaçırmamak için zor duruyorum," dedim. Eve, James Bond filmlerine geri dönmeye, geç saate kadar uyanık kalmaya, patlamış mısır yemeye ve sonra Noel'i Dük'ün ailesiyle geçirmeye hazırdım. Tam on yedi buçuk yıl boyunca Pennsylvania'lı amigo kızlar olmadan yaşamıştım ve onlarsız bir gün daha geçirmeyi başarabilirdim.

Telegam: @cinciva

JP hala konuşuyordu. "Araba kayarken hep, *dostum, bebek mavisi bir kayak tulumunun içinde öleceğim*, diye düşündüm. Annem cesedimi teşhis etmeye geldiğinde dumura uğrayacak ve hayatının geri kalanı boyunca, demek oğlum boş zamanlarında 1970'lerden kalma hipotermik bir porno yıldızı gibi giyinmeyi seviyormuş diye düşünecekti."

"Sanırım bu geceyi patates kızartması yemeden atlatabilirim," dedi Dük.

"Evet," diye onayladım. JP yüksek sesle itiraz edip tekrar hız treni olayına girmemizi önerdi. Bana bu kadarı yetmişti. Hızlı aramadan Keun'un numarasına basarken ellerim titriyordu.

"Dinle, dostum, Grove Park'tan bile çıkamıyoruz. Çok kar var."

"Yapma, kanka," dedi Keun. "Bir kere daha dene. Mitchell'ın arkadaşları daha evden bile çıkmadı. Billy üniversiteden birkaç arkadaşını arayıp bir fıçı bira getirmelerini istedi. Zaten bu fıstıklar ancak kafaları güzel olursa Billy'ye yüz verir. Hey! Pardon, Billy kağıt şapkasıyla kafama vurdu da. Ben müdür yardımcısıyım, Billy. Ve biraz daha saçmalarsan bu yaptığını müdüre rapor ede... Hey! Neyse, lütfen gelin. Burada Billy ve bir grup sarhoşla takılmak istemiyorum. Restoranın içine edecekler ve kesin kovulacağım. Lütfen!"

JP arkada tempo tutuyordu. "Hız treni! Hız treni! Hız treni!" Telefonu kapayıp Dük'e baktım. Tam eve dönmek için lobi yapacaktım ki telefonum çaldı. Annem.

Telegam: @cinciva

"Araba bulamadık. Otele geri döndük," dedi. "Noel'e yalnızca sekiz dakika kaldı. Ben bekleyelim istedim ama baban çok yorgun ve uyumak istiyormuş. Onun için şimdi söyleyeceğiz." Babamın telefona eğildiğini duydum ve cılız bir sesle annemin şamatalı *Mutlu Noeller* şarkısına eşlik etti.

"Mutlu Noeller," dedim ben de. "Bir şey olursa ara, iki Bond filmimiz daha var." Annem kapamadan önce telefonum biplemeye başladı. Biri arıyordu. Keun. Hoparlöre aldım.

"Grove Park'tan çıktığınızı söyleyin."

"Dostum, daha yeni konuştuk. Hala yokuşun dibindeyiz," dedim. "Galiba biz eve dönüyoruz."

"Hemen. Buraya. Gelin. Mitchell'ın kimi davet ettiğini yeni öğrendim. Timmy ve Tommy Reston. Yoldalar. Hala onları geçebilirsiniz. Reston ikizlerinin, Noel mucizemi mahvetmesine izin veremem!"

Çat diye kapadı. Keun biraz abartsa da onu anlıyordum aslında. Reston ikizleri girdikleri her ortamı mahvetme potansiyeline sahipti. Timmy ve Tommy Reston tek yumurta ikiziydi ama görünüşlerinin birbiriyle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Timmy yüz otuz kiloydu ama şişman değildi. Sadece güçlü, inanılmaz derecede hızlı ve dolayısıyla futbol takımımızın en iyi oyuncusuydu. Öte yandan Tommy, Timmy'nin kotunun bir bacağına sığabilirdi ama vücut ebatlarındaki eksikliği saldırganlığıyla tamamlamayı bilmişti. Ortaokuldayken Timmy'yle Tommy basket sahasında birbiriyle efsanevi kav-

Telegam: @cinciva

galar ederdi. İkisinin de hiçbir dişinin orijinal olduğunu sanmıyorum.

Dük bana döndü. "Artık konunun bizimle ya da amigo kızlarla ilgisi kalmadı. Keun'u Reston ikizlerinden korumalıyız."

"Eğer o Waffle House'ta birkaç gün mahsur kalıp yiyecekleri azalırsa neler olacağını biliyorsunuz," dedi JP.

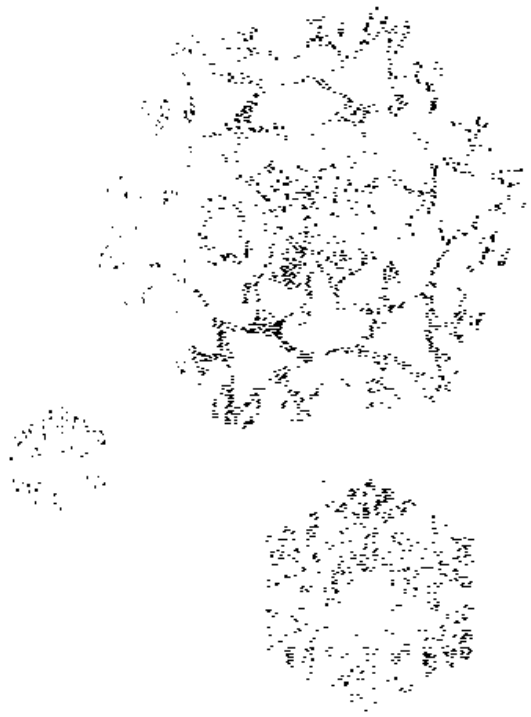
Dük hemen espriyi kapmıştı. Bu konuda iyiydi. "İşin sonu yamyamlığa varırsa ilk Keun'u harcarlar."

Kafamı salladım. "İyi de araba..."

"Amigo kızları düşün," dedi JP.

"Tamam," dediğimde amigo kızları düşündüğüm falan yoktu. Tepeye tırmanmayı ve bizi her yere götürebilecek kürenmiş yolları düşünüyordum.

Telegam: @cinciva

Beşinci Bölüm

Dük'ün her zamanki gibi bir planı vardı. Bunu bizimle paylaştığında hala yolun ortasında park halindeydik. "Sorun, tepeyi çıkarken hız kaybetmemiz değil mi? Peki neden? Yokuşa yeterince hızlı girmediğimiz için. Düz bir çizgide gidebildiğin kadar geri gidip gazlayacaksın. Böylece yokuşa daha hızlı gireceğiz ve o ivme bizi yukarı çıkaracak."

Öyle kimsenin aklına gelmeyecek bir fikir değildi ama daha iyi bir tane düşünemediğim için tepeyi tam karşıma alarak geri vitese taktım. Kar o kadar şiddetlenmişti ki farların ışığı bile önümüzü aydınlatmaya yetmiyordu. Birinin bahçesine girene dek durmadım. Carla'nın birkaç adım arkasında yüksek bir meşe ağacı vardı. Altları buz tutan kar yığınlarında tekerlekler kısa bir an boşa döndü.

Telegam: @cinciva

"Kemerler bağlı mı?" diye sordum.

"Evet!" diye bağırdılar koro halinde.

"Hava yastıkları açık mı?"

"Olumlu!" dedi Dük. Ona baktığımda gülümseyip kaşlarını kaldırdı. Kafamı salladım.

"Geri sayıyoruz, millet."

"Beş," dediler hep bir ağızdan. "Dört. Üç." N'ye alıp gaz verdim. "İki. Bir." D'ye taktım ve gaza bastım. Lastikler ıslak yüzeyde sağa sola savruldu. Yokuşa saatte kırk kilometreyle girdik. Grove Park hız limitinin yirmi beş kilometre üzerindeydik. Koltukta ayağa kalkıp emniyet kemerimi zorlayarak gaza yüklendim ama tekerlekler boşa dönüyordu ve yavaşlamaya başlamıştık. Ayağımı gaz pedalından hafifçe kaldırdım.

"Hadi!" dedi Dük.

"Yapabilirsin, Carla," diye mırıldandı JP arkadan. Fakat Carla giderek hız kaybediyordu.

"Bana bak, Carla, hemen o osuruklu koca kıçını kaldır ve bizi yukarı çıkar!" diye bağırdım direksiyona vurarak.

"Ona hakaret etme," dedi Dük. "Biraz cesarete ihtiyacı var sadece. Carla, bebeğim, seni seviyoruz. Sen harika bir jipsin. Ve sana inanıyoruz. Sana güvenimiz tam!"

JP paniklemeye başlamıştı. "Başaramayacağız."

Dük yumuşak bir sesle devam etti. "Sen ona kulak asma, Carla. Merak etme, bunu yapacaksın." Yine tepeyi ve yeni kürenmiş asfalt yolu görebiliyordum. *Yapabilirim, yapacağım,*

Telegam: @cinciva

diyordu sanki Carla. Dük kontrol panelini okşamakla meşguldü. "Seni seviyorum, Carla. Bunu biliyorsun, değil mi? Her sabah kalkıyorum ve ilk düşündüğüm şey Tobin'in annesinin arabasını ne kadar sevdiğim oluyor. Biliyorum, biraz tuhaf, ama gerçek bu. Seni seviyorum ve bunu yapabileceğini biliyorum."

Ben gaz pedalına yüklenmeye, tekerlekler dönmeye devam etti. Saatte sekiz kilometreye kadar düşmüştük. Kar küreme makinesinin tam yolumuzun üzerine yığdığı bir metrelik yığına yaklaşıyorduk. Evet, çok yaklaşmıştık. Bu arada hız göstergesi beşe indi.

"Tanrım, bu sefer yokuş aşağı uzun bir yolumuz var," dedi JP çatallı bir sesle. Dikiz aynasından baktım. Maalesef haklıydı.

Hala az biraz ilerliyorduk ama işimiz zordu. Yokuş dikleşmişti ve biz neredeyse durmak üzereydik. Boşuna gaza yüklenmeyi sürdürdüm. "Carla," dedi Dük. "Sana gerçeği söyleme vakti geldi. Sana aşığım. Seninle birlikte olmak istiyorum, Carla. Hayatımda hiçbir araba için bunları hissetme..."

Gaz pedalını yere yapıştırdığımda birden tekerlekler zemini kavradı ve önümüzdeki yığına doğru atıldık. Karlar ön camın dibine kadar yükseliyordu ama ilerlemeye devam ettik ve kar yığınının yarı içinden yarı üzerinden geçtik. Carla yığının diğer tarafında bu defa öne doğru kaymaya başladı. DUR işaretini gördüğümde frene bastım. Carla'nın popo-

Telegam: @cinciva

su sarsıldı ve birden kendimizi otobanda bulduk. Hem de doğru yönde! Ayağımı frenden çekip yokuş aşağı gitmeye başladım.

"EVVETTTTTT!" diye bağırdı JP arkadan. Sonra eğilip Dük'ün kıvırcık saçlarını karıştırdı. "ÖLMEYEREK ACAYİP BİR İŞ BAŞARDIK!"

"Bir arabayla nasıl konuşman gerektiğini iyi biliyorsun," dedim Dük'e. Kan basıncımı bütün vücudumda hissedebiliyordum. Dük parmaklarını saçlarının arasına daldırıp arkaya atarken inanılmaz sakin görünüyordu.

"Olağandışı durumlar olağandışı stratejilerle çözülür," dedi kendinden emin bir sesle.

❋ ❋ ❋

İlk sekiz kilometre süperdi. Otoban dağlardan geçerken dik yokuşlar tırmanıp iniyorduk. Aslında tehlikeli bir yoldu ama tek araba bizdik ve yerler ıslak olmasına rağmen tuzlama yapıldığı için buzlanmamıştı. Artı, ekstra temkinliydim ve saatte yirmi kilometre hızla gittiğim için virajlar o kadar da ürkütücü görünmüyordu. Uzun bir süre hiç konuşmadık. Sanırım hepimiz az önceki maceramızı düşünüyorduk. JP ara sıra derin bir oh çekiyor ve "Ölmediğimize hala inanamıyorum," türevi bir şeyler söylüyordu. Kar müzik açmak için fazlasıyla şiddetli, yol fazlasıyla ıslaktı. Sessizlik içinde oturuyorduk.

Telegam: @cinciva

Kısa bir süre sonra Dük, "Çok merak ediyorum, senin bu amigo kızlara düşkünlüğün nereden geliyor?" diye sordu. Bunu bana diyordu çünkü birkaç ay önce Brittany adında bir amigo kızla çıkmıştım. Bizim amigo kız takımı gerçekten başarılıydı, hatta destekledikleri futbol takımından bile daha iyi sporculardı. Ayrıca arkalarında bir sürü kırık kalp bırakmalarıyla ünlüydüler. Mesela Stuart Weintraub, hani şu Keun'un Waffle House'ta gördüğü çocuk, bir amigo kız -Chloe- mağduruydu.

"Manyak seksi oldukları için olabilir mi?" dedi JP.

"Hayır," diye itiraz ettim ciddi davranmaya çalışarak. "Düşkünlük değil de sadece tesadüf diyelim. Brittany'den amigo olduğu için hoşlanmadım ki. Yani çok hoş kızdı, öyle değil mi?"

Dük alayla dudak büktü. "Evet. *Joseph Stalin düşmanlarımı ezer geçerim* tarzı bir hoşluk."

JP hemen itiraza başladı. "Brittany süper kızdı. Senden hoşlanmıyordu çünkü senin gibi olmadığı için anlayamıyordu."

"Neyi?" diye sordu Dük.

"Biliyorsun, sen onlar için bir tehdit oluşturmuyorsun. Ama çoğu kız, erkek arkadaşının vaktinin çoğunu başka bir kızla geçirmesinden hoşlanmaz. Brittany bir türlü senin gerçek bir kız olmadığını anlamıyordu."

"Eğer bununla magazin dergilerinden nefret etmeyi, yemek yemeyi anoreksik olmaya tercih etmeyi, mankenlerle ilgili televizyon şovlarını izlememeyi ve pembe rengi sevmemeyi

Telegam: @cinciva

kastediyorsan, o zaman evet. Ve gerçek bir kız olmadığım için kendimle gurur duyuyorum."

Brittany'nin Dük'ten hoşlanmadığı yalan değildi. JP'den de hoşlanmıyordu. Hatta benden bile o kadar hoşlandığı söylenemezdi. Beraber takıldıkça espri anlayışıma, sofra adabını bilmememe ve diğer bir sürü şeye kıl oldu. Tabii sonunda ayrıldık. Açıkçası çok umursamadım. Beni terk ettiğinde kafam bozulmadı demiyorum ama Weintraub gibi perişan olmadım. Sanırım Brittany'yi asla gerçekten sevmedim. Stuart'la aramızdaki fark buydu. Tamam, kız güzel ve zekiydi, sohbeti ilginçti ama biz asla doğru düzgün sohbet edemedik ki. Onunla hiçbir riskli yanımız yoktu çünkü her şeyin nasıl biteceğini gayet iyi biliyordum. Brittany'yi hiçbir zaman tehlikeye atılmaya değer biri olarak görmedim.

Tanrım, Brittany'den konuşmaktan nefret ediyordum. Fakat Dük nedense sürekli lafı ona getiriyordu. Kim bilir, belki de beni sinir etmekten çocukça bir zevk alıyordu. Ya da belki kendi hayatında böyle bir heyecan olmadığı içindi. Ondan hoşlanan bir sürü oğlan vardı ama Dük kimselere yüz vermezdi. Erkekler hakkında kafa ütülemekten hoşlanmazdı. Ne kadar yakışıklı olduklarından ya da onunla ne kadar ilgilendiklerinden bahsetmezdi. Doğrusu bu yanını severdim. Dük normal biriydi: Filmler hakkında konuşup espri yapmaktan hoşlanırdı ve asla lafını esirgemezdi. Diğer kızlardan daha gerçek bir insan gibiydi.

Telegam: @cinciva

"Dediğim gibi, amigo kızlara özel bir düşkünlüğüm yok," diye tekrarladım.

"Ama," dedi JP, "ikimiz de Twister oynamayı seven seksi kızlara bayılırız. Bunun amigo kızları sevmekle ilgisi yok, Dük. Bu özgürlüğü, umudu ve boyun eğmez Amerikan ruhunu sevmekle alakalı bir şey."

"Pekala, isterseniz beni vatanını sevmemekle suçlayın ama benim şu amigoluk olayına kafam hiç basmıyor. Şen şakrak tezahürat yapmanın neresi seksi? Asıl seksi olan, tehlikeli ve karanlık tiplerdir. Çelişkili duygulardır. İlk bakışta göründüğünden daha derin insanlardır."

"Haklısın," dedi JP. "Onun için Billy Talos'la çıkıyorsun. Hiçbir şey bir Waffle House garsonu kadar karanlık ve çekici olamaz."

JP dalga mı geçiyor diye dikiz aynasından arkaya baktım ama hiç de öyle bir hali yoktu. Dük dönüp dizine bir yumruk attı. "O sadece bir zorunluluk."

"Bir dakika, sen Billy Talos'la mı çıkıyorsun?" diye sordum. Şaşırmıştım çünkü Dük'ün biriyle çıkabileceğini hayal edemiyordum. Üstelik Billy Talos bira ve futbol tarzı bir çocuktu. Ve Dük, Shirley Temple ve tiyatro tarzı bir kızdı.

Dük bir an konuşmadı. "Hayır. Sadece beni Kış Dansı'na davet etti," dedi sonra.

Bir şey demedim. Dük'ün bunu bana değil de JP'ye söylemesi tuhaf gelmişti. JP, "Alınma ama Billy Talos biraz yağlı

Telegam: @cinciva

değil mi?" dedi. "İki günde bir saçlarını sıksan Amerika'nın yağ ithalatı durabilir."

"Alınmadım," dedi Dük gülerek. Belli ki Billy'ye karşı ciddi duyguları yoktu. Yine de ikisini birlikte düşünemiyordum. Hadi yağlı saçlarım bir kenara bıraktım, Billy Talos öyle ilginç biri de değildi. Her neyse. Dük'le JP, Waffle House'un menüsü üzerine ateşli bir muhabbete başladı. Kuru üzümlü tostu mu daha iyiydi, geleneksel olanı mı? Doğrusu eğlenceli bir fon gürültüsüydü. Kar taneleri ön cama çarpar çarpmaz eriyor, silecekler onları sağa sola savuruyordu. Uzunları yakmıştım. Farların ışığı karlı ve ıslak yolu aydınlatıyor, asfaltta sadece şeridimi ve ne yöne gittiğimi görebiliyordum.

Bıkıp usanmadan uzun süre aynı şekilde ilerleyebilirdim ama biraz ileriden Sunrise Bulvarı'na sapıp şehir merkezinden eyaletler arası otoyola çıkmam gerekiyordu. Waffle House oradaydı. Saat 00:26 olmuştu.

"Hey," dedim araya girerek.

"Ne var?" diye sordu Dük.

Bir an gözlerimi yoldan ayırıp ona baktım. "Mutlu Noeller."

"Mutlu Noeller," dedi. "Mutlu Noeller, JP."

"Mutlu Noeller, bok kafalar."

Telegam: @cinciva

Altıncı Bölüm

Sunrise Bulvarı'nın iki yanındaki kar yığınları arabayla aynı hizadaydı. Kendimi uçsuz bucaksız bir snowboard rampasının dibinde gibi hissediyordum. JP'yle Dük susmuş, hepimiz yola konsantre olmuştuk. Şehir merkezine kadar birkaç kilometre vardı. Sonra Waffle House yaklaşık yarım kilometre doğudaydı. Tam otoyolun kıyısında. JP'nin telefonundan yükselen bir doksanlar rap şarkısı sessizliği bozdu. "Keun," deyip hoparlörü açtı.

"HANGİ CEHENNEMDESİNİZ?"

Dük sesini duyurabilmek için telefona doğru eğildi. "Keun, camdan dışarı bak ve bana ne gördüğünü söyle."

"Asıl neyi görmediğimi söyleyeyim sana! Seni, JP'yi ve Tobin'i. Mitchell'ın üniversiteli arkadaşlarından ses seda yok

Telegam: @cinciva

ama Billy ikizlerle az önce konuştu. Sunrise'a sapmak üzere lermiş."

"O zaman öndeyiz. Biz Sunrise'tayız," dedim.

"ÇABUK OLUN. Amigolar Twister'larını istiyor! Bir dakka... Şimdi piramit yapıyorlar ve benim yanlarında durmamı istiyorlar. Bu ne demek biliyor musunuz? Düşerlerse *doğruca kollarıma düşecekler*. Hadi bayyy." Keun telefonu kapadı.

"Gazı kökle," dedi JP. Gülüp aynı hızda gitmeye devam ettim. Zaten öndeydik ve birinciliğimizi korumamız yeterliydi.

Bir jiple yolda kaymak nasıl mıydı? Şöyle açıklayayım: Sunrise fena değildi çünkü Gracetown'daki çoğu sokağın aksine dümdüzdü. Bana yol gösteren lastik izleri sayesinde hızımı yirmi beşe çıkarabildim. İki dakikaya şehir merkezindeydik. Keun'un menü dışı, özel peynirli waffle'larından istediğimiz kadar yiyebilirdik. Üzerinde incecik sarı peynirlerin eridiği o nefis ve tatlı waffle'ların lezzetini ancak duygularla kıyaslayabilirdim. Düşünün, öylesine karmaşık ve etkiliydiler. Peynirli waffle'lar ayrılık korkusu yaşamadan aşık olmak gibiydi ve Sunrise Bulvarı şehir merkezine doğru devam etmeden önce doksan derece kıvrılırken neredeyse tatlarını alabiliyordum.

Dönemece sürücü kursunda öğrendiğim gibi yaklaştım. Ellerim saat iki ve onda, frene hafifçe dokunup direksiyonu sağa kırarak. Ama Carla bana olması gerektiği gibi yanıt vermedi. Düz gitmeye devam etti.

"Tobin," dedi Dük, "dönsene. Dön!"

Telegam: @cinciva

Hiçbir şey söylemedim, frene basıp direksiyonu kırmaya devam ettim. Kar yığınına yaklaşırken yavaşladık ama jip en ufak bir dönme eğiliminde bulunmadı. Aksine, karların oluşturduğu duvara bodoslama daldık ve geceye dalga dalga yayılan bir gümbürtü koptu.

Kahretsin. Carla sola yatmıştı. Ön cam bembeyazdı. Durduğumuzda kafamı çevirmemle birlikte karların arabanın arkasını kaplayıp bizi yığının içine gömdüğünü gördüm. Ve bu gelişmeye o meşhur, sofistike lisanımla tepki verdim. "Hay sıçayım ben böyle işin içine!"

Telegam: @cinciva

Yedinci Bölüm

Dük uzanıp kontağı kapadı. "Karbon monoksit zehirlenmesi riski var," dedi bilmiş bir tavırla. Sanki evden on altı kilometre ötede ve donma tehlikesiyle karşı karşıya değilmişiz gibi.

"Arkadan çıkalım!" diye emretti ve otoriter ses tonu beni yatıştırdı. JP dönüp jipin arka kapısını açtı ve dışarı çıktı. Onu Dük'le ben izledik. Nihayet düşüncelerimi toplamıştım ve konuyla ilgili görüşlerimi anlamlı bir şekilde dile getirebilirdim. "Sıçtık, sıçtık, sıçtık." Carla'nın arka tamponunu tekmelediğimde yüzüme ıslak karlar düştü. "Zaten baştan beri aptalca bir fikirdi. Annemler içime edecek. Kahretsin."

JP elini omzuma koydu. "Her şey yoluna girecek, merak etme dostum."

Telegam: @cinciva

"Hayır," dedim, "girmeyecek. Ve bunu sen de çok iyi biliyorsun."

"Girecek," diye ısrar etti JP. "Çünkü öyle olmak zorunda. Arabayı buradan çıkaracağız. Birileri yardıma gelecek. İkizler bile bizi burada donarak ölmeye terk etmez, öyle değil mi?"

Dük bana sırıttı. "Herhalde evdeki ayakkabı tavsiyemi dinlemediğin için pişmansındır?" Puma'larımın üzerini kaplayan karlara bakıp dehşete kapıldım.

JP moralini bozmamakta kararlıydı. "Evet! Her şey yoluna girecek! Tanrı'nın bana bu kol ve göğüs kaslarını vermesinin bir sebebi olmalı. Karları kazıp arabanı çıkaracağım, dostum. Hatta yardımınıza bile ihtiyacım yok. Siz takılın ve bırakın Hulk görevini yapsın."

JP'ye baktım. En fazla altmış beş kiloydu ve sincapların bile daha etkileyici bir kas yapısı vardı. Ama JP soğukkanlı bir tipti. Şapkasının kulaklıklarını çenesinin altında bağladı. Sonra süper dar tulumunun cebinden yün eldivenlerini çıkardı ve Carla'ya döndü.

Yardıma kalkışmadım çünkü işe yaramayacağını biliyordum. Carla iki metreye yakın bir kar yığınının içine saplanmıştı ve bir küreğimiz bile yoktu. Yolda Dük'ün yanında durmakla yetinip beremin altından yüzüme yapışan ıslak saçları arkaya ittim. "Afedersin," dedim Dük'e.

"Senin hatan değil ki. Bütün suç Carla'da. Direksiyonu kırdın ve o seni dinlemedi. Onu sevmemem gerektiğini biliyor-

Telegam: @cinciva

dum. Tıpkı diğerleri gibi. Aşkımı itiraf ettiğim anda beni terk etti."

Güldüm. "Ben seni asla terk etmem," dedim sırtına vurarak.

"Bunun sebebi açık. Bir, sana hiç aşkımı itiraf etmedim. İki, beni bir dişi olarak bile görmüyorsun."

"Mahvolduk," dedim dalgın bir tavırla ve arkama baktığımda JP'nin jipin yolcu koltuğuna doğru ilerlediğini gördüm. Küçük bir köstebekten farksızdı ve şaşırtıcı derecede başarılıydı.

"Evet, şimdiden üşümeye başladım," dedi Dük bana sokularak. O dev kayak montunun içinde nasıl üşüyebildiğini anlamış değildim ama önemi yoktu. Bana en azından orada yalnız olmadığımı hatırlatıyordu. Kolumu omzuna atarken beresini çekiştirdim. "Ne yapacağız, Dük?"

"Muhtemelen Waffle House'tan daha eğlenceli olacak," dedi.

"Ama Waffle House'ta Billy Talos var," diye dalga geçtim. "Şimdi neden gitmek istediğini anlıyorum. Patates kızartmasıyla bir ilgisi yoktu!"

"Her şeyin patates kızartmasıyla ilgisi vardır," dedi. "Şairin dediği gibi: *Birçok şey altın rengi patates kızartmalarına ve yanında çırpılmış yumurtaya bağlıdır.*"

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kafamı sallayıp yola doğru baktım, bizi kurtarmaya ne zaman geleceklerini düşündüm.

Telegam: @cinciva

"Biliyorum, her şey bok gibi ama bu birlikte geçirdiğimiz en maceralı Noel."

"Evet. Ve maceralara neden karşı olduğumu hatırlamam açısından da iyi oldu."

"Ara sıra biraz risk almanın kötü bir yanı yok ki," dedi Dük bana bakarak.

"Sana kesinlikle katılmıyorum ve başımıza gelenler ne kadar haklı olduğumu kanıtlıyor. Risk aldım ve bak ne oldu? Carla bir kar yığınına saplandı ve annemler beni evlatlıktan reddedecek."

"Söz veriyorum, halledeceğiz," dedi Dük. Sesi sakin ve ölçülüydü.

"Bu konuda iyisin," dedim. "Çılgınca şeyler söyleyip insanları onlara inandırabiliyorsun."

Parmakucunda yükselip beni omuzlarımdan tuttu ve suratıma baktı. Burnu kızarmış, yüzü ıslanmıştı. "Amigo kızlardan hoşlanmıyorsun. Onların aptal olduğunu düşünüyorsun. Birlikte vakit geçirmekten hoşlandığın şirin, komik, emo kızları seviyorsun."

Omuzlarımı silktim. "Bak bu işe yaramadı."

"Kahretsin," dedi gülerek.

❄ ❄ ❄

JP kar tünelinden çıkıp kayak tulumunu silkeledi. "Tobin, sana kötü bir haberim var ama aşırı tepki vermeni istemiyorum."

Telegam: @cinciva

"Tamam," dedim gergin bir sesle.

"Bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Onun için doğrudan konuya gireceğim. Sence Carla'nın şu anda kaç lastiği olmalı?"

Gözlerimi kapayıp kafamı kaldırdım ve sokak lambasının ışığını gözkapaklarımda, karları dudaklarımda hissettim.

JP devam etti. "Çünkü dürüst konuşmak gerekirse bence Carla'nın sahip olması gereken ideal lastik sayısı dört. Oysa şu anda fiziksel olarak Carla'ya bağlı üç tane lastik var ve bu ideal bir rakam değil. Neyse ki dördüncüsü o kadar uzağa fırlamamış. Fakat ne yazık ki ben arabaya lastik takmak konusunda uzman sayılmam."

Beremi yüzüme çektim. Ne beter bir durumda olduğum kafama dank etti ve ilk kez üşüdüm. Paltomla eldivenlerimin açıkta bıraktığı bileklerim, yüzüm ve eriyen karların sırılsıklam ettiği ayaklarım donuyordu. Annemle babam beni dövmeyecek ya da kızgın palto askısıyla dağlamayacaktı. Onlar zalimlik edemeyecek kadar iyi kalpli insanlardı. Ve bu bana kendimi daha da korkunç hissettiriyordu. Noel sabahının ilk saatlerini on dört amigo kızla geçirmek için pek sevgili Carla'larının lastiğine hasar veren bir evlat hak etmiyorlardı.

Biri beremin ucunu kaldırdı. JP'ydi. "Arabasız kalmak gibi küçük bir aksaklığın bizi Waffle House'tan alıkoymasına izin verecek değilsin, değil mi?"

Carla'nın yarısı karların altında kalan bagajına yaslanan Dük güldü ama ben gayet ciddiydim.

Telegam: @cinciva

"Komikliğin sırası değil, JP."

Benden bir iki santim uzun olduğunu hatırlatmak istercesine sırtını dikleştirip biraz yürüdü ve sokak lambasının tam altında durdu. "Ben komiklik etmiyorum," dedi. "Rüyalarının peşinden koşmak komik mi? Hayallerini gerçekleştirmek için zorluklarla mücadele etmek komik mi? Huckleberry Finn'in on dokuzuncu yüzyıl amigo kızlarıyla yiyişebilmek için Mississippi Nehri'nde kilometrelerce yol kat etmesi komik miydi? Neal Armstrong uzaydaki amigolarla takılabilsin diye binlerce kadın ve erkeğin hayatlarını uzay yolculuğuna adaması komik miydi? *Hayır!* Ve böylesi mucizevi bir geceye inanmak da komik değil. Biz üç bilge adam, Waffle House'un sarı tabelasına doğru ilerlemeliyiz!"

"Bilge *insan*," dedi Dük ruhsuz bir sesle.

"Ah, hadi ama!" dedi JP. "Söylediklerim hiç mi işe yaramadı?" Şimdi karda sesini duyurabilmek için bağırıyordu ve JP'nin sesi dünya üzerindeki tek ses gibiydi. "Daha fazlasını ister misiniz? Alın o zaman. Baylar, bayanlar, benim ailem bir tek üzerlerindeki kıyafetlerle Kore'den göç ettiğinde ve nakliye işinden hatırı sayılır bir servet elde ederken bir rüyaları vardı. Bir gün batı Kuzey Carolina'nın karlı tepelerinde oğulları, otobanın hemen yanındaki bir Waffle House'un tuvaletinde bir amigo kızla bekaretini kaybedecekti. Ailem bu rüya uğruna çok mücadele etti. İşte bu yüzden tüm zorluklara rağmen yolumuza devam etmeliyiz! Benim ve söz konusu zavallı ami-

Telegam: @cinciya

go kız için değil, ailem ve kendilerinin yaşayamadığı amigo seksini çocukları tatsın umuduyla bu büyük ülkeye gelen tüm göçmenler için."

Dük alkışlamaya başladı. Ben de gülüyordum ama JP'ye bakarak kafamı iki yana salladım. Düşündükçe, bir geceliğine kasabaya gelen ve hiç tanımadığım amigo kızlarla takılmak daha da aptalca geliyordu. Amigo kızlarla yiyişmeye itirazım yoktu, hem bu konuda tecrübem de vardı. Eğlenceli olduğunu inkar etmeyeceğim. Fakat bu kadar zahmete değer miydi? Hayır. İyi de zaten işler boka sarmıştı. Biraz daha ileri gitsem kaybedecek neyim vardı? Belki yalnızca hayatım. Diğer yandan, on altı kilometre eve yürümektense dört kilometre Waffle House'a yürüyerek hayatta kalma şansım daha yüksekti. Jipin arkasından birkaç battaniye aldım, kapıları kapadım ve Carla'yı kilitledim. Sonra elimi tampona koyup "Merak etme, senin için geri döneceğiz," dedim.

"Evet," dedi Dük, Carla'yı teselli edercesine. "Ardımızda kimseyi bırakmayız."

Ancak otuz metre kadar yürümüştük ki arkamızda bir motor sesi duyduk.

İkizler.

Telegam: @cinciva

Sekizinci Bölüm

İkizler vişneçürüğü rengi, eski ve tamponu indirilmiş bir Ford Mustang kullanıyordu. Sert havalara uygun bir araba olduğu söylenemezdi. Dolayısıyla onların da virajı alamayıp Carla'ya arkadan bindireceklerini varsaydım. Ama motor gürültüsü bir kükremeye dönüştüğünde Dük beni ve JP'yi yolun kenarına itti.

Köşeyi döndüler ve Mustang'in arkası karları havalandırarak savruldu ama bir şekilde yolda kalmayı başardılar. Ufak tefek Tommy Reston çılgınca direksiyonu çeviriyordu. O küçük manyak her nasılsa karda araba kullanma konusunda tecrübeli görünüyordu.

İki kardeşin ebatları o kadar farklıydı ki Mustang gözle görülür şekilde sola, Timmy Reston'ın yolcu koltuğunda

Telegam: @cinciva

oturduğu tarafa doğru yatmıştı. Timmy'nin gülümsediğini görebiliyordum. Gamzeleri etli yanaklarında ikişer santimlik çukurlar açmıştı. Tommy frene basıp Mustang'i dokuz metre kadar ötemizde durdurdu. Camı indirip kafasını dışarı uzattı.

"Hayrola, kaza mı yaptınız?"

Arabaya doğru yürümeye başladım. "Evet, bir kar yığınına saplandık. Sizi gördüğüme sevindim, çocuklar. Bizi en azından şehir merkezine kadar bırakabilir misiniz?"

"Tabii," dedi. "Atlayın." Tommy arkama baktı ve sesinde bariz bir alayla, "N'aber, Angie?" dedi. Bu, Dük'ün gerçek adıydı.

"Selam," dedi Dük. Arkama dönüp Dük'le JP'ye gelmelerini işaret ettim. Neredeyse arabanın yanındaydım. Timmy'nin arkasına sığmayacağımı düşünerek şoför koltuğunun olduğu tarafta kalmıştım.

Motor kapağıyla aynı hizadaydım ki Tommy, "Biliyor musun?" dedi. "İki ezik için yerim var." Sonra JP'yle Dük'ün de duyabilmesi için sesini yükseltti. "Ama iki ezik ve bir *kaltak* için yok." Gaza bastı ve bir saniyeliğine Mustang'in tekerlekleri olduğu yerde döndü. Kapı koluna doğru atıldım ama tam o sırada araba ileri fırladı. Dengemi kaybedip karların içine düştüm. Yanımdan geçen Mustang'in savurduğu karlar yüzüme, boynuma ve göğsüme geldi. Birazını tükürüp Timmy'yle Tommy'nin arabayı JP'yle Dük'e doğru sürüşünü izledim.

Telegam: @cinciva

Birlikte yolun kenarında duruyorlardı. Dük iki eliyle birden hareket çekmekle meşguldü. Mustang yaklaşırken JP yola doğru bir adım atıp bir bacağını kaldırdı ve araba yanından geçtiği sırada arka çamurluğu tekmeledi. Küçük bir tekmeydi. Biraz kızvari. Ayağının arabaya değdiğini bile görememiştim. Yine de Mustang'in nazik dengesini bozdu ve yan yan gitmeye başladılar. Tommy kayarken gazı köklemeyi sürdürmüş olmalıydı. Araba yoldan çıkıp stop ışıkları dışında karların arasında kayboldu.

Ayağa fırlayıp JP'yle Dük'e doğru koşmaya başladım.

"Oha!" dedi JP ayağına bakarak. "Manyak güçlüyüm!"

Dük kararlı bir tavırla Mustang'e doğru yürüdü. "Onları dışarı çıkarmalıyız. Orada ölebilirler."

"Boşversene," dedim. "Yaptıkları şeyden sonra hak ettiler. Hem sana kaltak dediler!" Bir an için soğuktan pembeleşen yanaklarının kıpkırmızı kesildiğini gördüm. O kelimeden her zaman nefret etmişimdir ve Dük için kullanılması beni daha da sinirlendirmişti. Bu ne kadar saçma da olsa Dük utanmıştı ve bizim utandığını anladığımızı biliyordu ve... Her neyse işte. Harbiden kızmıştım. Ama bu konuyu daha fazla kurcalamak istemiyordum.

Dük anında o kayıtsız tavrına geri döndü. "Ah, evet," dedi gözlerini devirerek. "Tommy Reston bana kaltak dedi. Tüh tüh. Kadınlığıma yapılmış bir saldırı bu. Neyse ne. Birinin beni cinsel bir obje olarak görebilmesi hoşuma bile gitti!"

Telegam: @cinciva

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. Onunla Mustang'e doğru yürümeyi sürdürdüm ve "Bunu kişisel alma," dedim, "ama Billy Talos'la takılan birini cinsel bir obje olarak düşünemiyorum."

Zınk diye durup bana döndü. "Artık ondan bahsetmeyi keser misin?" dedi ciddi bir sesle. "Billy'den hoşlanmıyorum bile."

Bu kadar şeyin arasında neden buna takıldığını anlayamamıştım. Her zaman birbirimize sataşırdık. "Ne?" dedim kendimi savunurcasına.

"Ah, unut gitsin," dedi. "Gel de şu kadın düşmanlarını karbon monoksit zehirlenmesinden kurtarmama yardım et."

Saatlerce uğraşmamız gerekseydi bile onları oradan çıkarırdık eminim. Fakat görünüşe bakılırsa bize ihtiyaçları yoktu çünkü Timmy Reston dünyanın en güçlü erkeği olarak tonlarca karı itip kapısını açmayı başarmıştı. Karların arasında bir tek kafası ve omuzları görünüyordu. Bir aslan gibi kükredi. "Geber!"

Bunu kime dediğinden emin değildim. Anında tabanları yağlayan JP'yi mi, yoksa hepimizi mi kastetmişti? Daha fazla düşünmemeye karar verdim ve kaçmaya başladım. Koşarken Dük'ü de benimle gelmesi için çekiştirmiştim. Kayıp düşerse görmem diye şimdi arkasında kalmaya dikkat ediyordum. İkizlerin ne yaptığına bakmak için kafamı çevirdiğimde Timmy Reston'ın omuzlarıyla kafasının kar yığınında ilerlediğini gördüm. Az sonra Tommy'nin kafası da Timmy'nin arabadan

Telegam: @cinciva

çıktığı yerde belirdi. Öfkeyle anlaşılmaz bir şeyler bağırıyordu. Kelimeler birbiri üzerine bindiği için tek duyabildiğim hiddetiydi. Onlar kar yığınından kurtulmak için debelenirken biz yanlarından geçip koşmaya devam ettik.

"Hadi, Dük!" dedim.

"Elimden. Geleni. Yapıyorum," diye karşılık verdi kelimeler arasında nefes alarak. İkizler kar yığınından çıkıp peşimize düşmüştü. Bağrışmaların yaklaştığım duyabiliyordum. Kaldırımlarda kalın kar tabakaları olduğu için yoldan ayrılamıyorduk. Eğer bu şekilde devam edersek ikizler bizi yakalayacak ve böbreklerimizle kendilerine ziyafet çekecekti.

Yoğun bir kriz anında insanın adrenalininin tavan yaptığını ve kısa bir an için süper bir güce kavuştuğunu duymuştum. Belki bu, Dük'ü kaptığım gibi sağ omzuma atıp kaygan karlarda bir Olimpiyat atleti gibi nasıl koştuğumu açıklar.

Dük'ü birkaç dakika böyle taşıdıktan sonra yorulmaya başladım tabii. Arkaya bakmama gerek yoktu çünkü Dük benim için durumu takip ediyordu. "Devam et, sen daha hızlısın, işte böyle," gibi şeyler söylüyordu. Yokuş yukarı çıkarken benimle Carla'yla konuştuğu gibi konuşmasına aldırmadım. İşe yaramıştı. Bacaklarım sanki vücudumdan ayrılmış, kendi kendilerine hareket ediyordu. Kolumu Dük'ün beline dolamıştım ve elim sırtındaydı. İki şeritli bir yolun üzerinden geçen bir köprüye varana dek koştum. JP köprünün bir tarafında yüzükoyun yatıyordu. Kaydığını düşünüp yardım et-

Telegam: @cinciva

mek için duraksadım ama "Hayır, devam et!" diye bağırdı. Dediğini yaptım. Dük'ün bütün ağırlığı omzuma bindiği için nefesim kesilmeye başlamıştı. "Artık seni bırakabilir miyim?" diye sordum.

"Evet, zaten kusacak gibi oldum."

Durup Dük'ü yere indirdim. "Sen git," dedim ve Dük yoluna bensiz devam ettiğinde eğilip ellerimi dizlerime koydum. JP bana doğru koşuyordu. Uzakta ikizleri görebiliyordum. Daha doğrusu bir tek Timmy görünüyordu. Tommy kardeşinin uçsuz bucaksız gövdesinin arkasında kalmış olmalıydı. Durumumuzun umutsuz olduğunun farkındaydım. İkizler er geç bizi yakalayacaktı. Yine de mücadele etmemiz gerekiyordu. JP yanıma vardığında bir dizi derin nefes alıp koşmaya başladım ama paltomdan tuttu. "Hayır. Hayır. İzle."

Yolda durup Timmy'nin kaşlarını çatmış bize yaklaşmasını izledik. Islak hava ciğerlerimi yakıyordu. Ve sonra birden, Timmy sırtından vurulmuş gibi yere yapıştı. Düşüşünü yavaşlatmak için ellerini ileri uzatacak vakti bile olmamıştı. Tommy, Timmy'nin üzerinden atladı ve o da aynı hızla yere kapaklandı.

"Nasıl yaptın bunu?" diye sordum Dük'e yetişmek için koşarken.

"Kalan diş ipimi köprünün iki yanına bağladım ve sen Dük'le geçer geçmez yukarı kaldırdım," dedi.

Telegam: @cinciva

"Süpersin."

"Dişetlerimi şimdiden hayalkırıklığına uğrattım," diye mırıldandı JP. Koşmayı sürdürüyorduk ama artık ikizlerin bağrışlarını duyamıyordum. Omzumun üzerinden baktığımda tek gördüğüm karlardı.

Dük'e yetiştiğimizde şehir merkezinin tuğla binaları etrafımızı sardı. Nihayet Sunrise'tan çıkıp yeni kürenen Main Caddesi'ne saptık. Soğuk ve yorgunluk yüzünden ayaklarımı hissedemesem de hala koşuyorduk. Evet, ikizlerin seslerini duyamıyordum ama korkum hala geçmemişti. Sadece bir buçuk kilometre kalmıştı. Eğer aynı hızda devam edersek yirmi dakikaya Waffle House'taydık.

"Keun'u ara," dedi Dük. "Sor bakalım üniversiteliler bizi geçmiş mi?"

Hiç hız kesmeden kotumun cebinden telefonumu çıkardım ve Keun'un cep telefonunu aradım. Biri -Keun değil- birinci çalışta açtı.

"Keun orada mı?"

"Tobin? Sen misin?" Sesi tanımıştım. Billy Talos.

"Evet," dedim. "N'aber, Billy?"

"Angie sizinle mi?"

"Evet," dedim.

"Yaklaştınız mı?"

Temkinli davranmaya karar verdim. Bu bilgiyi arkadaşlarına yardım için kullanabilirdi. "Sayılır."

Telegam: @cinciva

"Dur, Keun'a veriyorum." Bir saniye sonra Keun'un sesi kulağımda çınladı. "N'aber? Neredesiniz? Dostum, galiba Billy aşık oldu. Şu anda bir Madison'ın yanında oturuyor. Yani Madison'lardan birinin. Bir sürü var. Dünya sihirli Madison'larla dolu!"

Dük duydu mu diye baktım ama gözlerini ileride bir noktaya dikmiş koşuyordu. Billy'nin onu görmek istediği için sorduğunu sanmıştım. Oysa asıl derdi, bir başkasına yazarken yakalanmamaktı. İğrenç.

"TOBIN!" diye bağırdı Keun.

"Evet, ne var?"

"Dostum, beni arayan sen değil misin?"

"Ah, evet. Çok yaklaştık. Main'le Third'ün köşesindeyiz. Yarım saate oradayız."

"Süper. Galiba hala öndesiniz. Üniversiteli tipler yolda kalmış."

"Harika. İyice yaklaşınca gene ararım."

"Tamam. Hey, Twister'ı unutmadınız, değil mi?"

JP'yle Dük'e baktım ve elimi telefonun üzerine koyup "Twister'ı aldık mı?" diye sordum.

JP zınk diye durunca Dük de aynısını yaptı. "Kahretsin, Carla'da kaldı," dedi.

Elimi telefonun üzerinden çektim. "Keun, kusura bakma, dostum, ama Twister'ı arabada bıraktık."

"Tüh, bu hiç iyi olmadı," dedi hafiften tehditkar bir sesle.

Telegam: @cinciva

"Biliyorum, afedersin."

"Ben sizi ararım," dedi ve telefonu kapadı.

❄ ❄ ❄

Bir dakika sonra Keun beni geri aradı. "Burada oylama yaptık. Maalesef arabaya dönüp Twister'ı almak zorundasınız. Çoğunluk, Twister'ı olmayanın bu kapıdan giremeyeceğine karar verdi."

"Ne? Bu oylamaya kimin katıldığım sorabilir miyim?"

"Billy, Mitchell ve ben."

"Yapma, Keun. Onları ikna etmek zorundasın. Bu fırtınada yirmi dakikadır yürüyoruz. Üstelik Reston ikizleri arkamızda bir yerlerde. Birini kafala da oyunu değiştirsin."

"Ne yazık ki üçe karşı sıfır oy aldınız."

"Nasıl yani? Sen bize *karşı* mı oy kullandın?"

"Bunu karşı oy kullanmak olarak almayın. Benim itirazım Twister'sız gelmenize."

"Şaka ediyor olmalısın," dedim. Dük'le JP, Keun'u duyamıyordu ama bir terslik olduğunu sezmiş, endişeli gözlerle beni izliyorlardı.

"Ben Twister konusunda asla şaka etmem," dedi Keun. "Hala buraya ilk varabilirsiniz. Elinizi çabuk tutun yeter!"

Telefonu kapayıp beremi yüzüme çektim. "Keun bizi Twister'sız içeri almayacağını söylüyor," diye homurdandım.

Telegam: @cinciva

❄ ❄ ❄

Bir kafenin tentesi altında durup Puma'larıma yapışan karları silkelemeye çalıştım. JP yolda bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Bir süre kimse bir şey demedi. Caddenin aşağısına doğru baktım. Neyse ki Reston ikizleri ortada yoktu.

"Ölmek var, dönmek yok," dedi JP.

"Evet, tabii," dedim.

"Reston ikizlerini atlatmak için farklı bir yoldan Carla'ya geri döneceğiz, Twister'ı alacağız ve Waffle House'a gideceğiz. Acele edersek bir saate oradayız."

Tentenin altında, yanımdaki Dük'e döndüm. O bir şekilde JP'ye durumu açıklayabilirdi. Artık vazgeçmemiz ve 911'i aramamız gerektiğini söyleyebilirdi. Böylece birileri bizi buradan kurtarır ve bu olaylı gece son bulurdu. "Patates kızartması istiyorum," dedi Dük. "Bir sürü isli ve bol soslu patates kızartması."

"Sen asıl Billy Talos'u görmek istiyorsun," dedim.

Koluma dirsek attı. "O konuyu bir daha açma demiştim. Benim tek istediğim patates kızartması. Çok acıktım. Hatta açlıktan ölüyorum ve şu noktada beni ancak Waffle House'un patates kızartması tatmin edebilir. Onun için geri dönüp Twister'ı alıyoruz." Kararlı adımlarla yürümeye başlayınca JP hemen peşine takıldı. Bir an tentenin altında durdum, sonra arkadaşlarımla sürünmeyi yalnız sürünmeye tercih edip arkalarından koştum.

Telegam: @cinciva

Onlara yetiştiğimde hepimiz kapüşonlarımızı kafamıza geçirip Sunrise'ın paralelindeki bir sokaktan geri yürümeye başladık. Fırtınada sesimizi ancak bağırarak duyurabiliyorduk. "Bizimle geldiğine sevindim," diye bağırdı Dük.

"Teşekkürler," dedim.

"Sensiz patates kızartmasının hiçbir anlamı yok," diye haykırdı bu kez.

Güldüm ve *Sensiz Patates Kızartmasının Hiçbir Anlamı Yok*'un güzel bir müzik grubu ismi olabileceğini söyledim.

"Ya da bir şarkı," dedi Dük ve elindeki hayali mikrofonu bir rockçı gibi ağzına yapıştırarak uydurmasyon bir şarkıya başladı. "Ah, bebeğim, senin için patates kızarttım, ama şimdi yoksun ve yine senin için ağlıyorum ve bu patates kızartmalarının, evet, bu patates kızartmalarının SENSİZ HİÇBİR ANLAMI YOK."

Telegam: @cinciva

Dokuzuncu Bölüm

Dük'le JP karlı sokaklarda süper bir performans sergiliyordu. Koşmuyorlardı ama gerçekten hızlı yürüyorlardı. Ayaklarım buz tutmuş gibi hissediyordum. Üstelik Dük'ü omzumda taşımanın yorgunluğunu hala üzerimden atamamıştım. Biraz arkada kalmıştım. Saldırgan fırtına yüzünden konuşmalarını duyabiliyordum ama onlar benim sesimi duyamıyordu.

Dük (yine) amigoluğun bir spor olmadığından dem vuruyordu. JP ciddi bir yüzle kafasını iki yana salladı.

"Amigo kızlar hakkında tek bir olumsuz kelime daha duymak istemiyorum, tamam mı? Amigolar olmasaydı maçlarda ne zaman mutlu olacağımızı nereden bilecektik? Amigoluk kavramı olmasaydı Amerika'nın en güzel kızları sağlıkları

Telegam: @cinciva

için büyük önem taşıyan bir egzersizden yoksun kalmayacak mıydı?"

Sesimi duyurabilmek için koşturdum. "Hem amigoluk olmasaydı polyester mini etek endüstrisine ne olacaktı?" diye sordum. Sırf konuşmak bile yürümeyi kolaylaştırmış, fırtınanın etkisini azaltmıştı.

"İyi dedin." JP burnunu babamın kayak tulumunun koluna sildi. "Ponpon endüstrisinden bahsetmiyorum bile. Dünyada kaç kişinin ponpon üretimi, dağıtımı ve satışından ekmek yediğinin farkında mısın?"

"Yirmi mi?" dedi Dük.

"Binlerce!" diye bağırdı JP. "Dünya üzerinde milyonlarca ponpon olmalı. Ve milyonlarca amigo kız. Eğer o milyonlarca amigo kızın milyonlarca ponponunu çıplak göğsüme sürtmesini istemekte haksızsam ben haklı olmak istemiyorum, Dük. Kesinlikle haklı olmak istemiyorum."

"Sen şaklabanın tekisin," dedi Dük. "Ve bir dahisin."

Yine arkada kalmıştım. Ne şaklabandım ne de bir dahi. JP'nin zekasını ispatlamasını ve Dük'ün buna zemin hazırlamasını izlemek daima eğlenceliydi. Sunrise'a çıkmadan Carla'ya ulaşmamız on beş dakikamızı aldı. Böylece Reston ikizlerini de atlattığımızı umuyordum. Bagajdan Twister'ı aldım ve kapısı zincirli bir bahçeye girip batıya, otobana doğru yürümeye başladık. İkizlerin önceden gittiğimiz yolu kullanacaklarını düşünüyorduk. Burası daha kestirmeydi. Ayrıca Timmy'yle

Telegam: @cinciva

Tommy'nin elinde Twister görmemiştik. Yani Waffle House'a bizden önce varsalar bile kazanan biz olacaktık.

❄ ❄ ❄

Uzun bir süre sessizlik içinde yürüyerek ahşap evlerin karanlık siluetlerinin yanından geçtik. Karları yüzümden uzak tutabilmek için Twister kutusunu başımın üzerinde taşıyordum. Sokağın bir yanındaki kar kalınlığı evlerin kapı tokmaklarına kadar ulaşmıştı. Karın bir yeri ne kadar değiştirdiğini düşündüm. Hayatım boyunca hep burada yaşamıştım. Bu sokaktan bin kere geçmiştim. Arabayla ya da yürüyerek. Bütün ağaçların bir hastalık yüzünden öldüğü ve yerlerine yenilerinin dikildiği zamanı hatırlıyordum. Ve çitlerin ötesindeki Main Caddesi'ni daha da iyi tanıyordum. Turistlere elişleri satan her bir dükkanı, spor malzemeleri satan mağazaları... Keşke şu anda ayağımda onlarda bulabileceğim türden kar botları olsaydı.

Ne var ki şimdi her şey yeniydi. Karlar beyaz bir pelerin gibi üzerlerine serilmişti. İnsanı ürküten bir saflığı ve temizliği vardı. Ayaklarımın altında ne bir sokak ne bir kaldırım ne de bir yangın musluğu kalmıştı. Alabildiğine beyazlık her yeri kaplamıştı. Yalnızca görüntüler değil, kokular da farklıydı. Islak karla hava keskinleşmişti. Ve şu tekinsiz sessizlik... Duyduğum tek ses ayaklarımızın karları ezerken çıkardığı gıcırtılardı.

Telegam: @cinciva

Birkaç adım ötemde konuşan JP'yle Dük'ü bile duyamıyordum. Adeta bembeyaz bir dünyanın içinde kaybolmuştum.

Third'den Maple'a saptığımızda Dük ve Düşes Market'in parlak ışıklarını görmeseydim kendimi Kuzey Carolina'daki tek insanlar olduğumuza inandırabilirdim.

❄ ❄ ❄

Hazır yeri gelmişken Dük'e *Dük* dememizin sebebini açıklayayım: Sekizinci sınıftayken bir gün Dük ve Düşes'e gitmiştik. Oradakiler size bey ya da hanım yerine dük ya da düşes diye hitap eder.

Bizim Dük ergenliğe biraz geç girdi. Ortaokuldayken sürekli kot ve beyzbol kasketiyle dolaşırdı. Neyse, dediğim gibi, bir gün sakız, çikolata ya da o hafta dişlerimizi her neyle çürütmeye karar vermişsek ondan almak için Dük ve Düşes'e gittik. Bizim Dük alışverişini yaptı ve kasadaki çocuk buna, "Yine bekleriz, Dük," dedi.

Ondan sonra Dük aşağı Dük yukarı, aldı yürüdü. Bir noktada, sanırım dokuzuncu sınıftaydık, JP, Keun ve ben ona yeniden Angie demeye başladık ama Dük kendisine Angie denmesinden nefret ettiğini söyledi. Biz de Dük demeye devam ettik. Zaten bu ad ona çok yakışıyordu. Dük'ün inanılmaz bir özgüveni vardı. Doğuştan liderdi ve artık bir erkek gibi görünmese de hala bizden biri gibi davranıyordu.

Telegam: @cinciva

Maple'da ilerlerken JP benimle aynı hizaya gelebilmek için yavaşladı.

"Hayrola?" dedim.

"Sen iyi misin, dostum?" diye sordu. Uzanıp Twister'ı aldı ve koltukaltına sıkıştırdı.

"Evet, ne oldu ki?"

"Ne bileyim? Bir tuhaf yürüyorsun da. Sanki ayak bileklerin ve dizlerin yokmuş gibi." Aşağı baktığımda haklı olduğunu gördüm. Bacaklarım fazlasıyla açıktı ve dizlerimi neredeyse hiç kıramıyordum. At üzerinde uzun bir yolculuk yapmış bir kovboya benziyordum. "Ah," dedim garip yürüyüşümü seyrederek. "Galiba bacaklarım dondu."

"ACİL DURUM MOLASI!" diye bağırdı JP. "Burada potansiyel bir kangren vakası var."

Kafamı salladım, ben iyiydim. Ama Dük arkasını dönüp beni gördüğünde "D ve D'ye!" diye bağırdı.

Onlar koştu, ben paytak paytak yürümeye devam ettim. Nihayet içeri girdiğimde Dük kasada dört çift beyaz pamuklu çorap almakla meşguldü.

Tek müşteri biz değildik. D ve D'nin minik kafesine oturduğumda uzaktaki bir masada, önünde dumanları tüten fincanıyla alüminyum folyolu adamı gördüm.

Telegam: @cinciva

Onuncu Bölüm

Ben ıslak ayakkabılarımı çıkarırken JP, "Nasıl gidiyor?" dedi Alüminyum Folyo'ya. Alüminyum Folyo Adam'ı tarif etmek biraz zor. Aslında kır saçlı, orta yaşlı, sıradan bir tip ama bütün vücudunu alüminyum folyoya sarmadan evden dışarı adımını atmaz. Donma noktasına gelen çoraplarımı sıyırdım. Ayaklarım soluk bir maviye dönüşmüştü. Alüminyum Folyo Adam konuşmaya başladığında JP bana onları kurulamam için bir kağıt peçete uzattı.

"Siz üçünüz, bu gece nasılsınız bakalım?"

Alüminyum Folyo hep böyle konuşurdu. Sanki hayat bir korku filmiydi ve o da bıçaklı manyaktı. Oysa genelde zararsızdı. Soruyu üçümüze birden sormuştu ama gözleri bendeydi.

Telegam: @cinciva

"Bir düşüneyim," dedim. "Jipimizin bir tekerleği çıktı ve ayaklarımı hissedemiyorum."

"Dışarıda çok yalnız görünüyordun," dedi. "Doğayla mücadele eden destansı bir kahraman gibi."

"Ah. Pekala. Sen nasılsın?" diye sordum kibarlık olsun diye. *Neden ona soru soruyorsun ki,* diye payladım sonra kendimi. Aptal Güneyli terbiyesi işte.

"Bir fincan dolusu çorbamın tadını çıkarıyorum," dedi. "Fincanlara bayılırım. Sonra yürüyüşe çıkmayı planlıyorum."

"Alüminyum folyoyla üşümeyecek misin?" Tanrım, kendimi soru sormaktan alamıyordum.

"Hangi alüminyum folyo?" dedi.

"Ah," dedim. "Tabii." Dük bana çorapları getirdi. Bir tanesini giydim. Sonra birini daha. Ve üçüncüsünü. Dördüncüyü daha sonra ihtiyacım olur diye sakladım. Ayaklarımı Puma'larıma zor sokmama rağmen yerimden kalktığımda kendimi yepyeni biri gibi hissediyordum.

"Benim için zevk," dedi Alüminyum Folyo Adam.

"Hımmm," diye mırıldandım. "Mutlu Noeller."

"Kaderin domuzları sizi sağ salim evinize uçursun," diye karşılık verdi. Şahane. Kasadaki kadına onunla yalnız kalacağı için acımıştım doğrusu. Çıkarken kadın arkamdan seslendi. "Dük?"

Arkamı döndüm. "Evet?"

"İstemeden kulak misafiri oldum," dedi. "Arabanız yolda kalmış."

Telegam: @cinciva

"Evet," dedim. "Berbat bir durum."

"Bakın ne diyeceğim. İsterseniz çekebiliriz. Bir kamyonetimiz var."

"Sahi mi?" dedim.

"Evet, bana numarayı yazabileceğim bir şey verin." Paltomun cebinden bir fiş çıkardım. Numarasını ve adını -Rachel- yazdı. "Vay canına. Teşekkürler, Rachel."

"Yüz elli dolar artı kilometre başına beş dolar. Havanın durumu malum, üstelik Noel."

Yüzümü buruşturdum ama çaresiz kabul ettim. Pahalı bir çekici, hiç çekici olmamasından iyiydi.

❄ ❄ ❄

Tekrar yola koyulmuştuk. Ben uzun bir aradan sonra ayak parmaklarımı hissedebilmenin mutluluğu içindeydim. JP yanıma geldi. "Alüminyum Folyo Adam'm kırk yaşında falan ve hala hayatta oluşu bana başarılı bir yetişkinlik geçireceğim konusunda umut veriyor."

"Hıım." Dük, Cheetos yiyerek önden yürüyordu. "Dostum," dedi JP. "Dük'ün poposuna mı bakıyorsun?"

"Ne? Hayır!" Ancak bu yalanı attığımda Dük'ün sırtına baktığımı fark ettim. Özellikle poposunu kestiğim filan yoktu.

Dük arkasına döndü. "Neden bahsediyorsunuz?"

Telegam: @cinciva

"Kıçından!" diye bağırdı JP rüzgarda sesini duyurabilmek için.

Dük güldü. "Geceleri tek başına kaldığında hep bunun hayalini kurduğunu biliyorum, JP."

Biraz yavaşlayınca ona yetiştik. "Dürüst olmamı ister misin, Dük?" dedi JP kolunu onun omzuna atarak. "Umarım duygularını incitmem ama eğer seninle ilgili erotik bir rüya görürsem bilinçaltımı vücudumdan ayırıp bir sopayla öldüresiye döverim."

Dük her zamanki kendinden emin tavrıyla onu baştan aşağı süzdü. "Zerre kadar alınmadım," dedi. "Hatta sen yapmazsan ben yaparım." Sonra dönüp bana baktı. Sanırım gülüp gülmediğimi görmek istemişti. Gülüyordum ama sessizce.

Tam kasabadaki en büyük oyun alanına sahip Governer's Park'ın yanından geçiyorduk ki uzaktan bir motor sesi geldi. Gürültülü ve yüksekti. İkizler olabileceğini düşündüm ama arkama baktığımda arabanın tepesindeki ışığı gördüm. "Polis," dedim telaşla ve parka daldım. JP'yle Dük de aynısını yaptı. Polis arabası yanımızdan geçerken karların arasında yarı yuvarlanıyor yarı koşuyorduk.

Ancak araba uzaklaştıktan sonra kafama dank etti. "Bizi Waffle House'a bırakabilirdi."

"Bence ancak hapse tıkardı," dedi JP.

"Neden? Bir suç işlemedik ki," dedim.

Telegam: @cinciva

JP bir an bunu düşündü. Noel günü, saat sabahın iki buçuğunda dışarıda olmak yanlış geliyordu ama aslında değildi. "Bok kafalık etme," dedi sonunda. Pekala. Düşünebildiğim en bok kafaca olmayan şeyi yaptım ve Governer's Park'ın kenarındaki bir kar yığınına atladım. Sonra geriye düşüp kendimi yumuşak ve kalın kar tabakasına bıraktım. Orada bir dakika boyunca yatıp kar meleği yaptım. Dük geri kalır mı? Hiç vakit kaybetmeden yüzüstü karlara daldı. "Memeli kar meleği!" dedi. JP biraz gerileyip hız aldı ve Twister kutusunu sıkı sıkı tutarak yanlamasına karlara atladı. Sonra dikkatle ayağa kalkıp yerdeki ize baktı. "Hani cinayet soruşturmalarında cesedin yatış pozisyonunu çizerler ya."

"Bu cesede ne olmuş?" diye sordum.

"Biri Twister'ını almaya çalışmış ve onu kaptırmamaya çalışırken kahramanca can vermiş."

Kalkıp bir tane daha melek yaptım ama bu kez meleğe boynuz takmak için eldivenlerimi kullandım. "Kar şeytanı!" diye bağırdı Dük neşeyle. Etrafımızda bunca kar varken kendimi çocuklar için yapılan şu şişme evlerden birinde gibi hissediyordum. Düşmekle hiçbir yerimi acıtamazdım. Dük bana doğru koştu ve kafasıyla göğsüme bindirdi. İkimiz birlikte yere yuvarlandık ve o hızla ben üste geçtim. Yüzlerimiz öylesine yakındı ki nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Altımda ağırlığını hissettim ve bana güldüğünde içim bir tuhaf oldu. Üzerinden kolayca kalkabilecekken bir an orada oyalandım.

Telegam: @cinciva

Sonra Dük beni itip doğruldu ve montundaki karları üzerime silkeledi.

Az sonra tekrar yoldaydık. Hiç bu kadar ıslanıp üşümemiştim ama anayoldan sadece bir kilometre kadar uzaktaydık ve oradan Waffle House çok yakındı.

Hep birlikte yürüyorduk. Dük kangren konusunda ne kadar dikkatli olmam gerektiğini söylüyor, ben onu yağlı erkek arkadaşına kavuşturmak için her türlü fedakarlığı göze alabileceğimden söz ediyordum. Dük bacağıma bir tekme savurdu ve JP bize bok kafalar diye bağırdı. Ne var ki bir süre sonra yol yine karla kaplandı ve kendimi polis arabasına ait olduğunu düşündüğüm taze izleri takip ederken buldum. JP tekerlerden birinin bıraktığı izde, ben diğerindeydim ve Dük biraz önümüzdeydi. "Tobin," dedi JP. Kafamı kaldırdığımda bir sıçrayışta yanımda bitti. "Şöyle bir düşündüm de, bence sen Dük'ten hoşlanıyor olabilirsin."

Telegam: @cinciva

On Birinci Bölüm

Dük uzun botlarıyla önümüzden yürüyordu. Kapüşonunu takıp kafasını öne eğmişti. Kızların belirli bir yürüyüş tarzı vardır. Özellikle de topuklu yerine spor ya da düz ayakkabı giydiklerinde. Bacaklarının kalçalarına birleşmesiyle ilgili bir şey. Her neyse, Dük yürüyordu ve ben o şeyi düşündüğüm için kendimden iğreniyordum. Yani muhtemelen kız kuzenlerim de aynı şekilde yürüyordu ama asıl olay bunu fark edip etmemendi. Amigo Brittany yürüdüğünde fark edersin. Dük yürüdüğünde fark etmezsin. Genelde.

Dük'ü, yürüyüşünü, sırtından dökülen ıslak buklelerini ve montunun kalınlığı yüzünden kollarının vücudundan biraz ayrık durduğunu düşünmekle o kadar vakit harcadım ki JP'ye neden sonra cevap verebildim. "Bok kafalık etme."

Telegam: @cinciva

"Bu kaliteli cevabı düşünmen biraz uzun sürmedi mi, dostum?"

"Hayır," dedim konuyu bir an önce kapamak için. "Dük'ten hoşlanmıyorum. Yani o tarz bir şey değil. Eğer hoşlansaydım söylerdim. Ama bu, kuzeninden hoşlanmana benziyor."

"Biliyor musun, böyle demen gerçekten çok komik çünkü benim acayip seksi bir kuzenim var."

"İğrençsin."

"Dük," diye seslendi JP. "Geçen gün kuzenlerle sevişme konusunda ne diyordun? Tamamen güvenli olduğunu mu?"

Dük bize dönerek yürümeyi sürdürdü. Sırtından üfleyen rüzgar onu bize doğru itiyordu. "Hayır, tam olarak güvenli sayılmaz. Doğacak çocuklarda bir anomali olma oranı yükseliyor. Ama bir tarih kitabında okuduğuma göre, büyük büyük büyükanne ya da babalarından birinin birinci dereceden kuzeniyle evlenmiş olma ihtimali yüzde doksan dokuz nokta dokuzmuş."

"Yani kuzeninle takılmanı engelleyen hiçbir şey yok."

Dük duraksayıp bizimle yürümek için döndü ve yüksek sesle iç geçirdi. "Benim demeye çalıştığım bu değildi. Ayrıca kuzenle yatma ve seksi amigo kız muhabbetinden baydığımı da belirtmeliyim."

JP hemen lafı yapıştırdı. "Ya ne konuşacaktık? Havayı mı? Sanki biraz kar yağıyor ha, ne dersiniz?"

"Açıkçası havadan konuşmayı bile tercih ederim."

Telegam: @cinciva

"Biliyorsun, Dük, erkek amigolar da var. Sen de onlarla takılabilirsin."

Dük birden durdu ve bana bağırırken yüzünü buruşturdu. "Hep cinsiyet ayrımcılığı! O kızların bekçi köpekliğini ya da avukatlığını yapmaktan nefret ediyorum ama siz bütün geceyi sırf mini etek giyiyorlar ve seksi ponponları var diye onları becermekten söz ederek geçirdiğinizde bunun adı cinsiyet ayrımcılığı olur. Amigo kızların erkek fantezilerine hitap eden kıyafetler giymesi... cinsiyetçi bir kavram! Sizinle sevişmek için yanıp tutuştuklarını düşünmek de öyle. Farkındayım, sürekli bir dişilere sürtünme ihtiyacı içindesiniz ama benim yanımda bundan biraz daha az konuşursanız sevinirim!"

Karların üzerine yağan karlara baktım ve kendimi bir sınavda kopya çekerken yakalanmış gibi hissettim. Artık Waffle House'a gitmenin umrumda bile olmadığını söylemek istedim ama çenemi kapalı tuttum. Üçümüz aynı hizada yürümeye devam ettik. Rüzgar sırtımızdan esiyordu. Gözlerimi yere dikip kendimi ona teslim etmeye çalıştım. Beni Waffle House'a doğru sürüklemesi için.

"Özür dilerim," dedi Dük, JP'ye.

"Hayır, senin hatan değil," diye karşılık verdi JP. "Saçmaladım. Biz... Bilmiyorum, bazen senin bir kız olduğunu unutuveriyoruz işte."

"Belki de göğüslerimi daha çok ortaya çıkarmalıyım." Dük bunu sanki ben de duymalıymışım gibi bağırarak söylemişti.

Telegam: @cinciva

Şu risk her zaman vardı: Bir şey iyi giderdi, giderdi, giderdi ve birdenbire tuhaflaşırdı. Aniden senin ona baktığını fark eder ve sonra seninle bir daha şakalaşmaz çünkü sana pas veriyormuş gibi görünmek istemezdi. Arkadaşlık ile öpüşme arasında bir duvar vardı ve ikili ilişkilerde birinin o duvarı aşmak istemesi felaketle sonuçlanabilirdi. Bazen arada mutlu bir orta dönem olurdu. Ah, bak, biz bu duvarı yıktık. Ben seni bir kız, sen beni bir erkek olarak görüyorsun ve birlikte *Elimi Şuraya Koyabilir miyim, Ya Şuraya, Ya Şuraya* adında süper bir oyun oynayacağız. Ve bazen bu mutlu orta dönem gözüne o kadar harika görünür ki sonsuza dek süreceğini sanırsın.

Ne var ki o orta dönem asla bir son değildir. Tanrı biliyor ya, Brittany'yle öyle olmadı. Üstelik Brittany'yle yakın arkadaş bile değildik. Dük'le olduğu gibi değil. Eğer bir seçim yapmam gerekse Dük benim en iyi arkadaşımdı. Yani ıssız adaya birlikte düşmek isteyeceğim insan Dük'tü. Yanıma alacağım CD, bana geçen Noel'de yaptığı *Dünya Bir Portakal Gibi Mavidir* adındaki karışık albümdü. Kitap, Dük'ün bana tavsiye ettiği ve hoşuma giderek okuduğum en uzun kitap *Kitap Hırsızı*'ydı. Ve kaçınılmaz felaketi göze alıp onunla mutlu bir orta dönem yaşamak istemiyordum.

Ama diğer yandan -ve insan bilinciyle ilgili başlıca şikayetlerimden biri budur- bir şeyi bir kere düşündünüz mü bir daha düşünmemek çok zordur. Ve maalesef ben bunu düşünmüştüm. Birbirimize soğuktan yakındık. Dük sürekli burnu-

Telegam: @cinciva

nu çekiyordu çünkü kağıt mendilimiz yoktu ve yere sümkürmek istemiyordu. Amigo kızlardan konuşmamaya söz veren JP konuyu patates kızartmalarına getirmişti.

Ne var ki JP patates kızartmasını amigo kızlarla özdeşleştirmişti. Bu gayet açıktı çünkü "Patates kızartmasının en sevdiğim tarafı şu minicik etekleri," ya da "Patates kızartmaları hep neşelidir ve onları mutlu görmek beni de mutlu ediyor," gibi şeyler söylüyordu.

Görünüşe bakılırsa konuşan JP olduğu sürece Dük bunu rahatsız edici bulmuyordu. Sadece gülüyor ve gerçek patates kızartmasından bahsederek karşılık veriyordu. "Bir kere sıcak olacaklar. Nar gibi kızarmış, çıtır çıtır. Ay, ağzım sulandı. Dört porsiyon söyleyeceğim. Ve tabii kuru üzümlü tost. Tanrım, üzümlü tosta bayılıyorum. Mım, karbonhidrat komasına girmek istiyorum." İleride otoyolu görebiliyordum ve köprünün iki yanında yüksek kar yığınları oluşmuştu. Waffle House'a hala sekiz yüz metre kadar vardı ama artık tam önümüzdeydi. Az sonra bize peynirli waffle'lar vaat eden o sarı tabelayı ve siyah harfleri görecektik. Keun'un şeytani gülümsemesi gözümün önünde canlandı. Ve içeride düşünmemeyi kolaylaştıran bir sürü kız olacaktı.

Yürümeye devam ettiğimizde karların arasında bir ışık gördüm. Başta tabelanın kendisi ortada yoktu, sadece ışığı görünüyordu. Sonra nihayet tabela da göründü. Minicik restoranın üzerindeki devasa ışıklı pano. Isınıp karnımızı doyurabi-

Telegam: @cinciva

leceğimiz bir mekan: WAFFLE HOUSE. Sokağın ortasında dizlerimin üzerine çöküp haykırdım. "Ne bir sarayda ne bir malikanede, ebedi kurtuluşumuz Waffle House'ta!"

Dük beni koltukaltlarımdan tutup ayağa kaldırırken gülüyordu. Buz tutan beresini alnının yarısına kadar çekmişti. Ona baktım, o da bana baktı ve kıpırdamadan durduk. Gözleri ne kadar ilginçti. Öyle sıradan tarzda bir ilginçlik, mesela aşırı mavi, aşırı büyük, aşırı uzun kirpikli falan değildi. Dük'ün gözlerinde asıl ilgimi çeken, içlerindeki renk karmaşasıydı. Daima çöp bidonlarının dibine benzediklerini söylerdi. Yeşil, kahverengi ve sarı bir girdap. Ama her zamanki gibi kendini hafife alıyordu.

Tanrım, düşünmemek çok zordu.

Orada durup saatlerce bana şaşkınlıkla bakışını izleyebilirdim ki uzaktan bir motor sesi geldi. Arkamızı döndüğümüzde kırmızı bir Ford Mustang'in hatırı sayılır bir hızla bize yaklaştığını gördük. Dük'ü kolundan tuttum ve kar yığınlarına doğru koştuk. JP bizden öndeydi. Arkasından seslendim. "JP! İKİZLER!"

Telegam: @cinciva

On İkinci Bölüm

JP hızla arkasına döndü. Bize baktı. Bir kar yığınına dalmıştık. Sonra arabaya baktı. Bir an olduğu yerde donup kaldı. Sonra tekrar önüne dönüp koşmaya başladı. Bacakları birer enerji topuna dönüşmüştü. Waffle House'un ipini göğüslemeye kararlı görünüyordu. İkizlerin Mustang'i aslan kükremesine benzeyen sesler çıkararak yanımızdan geçti. Küçük Tommy Reston camdan dışarı sarkarak elindeki Twister kutusunu salladı. "Sizi sonra geberteceğiz."

Şimdilik yalnızca JP'yi öldürmekle tatmin olacaklarmış gibi görünüyordu. Arabayı üzerine sürdüklerinde "Koş, JP! Kaç!" diye bağırdım. Motor gürültüsünün sesimi bastırdığından emindim ama son bir umutla haykırmıştım. Bundan sonrasında Dük'le ikimiz yalnızca birer şahittik.

Telegam: @cinciva

JP'nin yarışa önde başlama avantajı anında kayboldu. Çok hızlı koşuyordu ama iyi bir şoförün kullandığı bir Mustang'i alt etme şansı yoktu.

"Patates kızartması yalan oldu," dedi Dük somurtarak.

"Evet," dedim. Şimdi Mustang, JP'nin tam arkasındaydı. JP ne koşmaktan vazgeçiyor ne de yoldan çekiliyordu. Mustang'in stop lambaları yandı ve korna çaldıklarını duydum ama JP hala koşuyordu. Bizimkinin çılgınca taktiğini daha yeni anlamıştım. Yol, Mustang'in yanından geçebileceği kadar geniş değildi, ayrıca ikizlerin onu ezmeyeceğini düşünüyordu. Yerinde olsam Reston'ların merhametine bu kadar da güvenmezdim ama şimdilik işe yarıyor gibiydi. JP önünde koşarken Mustang'in kornası bir kez daha öfkeyle çaldı.

Bu sırada görüş alanımda başka bir şey belirdi. Üst geçitte iki iriyarı tip vardı. Taşıdıkları fıçının ağırlığından omuzları çökmüştü. Üniversiteli çocuklar. Dük'e işaret ettiğimde bana baktı ve birden gözleri irileşti.

"Yürü, kestirmeden gidiyoruz!" diye bağırdı ve karlara bata çıka otobana doğru koşmaya başladı. Daha önce onu hiç bu kadar hızlı koşarken görmemiştim. Aklından ne geçtiğini bilmiyordum ama belli ki bir planı vardı. Hemen peşine takıldım. Birlikte otobanın kenarındaki toprak dolguya doğru ilerledik. Kar kolayca tırmanabileceğimiz kadar kalındı. Üstgeçidin parmaklıklarına tutunup kendimi yukarı çektim.

Telegam: @cinciva

JP'nin üstgeçidin altından geçtiğini gördüm. Hala koşuyordu. Mustang durmuştu. Timmy ve Tommy Reston şimdi onu yaya takip ediyordu.

Dük'le ikimiz üniversiteli çocuklara doğru koştuk ve nihayet biri kafasını kaldırıp "Hey, siz..." dedi ama cümlesini bitiremedi. Jet hızıyla yanlarından geçtik ve Dük bağırdı. "Örtüyü çıkar!" Neden bahsettiğini hemen anlamıştım. Twister kutusunu açıp otobanın ortasına fırlattım. Oklu pano dişlerimin arasında, örtü elimdeydi. Nihayet Dük'ün planı kafama dank etmişti. İkizler daha hızlı olsa da Dük'ün parlak fikriyle bir şansımız olabilirdi.

Geçidin diğer ucundaki rampaya ulaştığımızda Twister'ın örtüsünü tek bir hamlede aşağı savurdum. Önce Dük atladı ve poposunun üstüne düştü. Sonra ben oklu panoyu sırtıma dayayarak peşinden kaydım. "Sağa dönmemiz için sağ elini kara sapla!" diye haykırdı. "Tamam, tamam," dedim ve kaymaya başladık. Giderek hızlanıyorduk. Az sonra rampa kavislendi, ben elimi kara sapladım ve döndük. JP, Timmy Reston'ın sırtına yapışmış, Waffle House'a doğru koşan dev cüssesini yavaşlatmaya çalışıyordu.

"Hala yapabiliriz," dedi Dük ama doğrusu bundan şüpheliydim. Sonra tam tepemizde bir gümbürtü koptu. Arkamı döndüğümde gözlerime inanamadım. Bira fıçısı üzerimize doğru yuvarlanıyordu. Resmen bizi öldürmeye çalışıyorlardı! Bu hiç sportmence değildi!

Telegam: @cinciva

"FIÇI!" diye cıyaklayınca Dük kafasını çevirdi. Fıçı hoplaya zıplaya bize yaklaşıyordu. Bira fıçılarının kaç kilo geldiğini bilmiyordum ama o iki ayıcığın bunu taşırken bayağı bir zorlanmasına bakılırsa Noel sabahı Twister'dan bozma bir kızakla hayallerine ulaşmaya çalışan iki gencecik ve umut dolu lise öğrencisini öldürecek kadar ağırdı. Dük gözlerini fıçıdan ayırmıyordu. Bense korkudan çılgına dönmüştüm. "Dön! Şimdi!" diye bağırdı Dük ve kolumu kara sapladım. Bunun üzerine Dük bana doğru yuvarlanarak beni muşamba örtünün üzerinden itti. Sonra her şey yavaşladı. Fıçının Dük'ün az önce oturduğu kırmızı noktaların üzerinden geçtiğini gördük. Ardından büyük bir hızla parmaklıklara çarpıp havalandı. Bundan sonra olanları göremedim, sadece duydum: Bir fıçı köpüklü bira sert bir şeye çarptı ve bir bomba gibi patladı.

Patlama o kadar şiddetliydi ki Tommy, Timmy ve JP en azından beş saniye oldukları yerde kalakaldı. Tekrar koşmaya başladıklarında Tommy buzda kayıp yüzüstü kapaklandı. Kardeşinin düştüğünü gören dev Timmy birden taktik değiştirdi ve JP'yi kovalamak yerine yol kenarındaki karlara dalıp Waffle House'a yöneldi. Birkaç adım öndeki JP de hemen aynısını yaptı ve farklı açılardan aynı kapıya doğru ilerlemeye başladılar. Dük'le ben de artık çok yakındık. Rampanın dibinde sayılırdık ve ikizlerin JP'ye ve birbirlerine bağırdıklarını duyabiliyorduk. Waffle House'un buğulu pencerelerini görebi-

Telegam: @cinciva

liyordum. Amigo kızların yeşil eşofmanları vardı. Saçlarını atkuyruğu yapmışlardı.

Ama ayağa kalkıp Twister'ın muşamba örtüsünü toparladığımda yeterince yakın olmadığımızı anladım. Timmy giriş kapısına ulaşmak üzereydi. Twister kutusu etli elinde minicik kalmıştı. JP dış kulvardan yaklaşıyordu. Bacaklarındaki son gücü kullanıyor olmalıydı. Dük'le ikimiz elimizden geldiğince hızlı koşsak da epey arkada kalmıştık. Son ana dek JP'den umudum vardı fakat Timmy'nin kapıya varmasına birkaç adım kalmıştı. Yarışı kazanmak üzereydi. JP için üzgündüm. Bu kadar yaklaşmışken hüsrana uğrayacaktı. Göçmen ailesi bunca şeyi feda etmişken... Şimdi Dük patates kızartmalarına, ben de peynirli waffle'larıma veda edecektim.

Timmy tam elini kapıya uzatmıştı ki JP üzerine atladı. Bir anda havaya sıçramış ve bir topu yakalamaya çalışır gibi vücudunu germişti. Sanki altında bir trambolin vardı. Omzu Timmy Reston'ın göğsüne geldi ve birlikte kapının yanındaki, karla kaplı çalılıklara yuvarlandılar. JP çabuk toparlandı ve kapıyı açıp arkasından kilitledi. Dük'le ikimiz çok yaklaşmıştık. Camlı kapının ardındaki sevinç çığlıklarını duyabiliyorduk. JP yumruk yaptığı ellerini havaya kaldırdı ve birkaç dakika boyunca zafer naraları attı.

❄ ❄ ❄

Telegam: @cinciva

JP elleri havada karanlığa doğru bize bakarken Keun'un -siyah bir WH kepi ve kahverengi önlük takmış, sarı-beyaz çizgili bir gömlek giymişti- arkadan JP'ye yaklaştığını gördüm. Onu belinden tutup havaya kaldırdı ve JP ellerini havada tutmayı sürdürdü. Masalardaki kızlar merakla onları izliyordu. Dük'e baktım. O da bana bakıyordu. Gülümsediğimde aynı şekilde karşılık verdi.

Tommy'yle Timmy bir süre pencereleri yumrukladı ama Keun ellerini *ne yapabilirim* dercesine iki yanına açınca nihayet Mustang'lerine döndüler. Waffle House'a doğru yürürken yanlarından geçtik. Timmy bana doğru bir hamle yaptıysa da bu kadarla kaldı. Uzaklaşmalarını izlemek için kafamı çevirdiğimde üniversiteli tiplerin rampadan kaymaya çabaladığını gördüm.

Dük'le nihayet kapıya vardık ve Keun kilidi açtı. "Teknik olarak sizi içeri almamalıyım. Reston'ları sadece JP yendi. Ama sizde de Twister var." Yanından geçtiğimizde ılık hava yüzüme çarptı. O ana dek vücudumun bu kadar uyuştuğunun bile farkında değildim. Uzuvlarım ısınıp hayata dönerken her yanım kamaştı. Islak Twister örtüsünü yere serdim ve "*Twister'ınız geldi!*" diye bağırdım.

Keun, "Oley!" diye cıyakladı ama masalardaki yeşillikten ses seda çıkmadı.

Keun'u tek kolumla kucaklayıp diğer elimle kepinden fırlayan diken saçlarını karıştırdım. "Acilen en pisinden

Telegam: @cincivar

peynirli waffle'a ihtiyacım var," dedim. Dük de patates kızartması istediğini söyleyip müzik kutusunun yanındaki bölmeye yığılıverdi. JP'yle ben tezgahın önündeki taburelere tüneyip Keun'un siparişlerimizi hazırlamasını izlemeye koyulduk.

"Kusura bakma, dostum, ama bana amigo kızların sizinle pek ilgisi yokmuş gibi geldi."

"Evet," dedi Keun waffle makinesinin kapağına abanırken. "Twister'ın bu durumu değiştireceğini umuyorum. Bay Atkuyruğum Var Ama Hala Maçoyum ile kırıştırmaya çalıştılar." Bölmelerden birinde uyuyan çocuğu işaret etti. "Fakat yüz bulamadılar. Herif kafayı kız arkadaşına takmış."

"Evet, Twister acayip işe yarıyor," diye dalga geçtim. Islak örtü yerde bumburuşuk duruyordu ve amigo kızların ona baktığı bile yoktu.

JP kızlara bakmak için bana doğru eğilip kafasını salladı. "Ben zaten her gün öğle yemeğinde amigo kızları kesebiliyorum," dedi. "Bu kadar yolu bunun için mi teptik?"

"Evet," diye onayladım.

"Yani belli ki konuşmak istemiyorlar."

"Aynen öyle," dedim. Kızlar üç bölmeye sıkışmış, kendi aralarında laflıyordu. Arada bazı kelimeler yakaladım ama benim için hiçbir anlam ifade etmiyorlardı. Havada bacak açmaca, göğüs tokuşturmaca, kaynak yapma ve bunun gibi şeyler. Bir amigoluk yarışmasından bahsediyorlardı. Hayatta

Telegam: @cinciva

amigoluk yarışmasından daha sıkıcı konular da vardı tabii. Fakat sayıları fazla değildi.

"Hey, birileri sonunda güzellik uykusundan uyandı," dedi JP.

Demin Keun'un gösterdiği bölmeye baktığımda atkuyruklu çocuğun koyu renk gözlerini kırpıştırarak beni izlediğini gördüm. Bir saniye sonra onu hatırladım. "Gracetown'a gidiyor olmalı," dedim.

"Evet," diye atıldı Keun. "Adı Jeb."

"Biliyorum," dedim. Jeb ikinci sınıftaydı. Onu iyi tanımıyordum ama sağda solda görmüştüm. Belli ki o da beni tanımıştı. Yerinden kalkıp yanıma geldi.

"Tobin?"

Kafamı sallayıp elini sıktım.

"Addie'yi tanıyor musun?" diye sordu.

Ona boş boş baktım.

"İkinci sınıfta. Güzel," dedi.

Gözlerimi kıstım. "Hımmm, hayır."

"Uzun, sarı saçları var. Biraz dramatik bir tip." Hem çaresiz görünüyordu hem de bahsettiği kızı tanımamamı aklı almıyor gibi bir hali vardı.

"Kusura bakma dostum. Çıkaramadım."

Gözleri kapandı. Omuzlarının çöktüğünü gördüm.

"Noel'den bir gün önce çıkmaya başladık," dedi gözlerini uzaklara dikerek.

Telegam: @cinciva

"Dün mü?" diye sordum ve içimden şöyle düşündüm: *Daha bir gündür berabersiniz ve bu haldesin ha? İşte sınırı aşmaman gerektiğinin bir kanıtı daha.*

"Dün değil," dedi Jeb kederle. "Bir yıl önce."

Keun'a döndüm. "Dostum," dedim, "bunun durumu hiç iyi değil."

Keun, Dük'ün patateslerini kızartırken kafasını salladı. "Yarın sabah onu arabayla kasabaya bırakacağım. Ama kuralımız neydi, Jeb?"

Jeb bunu daha önce binlerce kez duymuş gibi tekrarladı. "Son amigo kız gidene dek buradan çıkmak yok."

"Aynen öyle, adamım. Belki de uykuya dönsen daha iyi olur."

"Addie'yi görürsen biraz gecikeceğimi söyler misin?" dedi Jeb.

"Tabii," diye mırıldandım. Galiba yeterince ikna edici olamamıştım çünkü Dük'e döndü.

"Ona mutlaka geleceğimi söyleyin," dedi ve işin tuhafı Dük bunu anlamış gibi kafa salladı. Ya da bilmiyorum, belki de içinden, *elbette söylerim, tabii eğer saat sabahın dördünde, bu kar fırtınasında hiç tanımadığım o kızı görürsem,* diye geçiriyordu. Jeb'e sempatik bir tavırla gülümseyince aklıma yine o düşünmemem gereken şey geldi.

Dük'ün gülümsemesi Jeb'i tatmin etmiş gibiydi. Az önce uyuduğu bölmeye geri döndü.

Telegam: @cinciva

Waffle'ımı yapana dek Keun'la konuştum ve az sonra dumanı tüten tabağım önümdeydi. "Süper görünüyor," dedim ama Keun çoktan Dük'ün patates kızartmalarını servis etmeye koyulmuştu. Tam bunları götüreceği sırada Billy Talos yanımızda bitti ve tabağı alıp Dük'ün yanına oturdu.

Birkaç kere arkamı dönüp onlara baktım. Masaya dayanmış, hararetli bir sohbete dalmışlardı. Araya girip Dük'e, biz kar fırtınasında donarken Billy'nin Madison'lardan birine yazdığını söylemek istiyordum. Ama tabii bu benim üzerime vazife değildi.

"Biriyle konuşmayı deneyeceğim," dedim JP'yle Keun'a.

JP kulaklarına inanamıyormuş gibiydi. "Kimle? Amigo kızlardan biriyle mi?"

Başımı salladım.

"Dostum," dedi Keun. "Ben bütün gece uğraştım. Baksana sürü halinde oturuyorlar. İçlerinden birini muhabbetin dışına çekmen mümkün değil. Hem onlarla konuşmaya çalıştığında seni duymazdan geliyorlar."

Mutlaka biriyle konuşmalı ya da en azından konuşuyormuş gibi görünmeliydim. "Aslanların antilopları nasıl avladığını düşünün. Sürüden ayrılan bir tanesini bulman gerekir." Tam o sırada ufak tefek sarışın bir kız sürüye arkasını döndü. "Bingo!" dedim ve tabureden fırladım.

Kararlı bir tavırla kıza yaklaştım. "Ben Tobin," dedim elimi uzatarak.

Telegam: @cinciva

"Amber," dedi.

"Güzel isim."

Kafasını sallayıp etrafına bakındı. Bir kaçış yolu arıyordu ama henüz ona bu şansı tanımaya niyetim yoktu.

"Eee, treniniz ne durumdaymış?" diye sordum sırf laf olsun diye.

"Yarın bile yola çıkması zor diyorlar."

"Ah, ne kötü," dedim gülümseyerek. Omzumun üzerinden Dük'le Billy'ye baktım ama Dük gitmişti. Dumanı tüten patatesler öylece duruyordu. Her zaman yaptığı gibi tabağın kenarına ketçap sıkmıştı ama kendisi ortalıkta yoktu. Amber'ı bırakıp Billy'nin yanına gittim.

"Dışarı çıktı," dedi.

Aklı başında hangi insan önünde bir tabak dolusu patates kızartması, etrafında tam on dört tane amigo kız varken dışarı, buz gibi havaya çıkardı ki?

Tezgahtan beremi kapıp kafama geçirdim, eldivenlerimi giydim ve arkasından gittim. Dük otoparktaki bir kaldırımda oturuyordu. Vücudunun ufak bir kısmı tentenin altındaydı ve karlar üzerine yağıyordu.

Yanına oturdum. "Hayrola, burun akıntını mı özledin?"

Burnunu çekti ama bana bakmadı. "İçeri gir," dedi. "Büyütülecek bir şey değil."

"Ne büyütülecek bir şey değil?"

"Hiçbir şey büyütülecek bir şey değil. Hadi içeri git."

Telegam: @cinciva

"*Hiçbir Şey Büyütülecek Bir Şey Değil* iyi bir grup adı olurdu," dedim. Neler olduğunu anlamak için bana bakmasını istiyordum. Nihayet baktı ve burnunun kıpkırmızı olduğunu gördüm. Önce soğuktan sandım, sonra ağlamış olabileceğini düşündüm. Bu çok tuhaftı çünkü Dük hiç ağlamazdı.

"Ben en azından... bunu benim önümde yapmamanı isterdim. Söylesene, onda ne buluyorsun? Çok ciddiyim, nesi ilginç? O kızları bu kadar çekici yapan ne?"

"Bilmiyorum," dedim. "Ama sen de Billy Talos'la konuşuyordun."

Yine bana baktı ve bu kez gözlerini kaçırmadı. "Billy'ye o aptal dansa onunla gidemeyeceğimi çünkü başka birinden hoşlandığımı söylüyordum."

Ne demek istediğini idrak etmem biraz zaman aldı. Ona döndüğümde Dük, "Onlar kıkırdıyor, ben gerçekten gülüyorum," dedi. "Onlar memelerini sergiliyor ama benim sergileyecek bir şeyim yok. Yine de ben de bir kızım."

"Kız olduğunu biliyorum," dedim kendimi savunurcasına.

"Sahi mi? Birileri bunu görebiliyor mu? Çünkü D ve D'ye gidiyorum ve bana Dük diye sesleniyorlar. Üç bilge adamdan biriyim ve James Bond'a seksi deyince gay oluyorum. Ve bana asla diğer kızlara baktığın gibi bakmıyorsun. Ama... Her neyse. Buraya yürürken, ikizler gelmeden önce, bir an bana gerçekten bir kız gözüyle baktığını sandım. İlk kez, *hey, belki de Tobin dünyanın en büyük budalası değildir*, diye düşündüm.

Telegam: @cinciva

Sonra ne oldu? İki dakika Billy'yle konuşmamı fırsat bilip bir kıza yazmaya gittin."

Jeton gecikmeli olarak düştü. Benim düşünmemeye çalıştığımı Dük zaten düşünmüştü. Aynı şeyi düşünmemeye çalışıyorduk. Dük benden hoşlanıyordu. Gözlerimi yere diktim. Ona tekrar bakmadan önce etraflıca düşünmeliydim. Pekala. *Tamam,* dedim içimden. *Ona bakacağım ve eğer bana bakıyorsa ona uzun bir bakış atıp sonra yere bakacağım ve durumu yeniden değerlendireceğim. Evet, şimdi ona bir kere bak!*

İçimdeki sesi dinleyip Dük'e baktım. Kafasını yana eğmişti. Gözlerinde bin bir çeşit renk vardı. Bir an soğuktan çatlayan dudaklarını emdi. Beresinin altından tek bir bukle saç çıkmıştı. Burnu pancar gibiydi. Burnunu çekti. Gözlerimi ondan ayırmak istemiyordum ama kendimi zorladım ve tekrar ayaklarımın altındaki karlı otoparka baktım.

"Bir şey söyler misin lütfen?" dedi.

Yere bakarak konuştum. "Her zaman şunu düşünürüm. Mutlu bir son için mutlu bir ortadan vazgeçmemek gerek çünkü mutlu son diye bir şey yok. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Kaybedecek çok şeyimiz var."

"Yola neden devam etmek istediğimi biliyor musun? Neden o tepeye tırmanmamız için ısrar ettiğimi? Eminim, Keun'un Reston ikizleriyle takılmasını zerre kadar umursamadığımı ya da senin amigo kızlarla çiftleşmeni izlemek istemediğimi tahmin ediyorsundur."

Telegam: @cinciva

"Ben Billy yüzünden sandım," dedim.

Şimdi gerçekten bana bakıyordu ve soğuk havaya yayılan nefesinin beni sarmaladığını görebiliyordum. "Birlikte bir macera yaşamamızı istedim. Çünkü böyle şeyleri seviyorum. Çünkü ben demin konuştuğun o kız değilim. Karda beş kilometre yürümenin çok zor olduğunu düşünmüyorum. Ben böyle şeyleri seviyorum. Sizin evde film izlerken daha çok kar yağmasını istedim. Daha çok, daha çok. Çünkü her şey daha ilginç olacaktı. Bilmiyorum, belki sen böyle değilsin ama ben öyle olduğunu düşünüyorum."

"Daha çok kar yağmasını ben de istedim," diye mırıldandım. Ona bakarsam ileri giderim korkusuyla bakışlarımı hala yerden ayırmıyordum.

"Sahi mi? Süper. Kar mutlu bir sonu daha güçleştiriyorsa ne olmuş yani? Ya da arabanın lastiği çıkmışsa? Ya da arkadaşlığımızı berbat edeceksek? Şimdiye dek hiç risk almadım ve tamamen güvenli oğlanlarla öpüştüm ama sonrasında hep başka bir şey aradım..."

Güvenli, dediğinde kafamı kaldırmış ve ancak *aradım*'a kadar bekleyebilmiştim. Elimi kafasının arkasına koyup onu kendime çektim ve öptüm. Soğuk havanın yerini dudaklarının sıcaklığı almıştı. Ağzında patates kızartması tadı vardı. Gözlerimi açtım ve eldivenlerimle soğuktan bembeyaz kesilen yanağına dokundum. İlk kez sevdiğim bir kızla öpüşüyordum. Dudaklarımız ayrıldığında ona baktım ve "Vay canına," de-

Telegam: @cinciva

dim. Dük beni tekrar kendine çekti ve tam o sırada... *Ding dong!* Waffle House'un kapısındaki çanın sesi.

"OHA! NELER OLUYOR?"

Kafamı kaldırıp JP'ye bakarken suratımdaki şapşal sırıtışı silebilmeyi istedim.

"KEUN!" diye bağırdı JP. "O KORELİ KIÇINI KALDIRIP HEMEN BURAYA GEL!"

Az sonra Keun kapıda belirip bize baktı. "ONA AZ ÖNCE NE YAPTIĞINIZI SÖYLEYİN!" diye bağırdı JP.

"Hımmm," dedim.

"Öpüştük," dedi Dük.

"Of, çok gay," diye homurdandı Keun.

"BEN KIZIM."

"Biliyorum. Tobin de öyle," dedi Keun.

JP hala bağırıyordu. Belli ki sesini kontrol edemiyordu. "GRUBUMUZUN ÇIKARLARINI DÜŞÜNEN YOK MU? BU KONUDA BİR TEK BEN Mİ ENDİŞELENİYORUM?"

"Sen git aval aval amigo kızlara bakmaya devam et," dedi Dük.

JP bir süre bizi süzdükten sonra gülümsedi. "Aşırı duygusallaşıp birbirinize yapışmaya kalkışmayın yeter." Arkasını dönüp içeri girdi.

"Patates kızartman soğuyor," dedim.

"İçeri dönersek amigo kızlara sarkmak yok, ona göre."

Telegam: @cinciva

"Onu sırf dikkatini çekebilmek için yaptım," diye itiraf ettim. "Seni tekrar öpebilir miyim?" Kafasını salladı ve dediğimi yaptım. Üstelik bu kez bizi rahatsız eden de olmadı. Onunla sonsuza dek öpüşebilirdim ama Dük, "O patates kızartmalarını istiyorum," deyip geri çekildi. Kapıyı açtım, kolumun altından içeri daldı ve akşam yemeğimizi saat sabahın üçünde nihayet yiyebildik.

❄ ❄ ❄

Arkada dev buzdolaplarının arasına saklandık ve JP ara sıra gelip Keun'un amigo kızlarla muhabbet etme girişimlerini bütün komik ayrıntılarıyla anlattı. Sonra Dük'le ikimiz kırmızı fayanslı Waffle House mutfağında uyuyakaldık. Dük yastık olarak omzumu, ben paltomu kullandım. JP'yle Keun bizi yedide uyandırdı ve Keun amigo kızları bırakmama yeminini bozup bizi arabasıyla Dük ve Düşes'e götürdü. Çekiciyi Alüminyum Folyo Adam'ın kullandığı ortaya çıktı. Hep birlikte jipi çektik ve tekerlek mili kırılmasın diye krikoyla kaldırıp evin önündeki yolda bıraktık. Lastiği garaja koydum. Sonra Dük'le onun evine gidip hediyeleri açtık. Ben Dük'e deli olduğumu ailesine çaktırmamaya çalıştım. Annemler nihayet eve döndü ve onlara Dük'ü eve bırakmaya çalışırken tekerin çıktığını söyledim. Biraz kızdılar ama fazla değil, çünkü Noel'di, Carla'nın sigortası vardı ve sonuçta sadece bir ara-

Telegam: @cinciva

baydı. O gece amigo kızlar Waffle House'tan ayrıldıklarında ve herkes Noel yemeklerini yedikten sonra Dük'ü, Keun'u ve JP'yi aradım. Hepsi bize geldi ve iki Bond filmi izledikten sonra geç saatlere kadar çılgın anılarımızdan bahsettik. Sonra hep yaptığımız gibi uyku tulumlarımıza kıvrıldık. Diğerleri hemen uykuya daldı ama Dük'le ben birbirimize bakmayı sürdürdük. Baktık böyle olmayacak, dört buçuk gibi kalkıp o karda bir kilometre uzaktaki Starbucks'a yürüdük. Starbucks sipariş sistemindeki kafa karıştırıcı Fransızca kelimeleri çözüp şiddetle ihtiyaç duyduğum kafeini barındıran bir latte almayı başardım. Dük'le ikimiz mor koltuklara gömüldük. O kadar yorgundum ki gülümsemeyi bile beceremiyordum. Bir süre havadan sudan lafladık. Dük bu konuda hala çok başarılıydı. Sonra uykulu gözlerle bana baktı. "Şimdilik iyi gidiyor," dedi ve ben, "Seni seviyorum," dedim. Dük, "Ah," diye mırıldandı. "Bu iyi anlamda bir ah mı?" diye sordum. "Hem de en iyisi," dedi. Latte'yi masaya koyup kendimi en büyük ve en mutlu maceramın ortasına bıraktım.

Telegam: @cinciva

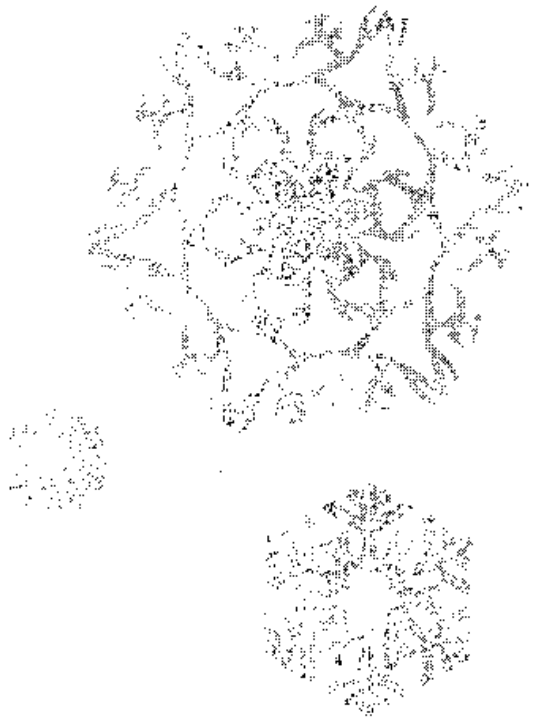
Domuzların Koruyucu Azizi

lauren myracle

Telegam: @cinciva

Babama ve tatlı dağ kasabası, Brevard, NC'ye
İkisi de tıklım tıklım onur ve saygınlıkla dolu

Telegam: @cinciva

Birinci Bölüm

Ben olmak berbattı. Muhteşem olması gereken bu gecede, yatak odası penceremden görünen bir buçuk metrelik kar yığınlarına bakan ben olmak iki kere berbattı. Bugünün Noel olması üç kere berbat. Bir de tüm bunlara Jeb'in acı verici, sancılı, bunaltıcı yokluğunu ekleyin ve *ding-ding-ding!* Sefillik Ölçer'in tepesindeki çan daha yüksek sesle çalamazdı.

Noel çanlarım yerine sefillik çanlarım çınlıyordu.

Sen küçük bir incirli pudingsin, dedim kendi kendime ve Dorrie'yle Tegan'ın acele edip bir an önce gelmesi için dua ettim. İncirli pudingin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum ama kulağa kimse istemediği için masanın bir ucunda tek başına duran bir tatlı gibi geliyordu. Soğuk, yalnız ve muhtemelen topak topak.

Telegam: @cinciva

Grrrrrr. Kendime acımaktan nefret ederdim. Tegan'la Dorrie'yi çağırıp bize gelmeleri için yalvarmam bu yüzdendi. Henüz gelmemişlerdi ve kendime acımamak elimde değildi.

Çünkü Jeb'i çok özlüyordum.

Çünkü sadece bir haftalık ve açık bir yara kadar taze ayrılığımız tamamen benim aptalca hatam yüzündendi.

Çünkü Jeb'e bir mail atmış -zavallıca mı?- ve benimle lütfen, lütfen, lütfen dün Starbucks'ta buluşmasını, böylece konuşabileceğimizi yazmıştım. Ama gelmedi. Aramadı bile.

Ve Starbucks'ta iki saat kadar bekledikten sonra hayattan ve kendimden o kadar nefret ettim ki kararlı adımlarla otoparkı geçip Süper Sam'in Güzellik Salonu'na gittim ve kuaförlerden birine gözyaşları içinde saçlarımı kesmesini, geri kalanını da pembeye boyamasını söyledim. Kadın dediğimi yaptı. Saç intiharı etmemi umursayacak hali yoktu ya.

Dolayısıyla tabii ki berbat hissediyordum: Ben kalbi kırık, kendine acıyan, yoluk, pembe bir tavuktum.

"Aman Tanrım, Addie," demişti annem, dün nihayet eve döndüğümde. "Bayağı radikal bir değişiklik olmuş. Üstelik bir de boyatmışsın. O güzelim sarı saçlarını."

Ona bir *neden beni hemen vurmuyorsun* bakışı atmıştım ve annem kafasını uyarı niteliğinde hafifçe eğerek karşılık vermişti. Anlamı şuydu: *Hareketlerine dikkat et, tatlım. Canının yandığını biliyorum ama hırsını benden çıkarmana izin vermem.*

"Afedersin," dedim. "Galiba daha alışamadım."

Telegam: @cinciva

"Eh, alışacak çok şey var tabii. Nereden estiler?"

"Bilmiyorum. Değişikliğe ihtiyacım vardı."

Yumurta çırpma telini tezgaha bıraktı. Ailemizin geleneksel Noel Arifesi tatlısı Vişne Jübile yapıyordu ve ezilmiş vişnelerin keskin kokusu gözlerimi yaşartmıştı.

"Geçen cumartesi Charlie'nin partisinde yaşananlarla alakası olabilir mi acaba?" diye sordu.

Yanaklarım yanmaya başladı. "Ne demek istediğini bilmiyorum." Gözlerimi kırpıştırdım. "Hem Charlie'nin partisinde ne olduğunu sen nereden biliyorsun?"

"Hayatım, o günden beri her gece ağlayarak uyuyorsun..."

"Hiç de bile."

"Ve yedi yirmi dört ya Dorrie'yle ya Tegan'la telefondasın."

"Gizlice benim telefon konuşmalarımı mı dinliyorsun?" diye bağırdım. "Özel hayat diye bir şey kalmadı mı?"

"Başka şansın yoksa ona gizlice dinlemek denmez."

Ağzım beş karış açık suratına bakakaldım. Noel önlüğüyle eski bir aile tarifinden Vişne Jübile yaparken nasıl da anaç görünüyordu. Oysa gerçekte...

Pekala, gerçekte ne olduğunu bilmiyordum ama diğer insanların konuşmalarını dinlemek yanlış, kötü ve şeytaniydi.

"Ayrıca *yedi yirmi dört* deme," dedim. "Sen *yedi yirmi dört* diyemeyecek kadar yaşlısın."

Annem güldü ve bu beni daha da sinirlendirdi. Özellikle de ne kadar eğlendiğini çaktırmayıp bana kendince saygıyla yak-

Telegam: @cinciva

laşmaya çalıştığında. Herhalde içinden şöyle diyordu: *Zavallı, daha ergen. Böyle kalp kırıklıkları yaşayacak elbet.*

"Ah, Addie," dedi. "Yoksa kendini cezalandırmaya mı çalıştın, hayatım?"

"Aman Tanrım," dedim. "Bu bir insana yeni saç modeliyle ilgili söylenecek en son şey olmalı!" Sonra avazım çıktığı kadar bağırmak için odama koştum.

Yirmi dört saat sonra hala odamdaydım. Dün gece Vişne Jübile, bu sabah hediyeleri açma töreni için odamdan çıkmış, ama ikisinden de zerre kadar zevk almamıştım. İçimde Noel coşkusu denen şeyden eser yoktu. Hatta artık Noel coşkusuna inanmıyordum.

Yuvarlanıp komodinden iPod'umu aldım. Şimdiye dek bestelenmiş tüm melankolik parçaları barındıran *Kara Gün* şarkı listemi açıp play'e bastım. Plastik vücudundan *Fools in Love* yükselirken iPenguin'im kanatlarını çırptı.

Sonra ana menüye dönüp fotoğrafları açtım. Tehlikeli sularda yüzdüğümü biliyordum ama umrumda değildi. İstediğim albümün üzerine geldiğimde düğmeye bastım.

Açılan ilk fotoğraf, aynı zamanda Jeb'in benim çektiğim ilk fotoğrafıydı. Bir yıldan biraz fazla olmuştu ve cep telefonumun kamerasını kullanmıştım. O gün de kar yağıyordu. Jeb'in koyu renk saçlarına kar tanecikleri yapışmıştı. Dondurucu soğuğa rağmen kot ceket giymişti. Belki annesinin fazla parası yoktur diye düşündüğümü hatırlıyordum. Annesiyle ikisinin

Telegam: @cinciva

Gracetown'a, yüz altmış kilometre kadar uzaklıktaki Çeroki Bölgesi'nden taşındığını duymuştum.

Her neyse. Jeb'le ikinci sınıfta beraber İngilizce alıyorduk. Kömür karası atkuyruğu ve dumanlı bakışlarıyla acayip seksiydi. Ayrıca fazlasıyla ciddiydi ve bu benim için yeni bir kavramdı çünkü bende her zaman bir cıvıklık potansiyeli vardı. O her gün sırasının üzerine eğilip notlar alırken ben parlak saçlarını hayranlıkla süzüp elmacıkkemiklerinin ne kadar çekici olduğunu düşünüyordum. Ama benim tüm şen şakraklığıma rağmen Jeb ilgisiz denebilecek kadar mesafeliydi.

Bu aşırı problematik durumu Dorrie ve Tegan'la masaya yatırdığımda Dorrie ortaya bir fikir attı. Belki de Jeb herkesin fazlasıyla güneyli, Hıristiyan ve beyaz olduğu bu küçük dağ kasabasında kendini rahat hissetmiyordu.

"Bunlarda rahatsız olunacak bir şey yok ki," dedim hemen savunmaya geçerek. Eh, ne de olsa bu üç özelliğin üçü de bende mevcuttu.

"Öyle tabii," dedi Dorrie. "Ama ne bileyim... Belki çocuk kendini yabancı hissediyordur. *Belki.*" Koca lisedeki iki Yahudi öğrenciden biri olarak sanırım Dorrie ne dediğini biliyordu.

Dorrie bir kere kafama bu fikri sokmuştu ya, şimdi sürekli Jeb'in kendini bir yabancı gibi hissedip hissetmediğini düşünüyordum. Belki de öğle yemeklerini her daim *Star Trek* tişörtleriyle dolaşan Nathan Krugle'la yemesi bu yüzdendi. Sonuçta

Telegam: @cinciva

Nathan da aykırı bir tipti. Sabahları hepimiz okulun kapılarının açılmasını beklerken *American Idol*'dan ya da o tip bir şeylerden bahsederdik. Ama Jeb ellerini cebine sokup duvara yaslanmakla yetinir, bizden uzak dururdu. İngilizce dersinde ona o kadar pas vermeme rağmen hala suratıma bakmaması kendini toplumdışı hissettiği için olabilir miydi?

Bunu düşündükçe daha çok endişelendim. Kimse kendi okulunda bir yabancı gibi hissetmemeliydi. Özellikle de Jeb gibi harika biri ve özellikle de bizler, yani sınıf arkadaşları bu kadar tatlıyken.

En azından Dorrie, Tegan, ben ve birlikte takıldığımız birkaç tip öyleydik. Biz iyi insanlardık. Otçular kabaydı. Nathan Krugle desen, kindarın tekiydi. Çılgın komplo teorilerine meraklı biri sayılmam ama Nathan, Jeb'in beynini yıkayıp onu bize karşı dolduruyor bile olabilirdi.

Sonra bir gün ben yüz bininci kez bunları düşünürken endişelerim yerini öfkeye bıraktı. Jeb, Nathan Krugle'ı bana tercih ediyordu. Kafayı yemek işten değildi.

Dolayısıyla o gün sınıfta onu kalemimle dürttüm ve "Tanrı aşkına, Jeb, bir gün de gülümse," dedim.

Boş bulunup irkilince kitabını yere düşürdü ve kendimi korkunç hissettim. *Yavaş olsana, Addie,* diye söylendim içimden, *istersen bir dahaki sefere de kulağının dibinde borazan çal.*

Fakat sonra dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve gözlerinde muzip bir ifade belirdi. Ve başka bir şey daha... Kalp atışları-

Telegam: @cinciva

mın hızlanmasına sebep olan bir şey. Yanakları hafifçe pembeleşti ve eğilip kitabını aldı.

Ah, diye düşündüm. Nihayet jeton düşmüştü. Demek sadece çekingendi.

Sırtımı yastığıma dayayarak içimdeki sıkıntı acı vermeye başlayana dek Jeb'in fotoğrafına baktım.

Ortadaki düğmeye bastım ve sıradaki fotoğraf açıldı. Jeb'e gülümsemesini söyleyeli sadece birkaç hafta olmuştu. Geçen Noel Arifesi'ydi. Hollyhock'u birbirine katmıştık. Bilirsiniz, Noel Arifesi bitmek bilmez. Biz de bir grup arkadaş bir süreliğine evlerimizden çıkabilmek için Hollyhock Parkı'na gitmiştik. Çocuklardan birine Jeb'i de davet etmesini söylemiştim ve Jeb mucize eseri bizimle gelmeyi kabul etmişti.

Sonunda kendimizi kartopu savaşı yaparken bulduk. Kızlar erkeklere karşı ve gerçekten süperdi. Dorrie, Tegan ve ben kardan bir kale yapıp stratejimizi belirledik. Tegan kartopları yapıyor, ben sıkıştırıyordum, Dorrie düşmanlarımıza fırlatıyordu. Üstelik hedefi hiç şaşırmıyordu. Erkekleri ağır bir yenilgiye uğratmak üzereydik ki Jeb arkamızdan dolaşıp beni yakaladı ve kardan kalemizin üzerine fırlattı. Burnuma karlar girmiş, canım yanmıştı ama bunlara kafayı takamayacak kadar çok eğleniyordum. Gülerek sırtüstü döndüğümde yüzü benimkine sadece birkaç santim mesafedeydi.

Tegan cep telefonunun kamerasıyla işte bu kareyi ölümsüzleştirmişti. Jeb'in üzerinde yine kot ceketi vardı. Esmer te-

Telegam: @cinciva

ninde, açık mavi kot acayip seksi duruyordu. O da gülüyordu. Yüzlerimizdeki mutlu ifadelere bakarken üzerimden hemen kalkmadığını hatırladım. Beni ezmemek için gövdesini hafifçe kaldırmış ve gülümsemesi meraka dönüşmüştü. Soru sorar gibi bir hali vardı ve midemde kelebekler uçuşmaya başlamıştı.

Kartopu savaşından sonra Jeb'le ikimiz mocha latte içmeye gittik. Bunu teklif eden bendim ama Jeb de hiç tereddütsüz kabul etmişti. Starbucks'a gittik ve girişteki mor koltuklara oturduk. Ben durmadan kıkırdıyordum, o ise çekingen duruyordu. Sonra birden çekingenliği geçti ya da belki daha kararlı davranmaya karar verdi ve uzanıp elimi tuttu. O kadar şaşırdım ki kahveyi döktüm.

"Addie," dedi. Ademelması fırlamıştı. "Seni öpebilir miyim?"

Kalbim çılgınca atmaya başlamıştı. Bu kez çekingenlik sırası bendeydi. Jeb fincanımı elimden alıp masaya koydu ve eğilip dudaklarını benimkilere değdirdi. Nihayet geri çekildiğinde gözlerinde erimiş çikolata kadar sıcak bir ifade vardı. Gülümsedi ve ben de o çikolata girdabında eridim.

Şimdiye kadarki en muhteşem Noel'imdi.

"Addie!" diye seslendi erkek kardeşim aşağıdan. Annem, babam ve Chris, Noel Baba'nın getirdiği Wii'yle oynuyordu. "Benimle boks yapmak ister misin?"

"Hayır, teşekkürler," diye bağırdım.

"Tenise ne dersin?"

"Hayır."

Telegam: @cinciva

"Bovling?"

Öfkeyle homurdandım. Wii benim için o kadar heyecan verici değildi. Ama Chris sekiz yaşındaydı ve yalnızca beni neşelendirmeye çalışıyordu.

"Belki daha sonra," diye seslendim.

"Tamam," dedi ve ayak sesleri uzaklaştı.

Annemle babama, "İstemiyor," dediğini duydum ve melankolim daha da derinleşti. Ailem aşağıda neşeyle dövüşüp birbirlerinin suratlarını yumrukluyordu ve ben burada yapayalnızdım.

Bu kimin hatası, diye sordum kendime.

Ah, kes sesini, diye cevap verdim.

Fotoğraflara bakmayı sürdürdüm.

Jeb elinde koca bir kavanoz fıstık ezmesiyle poz vermişti. Fıstık ezmesini ne kadar sevdiğimi biliyordu ve bunu getirerek bana sürpriz yapmıştı.

Jeb yazın Megan Montgomery'nin havuz partisinde... Tişörtünü çıkartmıştı. Tanrım, cidden çok yakışıklıydı.

Jeb, Starbucks'ın bağış toplamak için düzenlediği araba yıkama gününde köpükler içinde... Ne kadar da tatlıydı. Resme bakarken içim eridi. Süper eğlenmiştik ve hayır için olması olaya ayrı bir hava katmıştı. Starbucks'taki vardiya müdürüm Christina erken doğum yapmıştı ve bizim kafe sigortanın karşılamadığı hastane masrafları için böyle bir aktivite düzenlemişti.

Telegam: @cinciva

Jeb gönüllü olmuştu ve gerçekten inanılmazdı. Dokuzda gelip üçe kadar arabaları ovmuş, silmiş ve tüm bu zaman zarfında Dünya Üzerindeki En Seksi Erkekler Takviminden fırlamış gibi görünmeyi başarmıştı. Sevgililik görevlerinin ötesinde bir şey yapması beni duygulandırmıştı. Son araba da otoparktan çıktığında kollarımı boynuna dolayıp yüzümü onunkine yaklaştırdım.

"O kadar sıkı çalışmana gerek yoktu," dedim sabun kokusunu içime çekerek. "Beni daha ilk arabada tavladın."

Jerry Maguire'da Renée Zellweger'ın Tom Cruise'a, "Beni daha merhaba dediğin anda ikna ettin," deyişi aklıma gelmişti. Jeb'e cilve yapmaya çalışıyordum ama Jeb alnını kırıştırıp "Öyle mi?" dedi. "İyi o zaman. Hoş, ne demek istediğini pek anlamadım ya neyse."

"Ha ha," diye dalga geçtim daha çok övgü istediğini düşünerek. "Bütün gün kalman gerekmezdi diyorum. Ve bunu beni etkilemek için yaptıysan... gerek yoktu."

Kaşlarını kaldırdı. "O arabaları seni *etkilemek* için mi yıkadığımı düşünüyorsun?"

Şaka yapmadığını anlayınca yanaklarım kızardı. "Ah, hayır, artık değil."

Utanmıştım. Geri çekilmeye çalıştım ama beni bırakmadı. Kafamın tepesini öptü ve "Addie, annem beni tek başına büyüttü," dedi.

"Biliyorum."

Telegam: @cinciva

"Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum. Hepsi bu."

Bir an için surat astım ama saçmaladığımın farkındaydım elbette. Jeb'in Christina'ya yardım etmek istemesinin asil bir davranış olduğunu bilmeme rağmen motivasyonunun en azından birazının benimle ilgili olmasını isterdim.

Jeb beni kendine çekti. "Bu arada, seni etkilediğime de memnunum," dedi ve dudaklarını tenimde hissettim. Islak tişörtünün altındaki sıcak göğsünü de öyle. "Aşkımı etkilemekten daha çok istediğim bir şey yok."

Henüz somurtkanlığımdan kurtulamamıştım. "Yani ben senin aşkınım?"

Gökyüzü mavi mi diye sormuşum gibi gülümsedi. Onu bırakmadım ama bir adım gerileyip suratına baktım.

Koyu renk gözlerinde ciddi bir ifade belirdi ve ellerimi avuçlarına aldı. "Evet, Addie, sen benim aşkımsın ve hep öyle kalacaksın."

Yatak odamda gözlerimi sımsıkı yumdum çünkü bu hatıra fazlasıyla acı vericiydi. Sanki bir yerimi kesmişlerdi. Bir parçamı yitirmiştim. iPod'umun düğmesine basınca ekran kardı. Müzik durdu ve iPenguin'im dans etmeyi bıraktı. O hüzünlü *beni kapatıyor musun* sesini çıkarınca "Kusura bakma, Pengu," diye mırıldandım.

Başımı yastığıma gömüp tavana baktım. Jeb'le aramızdaki sorunların ne zaman başladığını düşündüm. Ne zaman aşkı olmaktan vazgeçtiğimi. Cevabı biliyordum. Korkunçtu ve oraya

Telegam: @cinciva

hiç girmek istemiyordum ama bizi bu noktaya getiren şeylere kafa yormaktan kendimi alamıyordum. Çünkü Charlie'nin partisinden önce bile bazı terslikler vardı. Beni sevmediği için değildi, sevdiğini biliyordum. Ve ben de onu o kadar çok seviyordum ki canım yanıyordu.

Sanırım ilişkimize asıl çelmeyi, birbirimize sevgimizi ifade ediş biçimimiz taktı. Ya da Jeb açısından konuşmak gerekirse bunu bana bir türlü gösterememesi. Dr. Phil'in programlarını hiç kaçırmayan Tegan'a bakılırsa Jeb'le ben farklı bir aşk lisanı konuşuyorduk.

Ben Jeb'in tatlı, romantik ve sevecen olmasını istiyordum. Tıpkı Noel Arifesi'nde beni Starbucks'ta ilk öptüğü günkü gibi. Bir ay sonra aynı Starbucks'ta işe başlamıştım ve şöyle düşündüğümü hatırlıyordum: *Ne hoş, ilk öpüşmemizi tekrar tekrar yaşayacağız.*

Fakat orada bir daha hiç öpüşmedik. Jeb sürekli uğrasa ve ben vücut dilimle beni öpmesini haykırsam da en fazla tezgahın üzerinden eğilip yeşil önlüğümün iplerini çekiştiriyordu.

"Hey, kahveci güzeli," diyordu. Tatlıydı tabii. Peki yeterli miydi? Hayır!

Başka şeyler de vardı. Her gece beni arayıp iyi geceler demesini istiyordum. Jeb ise evlerinin küçük olduğunu, kendini rahatsız hissettiğini söylüyordu. "Annemin bu tip muhabbetleri duymasını istemiyorum," demişti. Diğer çocuklar okul koridorlarında kız arkadaşlarının ellerini tutmakta hiçbir sa-

Telegam: @cinciva

kınca görmezken ben ne zaman Jeb'in elini tutsam elimi şöyle bir sıkıp hemen bırakıyordu.

"Bana dokunmaktan hoşlanmıyor musun?" diye sordum bir gün.

"Tabii ki hoşlanıyorum," dedi. Gözlerinde tam olmasını istediğim ifade vardı ama konuştuğunda sesi ruhsuzdu. "Bunu biliyorsun, Addie. Seninle yalnız kalmak hoşuma gidiyor. Tek istediğim, yakınlaşmak için gerçekten yalnız kalmamızı beklemek."

Uzun bir süre böyle şeyleri fark etsem de genelde kendime sakladım. Mızmız ve yapışkan bir kız arkadaş olmak istemiyordum.

Ama altıncı ay dönümümüzde -ben Jeb'e gelmiş geçmiş en romantik şarkılardan oluşan bir şarkı listesi vermiştim, o bana hiçbir şey vermemişti- içimde bir şeyler koptu. Berbat bir durumdu çünkü sevdiğim erkekle beraberdim ve ilişkimizin kusursuz gitmesini istiyordum ama bunu tek başıma yapamazdım. Ve eğer bu beni mızmız bir kız arkadaş gibi gösterecekse de artık umrumda değildi.

Dediğim gibi, zaten sorunlarımız vardı ve altıncı ay dönümümüz üstüne tuz biber ekmişti. Jeb mutsuz olduğumu anladı ve durmadan, "Neyin var?" diye sormaya başladı. Sonunda dayanamayıp patladım. "Sence?"

"Sana bir şey almadığım için mi bozuldun? Kutlama yapacağımızı bilmiyordum."

Telegam: @cinciva

"Bilmeliydin," diye mırıldandım. Ertesi gün bana çeyreklik makinesinden aldığı kalpli bir kolye verdi. Neyse ki plastik yumurtasından çıkarıp gerçek bir mücevher kutusunun içine koymayı akıl etmişti. Sonraki gün Tegan beni bir köşeye çekip Jeb'in hediyesini beğenmediğimden endişelendiğini söyledi. Çünkü onu boynumda görememişti.

"Dük ve Düşes'ten almış," dedim. "Çıkışın yanındaki çeyreklik makinesinden."

"Jeb sana o kolyeyi alabilmek için makineye kaç çeyreklik atmak zorunda kalmış biliyor musun? Otuz sekiz. Sürekli kasaya gidip para bozdurmuş."

İçime bir sıkıntı çöreklendi. "Yani..."

"Özellikle onu almak istemiş. Kalpli diye."

Tegan'ın bana bakışından hiç hoşlanmamıştım. Gözlerimi kaçırdım. "Yine de on dolar bile etmiyor."

Tegan cevap vermedi. Ona bakmaya korkuyordum. Sonunda konuştu. "Bunu kastetmediğini biliyorum, Addie. Pisliğin teki gibi davranmaktan vazgeç artık."

Pisliğin teki gibi davranmak istemiyordum ve hediyeyi ne kadara aldığı tabii ki umrumda değildi. Ama görünüşe bakılırsa Jeb'den verebileceğinden fazlasını istiyordum ve böyle gidersek ikimiz de bok gibi hissetmeye mahkumduk.

Birkaç ay ileri sarın ve ne halde olduğumuzu tahmin edin. Evet, hala birbirimize bok gibi hissettiriyorduk. Her zaman değil ama sağlıklı bir ilişkide olması gerekenden daha fazla.

Telegam: @cinciva

"Benden başka biri olmamı bekliyorsun," dedi ayrılmadan bir gece önce. Charlie'nin evinin önünde, annesinin Corolla'sında oturuyorduk. Yani henüz içeri girmemiştik ve eğer zamanı geri alabilseydim o eve asla girmezdim.

"Bu doğru değil," dedim. Parmaklarımı yolcu koltuğunun yan tarafındaki bir delikten içeri sokup döşemelik malzemeyle oynamaya başladım.

"Doğru, Addie," dedi.

Taktik değiştirdim. "Tamam, öyle bile olsa bunun nesi kötü? İnsanlar birbirleri için değişir. İstediğin aşk hikayesine bak, ilişkilerinin yürümesi için iki tarafın da değiştiğini görürsün. Mesela *Shrek*'te Fiona, Shrek'e geğirmesinden, osurmasından ve bu tip şeylerden nefret ettiğini söylediğinde Shrek, *ben bir canavarım, bunlara alışman gerek*, diyor. Fiona, *ya alışamazsam*, diye sorunca Shrek onu yakışıklı bir prense dönüştüren iksiri içiyor. Bunu sırf Fiona'ya duyduğu aşk için yapıyor."

"Bu anlattıkların *Shrek II*'de oluyor," dedi Jeb. "Orijinal *Shrek*'te değil."

"Her neyse."

"Hem sonra Fiona onun yakışıklı bir prens olmasını istemediğini fark ediyor ve yeniden bir canavara dönüşmesini istiyor."

Kaşlarımı çattım. Ben öyle hatırlamıyordum.

"Asıl olay, Shrek'in değişmeye gönüllü olması."

Telegam: @cinciva

Jeb içini çekti. "Neden hep erkek değişmek zorunda?"

"Aksi de olabilir," dedim. "Benim söylemeye çalıştığım, eğer birini seviyorsan bunu göstermeye istekli olmalısın. Çünkü Jeb, hayatta böyle fırsatları bir kere yakalarız. İkimizin sadece bir şansı var." Aynı bunaltıcı hüznü yeniden hissettim. "Hiç olmazsa bir denesen? Benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. İlla başka bir sebebe mi ihtiyacın var?"

Jeb camdan dışarı baktı.

"Ben... *Evlilik Öpücüğü*'nde Robbie'nin Julia'ya yaptığı gibi peşimden uçağa gelip bana serenat yapmanı istiyorum. *Defter*'de Noah'nın Allie için yaptığı gibi benim için bir ev inşa etmeni istiyorum. Birlikte bir okyanus gemisinin pruvasında uçalım istiyorum. *Titanik*'teki gibi!"

Jeb bana döndü. "Oradaki çocuk boğulmamış mıydı?"

"Tabii ki boğulmanı istemiyorum. Bunun boğulmakla alakası yok. Beni uğruma boğulacak kadar çok sevmenle alakası var." Sesim boğuklaştı. "Ben... Ben senden büyük bir jest bekliyorum."

"Addie, seni sevdiğimi biliyorsun."

"Orta dereceli bir jest de olabilir," dedim inatla.

Jeb'in yüzünde hayalkırıklığı ve keder vardı. "Sadece aşka inansan olmaz mı? Her saniye bir şeyleri kanıtlamam için baskı yapmasan?"

Sonradan yaşananlara bakılacak olursa bu imkansızdı. Hatta yaşananlar değil de benim yaptıklarım diyeyim. Sebepler-

Telegam: @cinciva

den biri moralimin bozuk olmasıydı. Bir diğeri ise pisliğin teki olmam. Ve üçüncüsü, otuz sekiz çeyreklik bira shot yapmam. Tamam, belki otuz sekiz değildi ama çoktu. Yine de hiçbiri suçumu affettirmez.

Jeb'le arabadan inip parti evine girdik ama hala kavga ettiğimiz için kendi yollarımıza gittik. Ben kendimi bodrumda Charlie ve başka birkaç çocukla buldum. Jeb yukarıda kaldı. Sonradan duyduğuma göre Charlie'nin anne babasının düz ekran televizyonunda *An Affair to Remember*'ı izleyen bazı film manyaklarıyla takılmış. Filmin adına bakar mısınız? *Unutulmaz Kaçamak!* Aslında komik olması gerek, ama değildi.

Ben oğlanlarla bodrumda şişe çevirmece oynuyordum ve Charlie beni durmadan gaza getiriyordu çünkü Charlie aşağılık herifin tekiydi. Oyun bittiğinde Charlie bana sessiz sakin bir yere gidip sohbet etmemizi önerdi. Ben de salak gibi peşine takılıp ağabeyinin odasına gittim. Biraz şaşkındım çünkü Charlie'yle ilk kez bu kadar samimi oluyorduk. Ama beraber takıldığımız çocuklardan biriydi. Kendini beğenmiş, sırnaşık bir herifti. Hatta okuldaki şu Koreli çocuğun tabiriyle, tam bir bok kafaydı. Ve tıpkı bir Hollister mankenini andırdığı için ne kadar sululuk yapsa göze batmazdı.

Ağabeyinin odasında Charlie beni yatağa oturtup Brenna hakkında tavsiyeye ihtiyacı olduğunu söyledi. Kız bizim dönemdendi ve Charlie'yle ikisi ara sıra takılırdı. Bana *yakışıklı olduğumu biliyorum ve bunu kullanmayı planlıyorum* bakışı

Telegam: @cinciva

attı ve Jeb'in benim gibi süper bir kızla çıktığı için ne kadar şanslı olduğunu söyledi.

"Hıh," diye mırıldandım.

"Hayrola, yoksa sorunlarınız mı var?" dedi. "Sakın bana aranızın bozuk olduğunu söyleme. Siz okulun altın çiftisiniz."

"Tabii, o yüzden Jeb şu anda Tanrı biliyor ne yapıyor ve ben seninle buradayım." *Evet ya, ben burada ne arıyorum,* diye düşündüğümü hatırlıyorum. *Ve kapıyı kim kapadı?*

Charlie anlatmam için ısrar etti. Tüm çekiciliği ve sevecenliğiyle beni dinledi ve ağlamaya başladığımda beni avutmak için yanıma sokuldu. Önce karşı koydum ama dudaklarını benimkilere bastırdı ve sonunda pes ettim. Yakışıklı ve karizmatik bir çocuk benimle ilgileniyordu ve bunu sırf kendi çıkarı için yapması kimin umrundaydı?

Benim! Jeb'e ihanet ederken bile bunu umursuyordum. O dakikayı defalarca gözlerimin önünde canlandırmıştım ve beni mahvediyordu. Tanrı aşkına, nasıl yapabilmiştim? Jeb'le sorunlarımız vardı ama onu hala seviyordum. O zaman da seviyordum, şimdi de. Onu daima sevecektim.

Ne var ki dün Starbucks'a gelmediğinde ne hissettiğini açıkça belli etmişti. Jeb artık beni sevmiyordu.

Telegam: @cinciva

İkinci Bölüm

Pencere pervazımdaki tıkırtı, kendime acıma seansımı ne yazık ki böldü. Gerçeğe dönebilmek birkaç saniyemi aldı. Yatağımda doğrulup pencereden baktığımda sımsıkı giyinmiş Tegan'la, daha da sıkı giyinmiş Dorrie'nin bir kar yığınının tepesinde durduğunu gördüm. Eldivenli ellerini kavuşturarak gelmem için yalvardılar ve Dorrie, "Hadi!" diye bağırdı camın ardından.

Ayağa kalktığımda kafamdaki hafiflik bana kuaför faciamı hatırlattı. Kahretsin. Etrafıma bakınıp yataktan ince battaniyemi aldım ve kapüşon gibi kafama örttüm. Kumaşı çenemin altında birleştirerek camı açtım.

"Seni dans pistine alalım," diye bağırdı Dorrie. Şimdi sesi gayet net duyuluyordu.

Telegam: @cinciva

"O bir dans pisti değil," dedim. "Kar yığını. Soğuk, buz tutmuş bir kar kütlesi."

"Çok güzel," dedi Tegan. "Gel de yakından bak." Bir an duraksayıp çizgili beresinin altından beni süzdü. "Addie? O battaniyenin kafanda işi ne?"

"Aman!" dedim elimle onları kovalayarak. "Eve gidin. Beterim. Sizin de moralinizi bozmayayım."

"Zırvalama," dedi Dorrie. "Bir, buraya bizi sen çağırdın. Bir sorun olduğunu söyledin. Ve iki, işte buradayız. Şimdi aşağı gel ve doğanın mucizelerine tanık ol."

"Kalsın."

"Söz, seni neşelendireceğim."

"İmkansız. Kusura bakma."

Gözlerini devirdi. "Mızmız. Yürü, Tegan."

Bir an ortadan kayboldular ve iki dakika sonra kapı çaldı. Kafamdaki battaniyeyi düzeltip bir baş örtüsü gibi bağladım. Sonra yatağımın kenarına oturdum ve yeşil gözlü, asık suratlı bir çöl bedevisi pozuna büründüm.

Holden annemlerin bağrışmaları geldi. "Mutlu Noeller! Bu karda yürüdünüz mü, kızlar?" Dorrie'yle Tegan muhabbete hemen adapte oldu. Mutlu sesleri beni giderek daha çok sinir ediyordu. Aşağı bağırmak istedim: *Hey, kızlar! Avutmanız gereken biçare ruh burada. Kesin şamatayı da yanıma gelin!*

Nihayet iki çift çoraplı ayak merdivenleri çıktı. Odama önce Dorrie daldı.

Telegam: @cinciva

"Ay!" dedi saçlarını toplayıp eliyle ensesini yelpazeleyerek. "Hemen oturmazsam bayılacağım."

Dorrie *bayılacağım* demeye bayılırdı. Bu onun sloganı haline gelmişti. Sevdiği diğer şeyler: Vişne suyu, bagel ve Eski Topraklar'dan geldiğini söylemekti. Sanırım Yahudilerin Amerika'ya göçmeden önce yaşadıkları yeri kastediyordu. Dorrie, Yahudiliğiyle övünür, hatta o şahane kıvırcık saçlarına Yahudi afrosu derdi. Bunu ilk söylediğinde şaşırmış, sonra gülmüştüm. Özetle Dorrie buydu.

Tegan, Dorrie'nin peşinden odaya girdi. Yanakları kızarmıştı. "Oha, acayip terledim," dedi tişörtünün üzerine giydiği oduncu gömleğini çıkararak. "Buraya gelmek beni bitirdi."

"Bunu bana mı diyorsun?" diye çemkirdi Dorrie. "Benim evden sizinkine beş bin kilometre yürüdüm!"

"Herhalde yirmi adım falan demek istiyorsun?" diye alay etti Tegan. Bana döndü. "Öyle değil mi? Dorrie'lerden bizim ev en fazla o kadardır."

Ona buz gibi bir bakış attım. Buraya evlerimiz arasındaki mesafe gibi bayık bir konuyu konuşmaya mı gelmişlerdi?

"Eee, kafandaki ne iş?" diye sordu Dorrie kendini yatağa, yanıma atarak.

"Hiç," dedim çünkü bunu da tartışmak istemediğimi fark etmiştim. "Üşüyorum."

"Hıı. Ben de yedim." Ani bir hamleyle battaniyeyi kafamdan çekip dehşet dolu bir çığlık attı. "Aman Tanrım! Ne yaptın?"

Telegam: @cinciva

"Ah, teşekkürler," dedim acı bir sesle. "Annem kadar kötüsün."

"Oha," dedi Tegan. "Oha, oha!"

Dorrie'nin ağzı beş karış açık kalmıştı. "Telefonda sözünü ettiğin kriz bu olmalı?"

"Aslında hayır."

"Emin misin?"

"*Dorrie*." Tegan ona bir şaplak attı. "Bence şeker olmuş, Addie. Çok cesurca."

Dorrie burnundan soluyarak alaycı bir ses çıkardı. "Biri saç modelinin çok cesur olduğunu söylerse ilk iş kuaföre gidip saçlarını eski haline çevirmek istersin."

"Defol," dedim ve onu ayağımla ittim.

"Hey!"

"Şefkate ihtiyacım varken benimle dalga geçiyorsun. Yatağımda oturmana izin vermiyorum." Biraz daha yüklenince yere kaydı.

"Kuyruk sokumumu kırdın," diye yakındı.

"Eğer öyle bir şey olduysa bir süre şişme bir simitin üzerinde oturman gerekir."

"Şişme bir simit üzerinde oturacağım falan yok."

"Ben diyeceğimi dedim, gerisi sana kalmış."

"Ben seninle dalga geçmiyorum," diye araya girdi Tegan. Kafasıyla yatağımı işaret etti. "Oturabilir miyim?"

"Sanırım evet."

Telegam: @cinciva

Tegan, Dorrie'nin yerine geçti ve ben gerinip kafamı kucağına koydum. Saçlarımı önce temkinle, sonra daha bir hevesle okşamaya başladı.

"Eee, neler oluyor?" diye sordu.

Cevap vermedim. Hem anlatmak istiyordum hem istemiyordum. Saçlarımı unutun, gerçek sorunum öylesine büyüktü ki, gözyaşlarına boğulmadan kelimelere nasıl dökebileceğimi bilmiyordum.

"Hayır," dedi Dorrie. Yüzü benimkinde gördüğü ifadeyi yansıtıyor olmalıydı. "Ah, *bubbellah**."

Tegan'ın saçlarımı okşayan eli birden durdu. "Jeb'le bir şey mi oldu?"

Kafamı salladım.

"Onunla görüştün mü?" diye sordu Dorrie.

Kafamı iki yana salladım.

"Konuştunuz mu?"

Tekrar kafamı iki yana salladım.

Dorrie'nin bakışları yukarı kaydı ve sanırım Tegan'la ikisi arasında sözsüz bir diyalog geçti. Tegan kalkmam için omzumu dürtükledi.

"Addie, bize şunu doğru düzgün anlatır mısın lütfen?"

"Ben aptalın tekiyim," diye fısıldadım.

Merak etme, biz yanındayız, dercesine Tegan elini bacağıma koydu. Dorrie eğilip çenesini dizime dayadı.

* Tatlım, canım. Ç. N.

Telegam: @cinciva

"Bir varmış bir yokmuş..." diye başladı beni teşvik etmek için.

"Bir varmış bir yokmuş, ben Jeb'le hala berabermişim," dedim hüzünlü bir sesle. "Onu seviyormuşum. O da beni seviyormuş. Ve sonra ben her şeyi mahvetmişim."

"Büyük Charlie Felaketi," dedi Dorrie.

"Biliyoruz," dedi Tegan sırtımı sıvazlayarak. "Ama bunlar bir hafta önce oldu. Yeni kriz ne?"

"Saçın haricinde," dedi Dorrie.

Cevap vermemi beklediler.

Biraz daha beklediler.

"Jeb'e mail attım," diye itiraf ettim.

"Hayır," dedi Dorrie. Alnını dizime vurmaya başladı.

"Ona toparlanması için biraz zaman tanıyacağını sanıyordum," dedi Tegan. "Zor bile olsa en iyisinin uzak kalmak olduğunu söylememiş miydin?"

Çaresizce omuz silktim.

"Hem ben Jeb'in artık Brenna'yla takıldığını sanıyordum," dedi Dorrie.

Ona öfkeli bir bakış fırlattım.

"Yani tabii yok öyle bir şey," diye düzeltmeye çalıştı. "Sonuçta siz ayrılalı sadece bir hafta oldu. Ama Brenna, Jeb'e yazmıyor mu? Ve bildiğim kadarıyla Jeb de onu terslemiyor."

"Brenna'dan nefret ediyorum," dedim.

"Brenna, Charlie'ye dönmedi mi?" diye sordu Tegan.

Telegam: @cinciva

"Tabii ki Brenna'dan nefret ediyoruz," dedi Dorrie bana. "Olay bu değil." Tegan'a döndü. "Evet, onun yeniden Charlie'yle olmasını *istedik* ama işe yaramadı."

"Ah," dedi Tegan. Aklı karışmışa benziyordu.

İçimi çektim. "Brenna'nın tatilden önce nasıl atıp tuttuğunu hatırlasamıza. Jeb'le görüşeceğini söyleyip duruyordu."

"Sadece Charlie'yi kıskandırmaya çalıştığını düşündüğümüzü sanıyordum," dedi Tegan.

"Evet, öyle düşünüyorduk," diye karşılık verdi Dorrie. "Ama belki de söylediklerinde gerçeklik payı vardı ve..."

"Ah," dedi Tegan. "Boşversenize. Jeb milletin elinde oyuncak olacak biri değil."

"Ben Jeb'in kimseyle birlikte olmasını istemiyorum," diye kaşlarımı çattım. "Özellikle de Brenna'yla. Hele saçlarını ince ince örmüyor mu? Uyuz oluyorum. Beyaz kızlarda acayip sahte duruyor."

Dorrie iç geçirdi. "Addie, sana duymak istemeyeceğin bir şey söyleyebilir miyim?"

"Söylememeni tercih ederim."

"Yine de söyleyecek," dedi Tegan.

"Farkındayım," dedim. "Sadece söylememesini tercih edeceğimi söylüyorum."

"Noel dönemi," dedi Dorrie. "İnsan tatillerde kendini yalnız hisseder."

"Ben o yüzden yalnız hissetmiyorum!" diye karşı çıktım.

Telegam: @cinciva

"Kusura bakma ama yanılıyorsun. Noel'de birine ihtiyaç duyarsın. Tabii senin için daha büyük bir darbe oldu çünkü tüm bunlar yaşanmasaydı Jeb'le birinci yıldönümünüzü kutlayacaktınız. Öyle değil mi?"

"Dün," dedim. "Geçen sene Noel Arifesi'nde çıkmaya başlamıştık."

"Ah, Addie," diye mırıldandı Tegan.

"Sizce dünyadaki bütün çiftler Noel'de yeniden biraraya geliyor mudur?" Bunu ilk kez merak etmiştim. "Hani Noel sihirlidir derler ya ondan soruyorum. Ama sanmıyorum. Birdenbire bir şey oluyor ve hayatın arapsaçına dönüveriyor."

"Jeb'e yolladığın şu mail," dedi Dorrie, *konudan uzaklaşmayalım* ses tonuyla. "Mutlu Noeller falan mı dedin?"

"Pek sayılmaz."

"E, ne dedin?"

Kafamı salladım. "Korkunç."

"Anlatsana."

Yataktan kalktım. "En iyisi açayım da kendiniz okuyun."

Telegam: @cinciva

Üçüncü Bölüm

Peşimden çalışma masama geldiler. Beyaz MacBook'um, çıkardığım rezaletin bir parçası olmadığını göstermek istercesine neşeyle masada duruyordu. Kapağında Chococat yapıştırmaları vardı. Aslında ayrıldıktan sonra bunları çıkarmalıydım çünkü Jeb'in hediyesiydiler. Ama bir türlü elim varmıyordu.

Bilgisayarı açıp Firefox'u klikledim. Hotmail'e girdim ve saklananlar klasörünü açtım. Az sonra utanç mail'ım ekranda belirdi. Midem düğümlendi. Konu kısmında *Mocha latte?* yazıyordu.

Dorrie sandalyeye oturup Tegan'a yer açmak için yana kaydı. Mail'ın üzerine tıkladı ve iki gün önce yazdığım, 23 Aralık tarihli e-mail gözler önüne serildi.

Telegam: @cinciva

Selam Jeb. Burada oturmuş korka korka bunları yazıyorum. Aslında saçmaladığımı biliyorum. Seninle konuşurken nasıl korkabilirim ki? Bunun pek çok versiyonunu yazıp sonra hepsini sildim. Ama artık kendimden sıkıldım ve bunu silmeyeceğim.

Gerçi keşke bazı şeyleri silmek mümkün olsa. Neden bahsettiğimi biliyorsun. Charlie'yle öpüşmek hayatımın en büyük hatasıydı. Özür dilerim. Çok özür dilerim. Bunu sana defalarca söylediğimi biliyorum ama sonsuza dek söylesem de bıkmayacağım.

Hani filmlerde biri gerçekten aptalca bir şey yaptığında, mesela kız bir arkadaşının arkasından iş çevirdiğinde, "Önemi yoktu. Benim için hiçbir şey ifade etmiyordu," der ya? Benim sana yaptığım önemsiz değildi. Seni incittim ve bunun bir mazereti olamaz.

Ama Charlie gerçekten önemli değil. Onun hakkında konuşmak bile istemiyorum. Üzerime geldi ve birdenbire boş bulundum. Hepsi bu. Seninle o aptal kavgayı etmiştik ve şefkate ihtiyacım vardı ya da sadece kızgındım ve ilgi görmek hoşuma gitti. Seni hiç düşünmedim. Yalnızca kendimi düşündüm.

Bunları söylemek inan hiç kolay değil.

Kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum.

Fakat sana şunu söylemek istiyorum: Her şeyi mahvettim ama dersimi aldım.

Telegam: @cinciva

Değiştim, Jeb.

Seni özlüyorum. Seni seviyorum. Bana bir şans daha tanırsan sana bütün kalbimi vereceğim. Belki klişe gelecek ama doğru.

Geçen Noel Arifesi'ni hatırlıyor musun? Boşver. Hatırladığını biliyorum. O günü düşünmeden edemiyorum. Seni. Bizi.

Gel benimle bir Noel Arifesi mochası iç, Jeb. Saat üçte, Starbucks'ta. Geçen yılki gibi. Yarın boş günüm. Mor koltuklarda seni bekleyeceğim. Konuşabiliriz ve umarım dahası da olur.

Hiçbir şey hak etmediğimi biliyorum. Ama eğer hala beni istiyorsan, seninim.

Öptüm.
Ben

❄ ❄ ❄

Dorrie'nin okumayı bitirdiğini anladım çünkü bana dönüp dudaklarını ısırdı. Tegan hüzünlü bir ah çekip ayağa kalktı ve bana sıkıca sarıldı. Gözyaşlarımı daha fazla tutamadım. Normal bir ağlama değildi, hıçkırıklarla sarsılıyordum. Sanki bütün vücudum bir anda kasılmıştı.

"Canım!" diye bağırdı Tegan.

Telegam: @cinciva

Burnumu koluma silip hııltılı bir nefes aldım.

"Şimdi daha iyiyim," dedim yaşlı gözlerimle gülümseyerek.

"Hayır, değilsin," dedi Tegan.

"Evet, değilim," diye onayladım ve tekrar kontrolümü kaybettim. Gözyaşlarım sıcak ve tuzluydu. Kalbimi erittiklerini hayal ettim. Ama öyle bir şey yoktu. Sadece belki kenarları ıslanmaktan kıvrılmıştı o kadar.

Derin bir nefes.

Derin bir nefes daha.

Derin ve titrek bir nefes.

"Cevap yazdı mı?" diye sordu Tegan.

"Geceyarısı," dedim. "Dün gece değil, Noel Arifesi'nden önceki geceyarısı." Yutkunup gözlerimi kırpıştırdım ve yine burnumu sildim. "Bunu gönderdikten sonra her saat başı mesajlarımı kontrol ettim. Hiçbir şey gelmedi. *Boşversene*, dedim, *her şeyi mahvettin ve tabii ki cevap yazmayacak*. Ama sonra son bir kez bakmaya karar verdim."

Anlayışla kafa salladılar. Dünya üzerindeki her kız, *son bir kez e-mail kontrolü yapmanın* ne demek olduğunu bilir.

"Ve?" dedi Dorrie.

Eğilip klavyeye dokundum ve Jeb'in cevabı ekranda belirdi.

"Addie..." yazmıştı ve sonraki üç noktada Jeb'in karmaşık suskunluğunu hissedebiliyordum. Onu elleri klavyenin üzerinde derin nefesler alarak düşünürken hayal edebiliyordum.

Telegam: @cinciva

Nihayet -ya da en azından ben gözlerimin önünde öyle canlandırıyordum- tek bir kelime yazmıştı. *Bakarız.*

"Bakarız mı?" dedi Dorrie. "Hepsi bu mu?"

"Klasik Jeb işte."

"Hımmm," dedi Dorrie.

"Bence *bakarız* o kadar kötü bir cevap değil," dedi Tegan. "Herhalde başka ne söyleyeceğini bilememiş. Seni çok seviyordu, Addie. Bahse girerim, e-mail'ını alınca içi hop etmiştir ama sonra... Jeb'i bilirsin..."

"Sırf o değil ki, bütün erkekler böyle yapardı," diye araya girdi Dorrie.

"*Ağırdan al, dikkatli ol,* falan demiştir kendine."

"Ay, susun!" diye bağırdım. Bunları konuşmak öyle acı vericiydi ki.

Tegan beni avutmaya çalıştı. "Belki de *bakarız*'ı *bunu düşünüyorum* anlamında söylemiştir. Bence o kadar kötü bir şey değil, Addie."

"Tegan..." diye başladım.

Yüzündeki ifade anında değişti. Umutludan kararsıza ve sonra endişeliye dönüştü. Gözleri pembe saçlarıma kaydı.

Böyle şeyleri daha kolay çakozlayan Dorrie lafa karıştı. "Starbucks'ta ne kadar bekledin?"

"İki saat."

Saçlarımı işaret etti. "Ve sonra bunu mu yaptın?"

"Hı hı. Sokağın karşısındaki Süper Sam'e gittim."

Telegam: @cinciva

"Süper Sam mi?" dedi Dorrie. "Ayrılık saç modelin için lolipop ve balon dağıtılan bir yeri mi seçtin?"

"Bana lolipop ya da balon vermediler," dedim somurtarak. "Hatta kapamak üzereydiler. Beni neredeyse almayacaklardı."

"Anlayamıyorum," diye mırıldandı Dorrie. "Senin saçlarına sahip olmak için kaç kızın canını vereceğini biliyor musun?"

"Eğer o kadar istiyorlarsa otoparkın oradaki çöp bidonlarından birinde olmalı."

"Doğrusunu isterseniz gözüm pembeye alışmaya başladı," dedi Tegan. "İnanın, laf olsun diye söylemiyorum."

"Evet, söylüyorsun," dedim. "Ama kimin umrunda? Bugün Noel ve ben yapayalnızım..."

"Yalnız değilsin," diye itiraz etti Tegan.

"Ve hep yalnız olacağım..."

"Biz yanındayken nasıl yalnız olabilirsin?"

"Jeb..." Sesim çatallandı. "Jeb artık beni sevmiyor."

"Gelmediğine inanamıyorum!" dedi Tegan. "Bu hiç Jeb'e uygun bir hareket değil. Barışmak istemeseydi bile en azından gelip bunu yüzüne söylerdi."

"Ama neden barışmak istemesin ki?" dedim. "*Neden?*"

"Bir yanlışlık olmasın?" diye diretti.

"Yapma," diye uyardı Dorrie.

"Neyi yapma?" Tegan yine bana döndü. "Seni aramaya falan çalışmadığından emin misin?"

Komodinden telefonumu alıp ona fırlattım. "Kendin bak."

Telegam: @cinciva

Arayanları açıp yüksek sesle isimleri okumaya başladı. "Ben, Dorrie, ev, ev, ev, yine ev..."

"Annem ben geç kalınca merak etti."

Tegan kaşlarını çattı. "Sekiz yüz dört, beş yüz elli beş, üç yüz altmış üç. Bu kim?"

"Yanlış numara," dedim. "Açtım ama ses gelmedi."

Bir düğmeye basıp telefonu kulağına götürdü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Numarayı arıyorum. Ya Jeb bir başkasının telefonundan aradıysa?"

"Yok canım."

"Sekiz yüz dört, Virginia'nın alan kodu," dedi Dorrie. "Jeb, Virginia'ya gizli bir yolculuk mu yaptı?"

"Hayır," dedim. Tutunacak bir dal arayan ben değil, Tegan'dı. Yine de parmağını kaldırdığında kalp atışlarım hızlandı.

"Ah, merhaba," dedi Tegan. "Kim arıyor acaba?"

"Arayan sensin, salak," dedi Dorrie.

Tegan kıpkırmızı kesildi. "Afedersiniz," diye kekeledi telefona. "Yani kiminle görüşüyorum demek istemiştim."

Dorrie ancak yarım dakika bekleyebildi. "Eee? Kimmiş?"

Dikkatimi dağıtma, dercesine elini salladı Tegan.

"Ben mi?" dedi hattın diğer ucundaki kişiye. "Hayır, çünkü bu çok saçma. Hem telefonumu karların içine atsaydım neden..."

Telegam: @cinciva

Tegan telefonu kulağından birkaç santim uzaklaştırdı. Odanın içini Alvin ve Sincaplar'ınkilere benzeyen sesler doldurdu.

"Kaç yaşındasınız siz?" dedi Tegan. "Hey, telefonu birbirinize vermekten vazgeçin. Bana şunu söyleyin yeter... Pardon, ama konuyu saptırmasak?" Ağzı beş karış açık kaldı. "Tabii ki hayır! Şimdi kapamalıyım. Siz de salıncaklarınıza geri dönün."

Telefonu kapadı. "Buna inanabiliyor musunuz?" dedi Dorrie'yle bana öfkeyle. "Daha sekiz yaşındalar! Sekiz! Ve bana Fransız öpücüğünün nasıl olduğunu sordular. Ciddi şekilde yeniden programlanmaya ihtiyaçları var."

Dorrie'yle birbirimize baktık. Dorrie, Tegan'a dönüp "Addie'yi sekiz yaşında bir kız mı aramış?" diye sordu.

"Sadece bir tane değil. Bütün çete biraradaydı. Kulağımın zarını patlattılar. Sekiz yaşındayken onlar gibi olmadığımızı umuyorum."

"Tegan?" dedi Dorrie. "Hiç yardımcı olmuyorsun, bebeğim. Bu veletlerin Addie'yi neden aradığını öğrendin mi?"

"Ah, pardon. Sanırım arayan onlar değil, çünkü telefonun onların olmadığını söylediler. Birkaç saat önce bir kız onu karların içine atmış."

Dorrie şaşkınlıkla atıldı. "Buyur?"

Avuçlarım kaşınıyordu. Bir kız mı? İşte bu hiç hoşuma gitmemişti. "Evet, neden bahsediyorsun sen?"

Telegam: @cinciva

"Pekala," dedi Tegan. "Doğruyu söylediklerinden emin değilim ama bu kız..."

"Telefonu atan mı?" diye araya girdi Dorrie.

"Evet. Yanında bir çocuk varmış ve bu ikisi aşıkmışşşşşşşş. Sekiz yaşındaki kızlar buna karar vermiş çünkü çocuk o kızı öpmüş. Hem de sulu bir şekilde! Sonra bana Fransız öpücüğünün nasıl olduğunu sordular."

"Fransız öpücüğü telefonda öğretilmez ki," dedi Dorrie.

"Üstelik daha sekiz yaşındalar. Bebek sayılırlar! Fransız öpücüğü çağına gelmemişler. Sulu dediler ya, inanabiliyor musunuz?"

"Tegan," diye araya girdim. "Sözünü ettikleri çocuk Jeb miymiş?"

Birden ciddileşti, dudağını ısırdı ve *tekrar ara*'ya basıp telefonu kulağına yapıştırdı.

"Muhabbet için aramadım," dedi pat diye. Telefonu bir anlığına kulağından uzaklaştırıp gözlerini kırpıştırdı ve tekrar kulağına dayadı. "Hayır! Susun bakayım. Tek bir sorum var. Kızın yanındaki çocuk nasıl bir tipti?"

Hattın diğer ucundan sincap bıcırtıları geldi ama kelimeleri seçemedim. Tegan'ın yüzünü seyrederek tırnağımı kemirmeye başladım.

"Hı hı, anladım," dedi Tegan. "Öyle mi? Ne tatlı!"

"Tegan," diye tısladım birbirine bastırdığım dişlerimin arasından.

Telegam: @cinciva

"Kapamalıyım. Bay bay," dedi Tegan ve bana döndü. "Kesinlikle Jeb değil. Bu çocuğun saçları kıvırcıkmış. İşte bu kadar. Olay açıklığa kavuştu!"

"Neye *tatlı* dedin?" diye sordu Dorrie.

"Çocuk telefonu fırlatan kızı öptükten sonra şapşal bir dans yapıp yumruğunu havaya kaldırmış ve "Jübileeeee!" diye bağırmış.

İşte bu çok *garip*, dercesine kafasını yana eğdi Dorrie.

"Ne?" dedi Tegan. "Bir erkeğin seni öptükten sonra jübile diye bağırmasını istemez misin?"

"Belki biraz önce tatlı yemişlerdir," dedim.

Bana boş boş baktılar.

Ben de onlara baktım ve ellerimi iki yana açtım. "Bilmiyor musunuz? Vişne Jübile?"

Dorrie tekrar Tegan'a döndü. "Hayır, hiçbir erkeğin vişnemin tadına baktıktan sonra jübile diye bağırmasını istemem."

Tegan kıs kıs güldü ama benim gülmediğimi görünce sustu.

"Sonuçta Jeb değilmiş," dedi. "Bu iyi bir şey, değil mi?"

Cevap vermedim. Jeb'in Virginia'da tuhaf kızları öpmesini tabii ki istemezdim ama sekiz yaşındaki Fransız Öpücüğü Çetesi keşke onunla ilgili bir şeyler biliyor olsaydı. Mesela gördükleri çocuk kıvırcık saçlı olmasaydı ve bir kızı öpmeseydi. Onun yerine bir tuvalet kabininde mahsur kalmış olsaydı. Fransız Öpücüğü Çetesi, Tegan'a bunu anlatsaydı, işte o

Telegam: @cinciva

zaman Jeb'in benimle buluşmamak için bir mazereti varmış derdim.

Tabii Jeb'in bir tuvalet kabininde kilitli kalmasını istediğimden değil. Neyse, siz beni anladınız.

"Addie? İyi misin?" dedi Tegan.

"Noel'in sihrine inanıyor musunuz?" diye sordum.

"Hı?"

"Ben inanmıyorum çünkü Yahudiyim," dedi Dorrie.

"Evet, biliyorum," dedim. "Boşver, öylesine konuşuyorum işte."

Tegan, Dorrie'ye baktı. "Hanuka'nın sihrine inanıyor musun?"

"Ne?"

"Ya da dur," dedi Tegan. "Meleklere inanıyor musunuz?"

Dorrie'yle ikimiz gözlerimizi ona diktik.

"Sen başlattın," dedi Tegan bana. "Noel'in sihri, Hanuka'nın sihri, Noel döneminin mucizeleri..." Sanki cevabı son derece barizmiş gibi ellerini iki yana açtı. "Melekler."

Dorrie alayla homurdandı. Ama ben öyle bir şey yapmadım. Belki de yalnız kalbimden hep bunu geçiriyor ama o kelimeyi bir türlü yüksek sesle söyleyemiyordum.

"Geçen Noel Arifesi'nde Jeb beni Starbucks'ta öptükten sonra bize geldi ve annem, babam, Chris ve o hep birlikte Şahane Hayat'ı* seyrettik," dedim.

* *It's a Wonderful Life.* Ç.N.

Telegam: @cinciva

"O filmi ben de izledim," dedi Dorrie. "Jimmy Stewart hayatından o kadar mutsuz ki bir köprüden atlamaya kalkışıyor."

Tegan parmağıyla beni işaret etti. "Ve bir melek onu vazgeçiriyor. Evet."

"Aslında henüz bir melek değildi," dedi Dorrie. "Melek olma sınavından geçmesi için Jimmy Stewart'ı kurtarması gerekiyordu. Onu hayatın yaşamaya değer olduğuna ikna etmesi lazımdı."

"Bunu yaptı, her şey yoluna girdi ve melek kanatlarına kavuştu!" diye bitirdi Tegan. "Hatırlıyorum. Sonunda böyle oluyordu ve Noel ağacının tepesinde şu gümüş çan vardı. Kimse dokunmadan ting-a-lingi-ling diye çalıyordu."

Dorrie güldü. "Ting-a-lingi-ling mi? Tegan, sen harbi adamı öldürürsün."

Tegan devam etti. "Ve Jimmy Stewart'ın küçük kızı şöyle diyordu: *Öğretmenim ne zaman bir çan çalsa bir melek kanatlarına kavuşur diyor.*" Mutlulukla iç geçirdi.

Dorrie, Tegan'la ikisi bana bakabilsinler diye sandalyeyi döndürdü. Tegan dengesini kaybedip sandalyeye tutundu. Neyse ki yere kapaklanmamıştı.

"Noel sihri, Hanuka sihri, *Şahane Hayat*," dedi Dorrie bana. Kaşlarını kaldırdı. "Bizim için noktaları birleştirecek misin?"

"Melekleri de unutma," diye ekledi Tegan.

Telegam: @cinciva

Yatağımın ayakucuna oturdum. "Korkunç bir şey yaptığımı ve Jeb'i cidden kırdığımı biliyorum. Ama pişmanım. Bu hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

"Tabii ki ediyor," dedi Tegan şefkatle.

Boğazıma bir yumru oturdu. Dorrie'ye bakmaya cesaret edemiyordum çünkü gözlerini devireceğini biliyordum. "Eğer bu doğruysa..." Birden kendimi ifade etmek güçleşmişti. "*Benim* meleğim nerede?"

Telegam: @cinciva

Dördüncü Bölüm

"Melekler, şeytanlar," dedi Dorrie. "Unut bunları."

"Hayır, melekleri unutma," dedi Tegan. Dorrie'ye bir fiske attı. "Grinch gibi davranıyorsun ama aslında öyle olmadığını biliyorum."

"Ben Grinch değilim," diye itiraz etti Dorrie. "Sadece gerçekçiyim."

Tegan yerinden kalkıp yanıma oturdu. "Jeb'in seni aramamasının illa özel bir anlamı olması gerekmez. Belki bölgeye babasını ziyarete falan gitmiştir. Orada telefonların az çektiğini söylememiş miydi?"

Çeroki Bölgesi'ne *bölge* demeyi Jeb'den öğrenmiştik. Bu bize olaya hakim imajı veriyordu. Ama Tegan'ın böyle demesi bu defa umutsuzluğumu artırmıştı.

Telegam: @cinciva

"Jeb bölgeye gitti," dedim. "Ama geri döndü. Bunu nereden mi biliyorum? Uyuz Brenna pazartesi günü Starbucks'a geldi ve sipariş vermek için sırada beklerken Jeb'in bütün tatil programını açıkladı. Yanında Meadow vardı. Jeb burada olmadığı için morali bozuk ayaklarındaydı. Ama Noel Arifesi'nde trenle döneceğini söyledi. Hatta belki onu istasyonda karşılarmış!"

"O e-mail'ı bu yüzden mi yazdın?" diye sordu Dorrie. "Brenna'nın Jeb hakkında konuştuğunu duyduğun için mi?"

"Tek sebep bu değildi ama beni kışkırtmış olabilir." Dorrie'nin bakışları hoşuma gitmemişti. "Ne?" dedim.

"Belki kar fırtınasına yakalanmıştır," diye fikir yürüttü Tegan.

"Nasıl yani? Hala bir yerde mahsur mu? Ve o öpüşken kız gibi telefonunu karlara fırlattığı için beni arayamıyor, öyle mi? Bir e-mail bile atamadı çünkü geceyi elektriği olmayan bir Eskimo kulübesinde geçirdi?"

Tegan gergin bir tavırla omuz silkti. "Belki."

"Aklım almıyor," diye söylendim. "Ne buluşmaya geldi ne aradı. Bir mail bile atmadı. Hiçbir şey yapmadı."

"Belki senin de kalbin kırılsın istemiştir," diye fikir yürüttü Dorrie.

"Dorrie!" Gözlerimden tekrar yaşlar akmaya başlamıştı. "Korkunçsun!"

"Belki öyle değildir, canım. Ama şunu kabul et, Adds, onu fena kırdın."

Telegam: @cinciva

"Biliyorum ve bunu kabul ediyorum zaten!"

"Sonsuza dek içinde taşıyacağı bir şey yaptın. Chloe'nin Stuart'a yaptığı gibi." Chloe Newland ve Stuart Weintraub, Gracetown Lisesi'nde meşhurdu. Chloe, Stuart'ı aldatmış ve Stuart bunu bir türlü atlatamamıştı. Ve bilin bakalım nerede ayrıldılar? Starbucks'ta. Chloe başka bir çocukla tuvalete kapanmıştı! İğrenç! Sonra Stuart gelmişti ve ben hepsine şahit olmuştum.

"Oha," dedim. Kalbim deli gibi çarpmaya başlamıştı çünkü o gün Chloe'ye çok kızmıştım. Erkek arkadaşını böyle aldattığı için kalpsizin teki olduğunu düşünmüştüm. Hatta o kadar çıldırmıştım ki ona defolup gitmesini söylemiştim. Christina sonradan beni bir köşeye çekip bir daha Starbucks müşterilerini oradan kovmamamı tembihlemişti. Bazıları kalpsiz sürtükler olsa bile.

"Benim..." Dorrie'yi dikkatle süzdüm. "Benim Chloe gibi davrandığımı mı söylüyorsun?"

"Tabii ki hayır," dedi Tegan. "Öyle bir şey demiyor. Sadece Jeb'in Stuart gibi hissettiğini söylüyor, öyle değil mi? Dorrie?"

Dorrie hemen cevap vermedi. Stuart'a zaafı olduğunu biliyordum. Okuldaki bütün kızların Stuart'a karşı zaafı vardı. O iyi biriydi ve Chloe ona pisliğin teki gibi davranmıştı. Ama Dorrie'nin korumacı tavrının başka bir sebebi daha vardı. Stuart'la ikisi okuldaki tek Yahudilerdi. Aralarında bir bağ oluşmuştu.

Telegam: @cinciva

Stuart'la Chloe konusunu bu yüzden açtı, diye düşündüm. Benim Chloe'yle kıyaslanacak bir yanım yoktu. Chloe taş kalpli bir sürtük olmasının yanı sıra ten rengine hiç uymayan kırmızı bir ruj kullanırdı.

"Zavallı Stuart," dedi Tegan. "Keşke başka birini bulsa. Onu hak eden birini."

"Evet, evet," dedim. "Stuart'ın gerçek aşkı bulmasını ben de istiyorum. Yürü be, Stuart. Ama Dorrie, bak yine soruyorum, bu senaryoda benim Chloe olduğumu mu düşünüyorsun?"

"*Hayır,*" dedi Dorrie. Gözlerini kapadı ve başı ağrıyormuş gibi alnını ovuşturdu. Sonra yüzüme baktı. "Adeline, seni seviyorum. Hep seveceğim ama..."

Omurgamda buzdan eller dolaştı çünkü *seni seviyorum* diye başlayıp *ama* diye devam eden cümleler hayra alamet değildir. "Ama ne?"

"Biliyorum, boğazına kadar kendi dramlarına batmış haldesin. Yani hepimiz öyleyiz, biz aynı şeyi yapmıyoruz demiyorum. Ama sen bunu bir sanata dönüştürmüşsün. Ve bazen..."

Battaniyeyi alıp yataktan kalktım ve tekrar kafama sararak çenemin altında bağladım. "Evet?"

"Bazen başkalarından çok kendin için endişeleniyorsun."

"O halde Chloe gibi olduğumu söylüyorsun! Kalpsiz ve sadece kendini düşünen bir sürtük olduğumu!"

"Kalpsiz değilsin," diye düzeltti Dorrie hemen. "Asla öyle olmadın."

Telegam: @cinciva

"Ve..." Tegan duraksadı. "Biliyorsun işte, kesinlikle kalpsiz değilsin."

İkisinin de sadece kendimi düşünen bir sürtük olduğumu inkar etmediği gözümden kaçmamıştı. "Aman Tanrım," dedim. "Bir kriz yaşıyorum ve en yakın arkadaşlarım birlik olup bana saldırıyor."

"Biz sana saldırmıyoruz!" diye itiraz etti Tegan.

"Afedersin, seni duyamıyorum. Kendimi düşünmekle meşgulüm de."

"Bizi duyamıyorsun çünkü kafanda bir battaniye var," dedi Dorrie. Bana doğru yürüdü. "Tek söylemeye çalıştığım..."

"La-la-la! Hala duyamıyorum!"

"...emin değilsen, Jeb'le yeniden birlikte olmaman gerektiği."

Kalbimin bu hızda atması çılgıncaydı. İki kankamla odamdaydım ve birinin az sonra söyleyebilecekleri beni dehşete düşürmüştü.

"Neden emin olacakmışım?" diyebildim.

Dorrie kapüşonumu çekti. "E-mail'ında değiştiğini söylemişsin," dedi temkinli bir sesle. "Acaba cidden öyle mi? Kusura bakma ama ben içine bakıp neyi değiştirmen gerektiğini düşündüğünü bile sanmıyorum."

Gözlerimin önünde benekler belirdi. Aşırı heyecandan nefes darlığı yaşıyor olabilirdim. Çok geçmeden bayılacak, kafamı çarpacak ve ölecektim. Kafamdaki battaniye kanımla kırmızıya boyanacaktı.

Telegam: @cinciva

"Git buradan!" dedim Dorrie'ye kapıyı göstererek.

Tegan olduğu yerde büzülmüştü.

"Addie," dedi Dorrie.

"Ciddiyim, git buradan. Nasıl olsa artık Jeb'le birlikte değiliz. Çünkü gelmedi. Yani gerçekten değişip değişmediğimin hiçbir önemi yok!"

Dorrie ellerini kaldırdı. "Haklısın. Fazla ileri gittim. Kötü zamanlamaydı."

"Ha şunu bileydin. Senin benim arkadaşım olman gerek!"

"Dorrie zaten senin arkadaşın," dedi Tegan. "Kesin didişmeyi. İkiniz de."

Arkamı dönerken şifonyerin aynasında yansımamı gördüm. Bir an kendimi tanımadım: Pembe saçlarımdan, asık suratımdan ya da kederli bakışlarımdan söz etmiyorum. Bunların ötesinde bir şeydi. *Kim bu deli,* diye düşündüm resmen.

O anda omzumda bir el hissettim.

"Addie, üzgünüm," dedi Dorrie. "Her zamanki gibi patavatsızlık ettim. Ben sadece..."

Birden sustu. *Sen sadece ne?* demedim bu kez.

"Üzgünüm," diye mırıldandı tekrar.

Parmaklarımı battaniyeye daldırdım. Uzun birkaç dakika sonra hafifçe kafa salladım. *Evet, fazla ileri gittin,* dedim içimden. Oysa öyle olmadığını biliyordum.

Dorrie omzumu sıkıp beni bıraktı. "Belki de artık gitsek iyi olur, Tegan."

Telegam: @cinciva

"Evet," dedi Tegan. Dalgın bir yüzle tişörtünün eteğini çekiştiriyordu. "Ama geceyi bu ruh halinde bitirmemizi istemiyorum. Bugün Noel."

"Çok geç," diye mırıldandım.

"Hayır, değil," dedi Dorrie. "Biz aramızı düzelttik, öyle değil mi, Addie?"

"Ben ondan bahsetmiyordum," dedim.

"Durun bir dakika," diye araya girdi Tegan. "Size güzel bir haberim var. Hem üzüntüden, kırık kalplerden ve tartışmalardan biraz uzaklaşmış oluruz." Gözlerinde yalvaran bir bakış belirdi. "Dinleyecek misiniz?"

"Kendi adıma tabii," dedim. "Grinch ne der bilmem."

"Ben de iyi bir şey duymak isterim," dedi Dorrie. "Gabriel'la mı ilgili?"

"Gabriel mı? Gabriel da kim?" Sonra hatırladım. "Ah, evet, Gabriel!" Dorrie'ye bakmadım çünkü bunu bir tek kendimi düşündüğümün bir kanıtı olarak kullanmasını istemiyordum.

"Buraya gelmeden önce süper bir haber aldım," dedi Tegan. "Ama Addie'nin kriziyle uğraşırken söylemek istemedim."

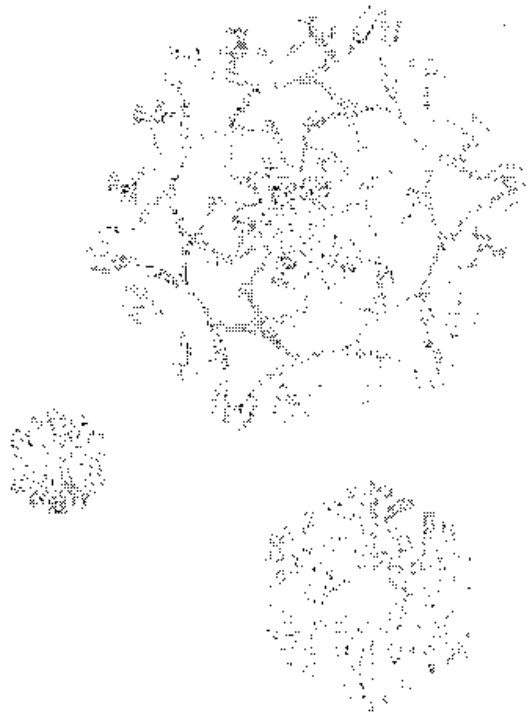
"Bence Addie'nin kriziyle işimiz bitti," dedi Dorrie. "Öyle değil mi, Addie?"

Sanki her şeyi çözdük de, diye düşündüm.

Yere oturup Tegan'ı yanıma oturması için çekiştirdim. Hatta Dorrie'ye bile yer açtım. "Neymiş bu güzel haber?"

"Gabriel," dedi Tegan gülümseyerek "yarın eve geliyor!"

Telegam: @cinciva

Beşinci Bölüm

"Yatağını hazırladım," dedi Tegan. "Kendini rahat hissetmesi için özel bir Piglet oyuncağım var ve on paket de üzümlü Dubble Bubble aldım."

"Ah, evet, çünkü Gabriel üzümlü Dubble Bubble'a bayılıyor," dedi Dorrie.

"Domuzlar sakız yer mi?" diye sordum.

"Yemiyorlar, çiğniyorlar," dedi Tegan. "Ayrıca kıvrılıp yatabileceği bir battaniye, bir tasma ve kum tuvaleti ayarladım. Bir tek yuvarlanması için çamur eksik ama karda da yuvarlanabilir, öyle değil mi?"

Ben hala sakızda takılıp kalmıştım ama kendimi zorlayarak "Neden olmasın?" dedim. "Tegan, bence bu harika bir haber!"

Telegam: @cinciva

Gözleri parlıyordu. "Kendi domuzum olacak ve bunun için hepinize teşekkür ederim!"

Gülümsememe engel olamadım. Sevimliliği dışında Tegan'ı Tegan yapan başka bir özelliği daha vardı: Domuzlara bayılıyordu.

Domuzlar hakkında bilmediği yoktu ve eğer domuzlar sakız çiğner diyorsa domuzlar sakız çiğnerdi. Tegan bunu mutlaka bilirdi.

Tegan'ın odası adeta bir domuz cennetiydi. Bütün yüzeyleri porselen ve tahta domuzlar kaplıyordu. Her Noel'de Dorrie'yle ben ona koleksiyonu için yeni bir domuz hediye ederdik. (Tegan'la ikimiz Dorrie'ye de Hanuka hediyeleri alırdık. Bu yıl Hahamın Kızları adındaki süper havalı siteden bir tişört sipariş etmiştik. Beyazdı, siyah karpuz kolları vardı ve üzerinde GOT CHUTZPAH?* yazıyordu.)

Tegan oldum olası gerçek bir domuz istemiş ama ailesi izin vermemişti. Daha doğrusu, babası kendini bir komedyen olarak gördüğü için, standart cevabı, "Ancak domuzlar uçmaya başladığında, şekerparem," olurdu. Ardından alaycı bir kahkaha atmayı da ihmal etmezdi.

Annesi o kadar kıl değildi ama en az babası kadar inatçıydı.

"Senin hayalini kurduğun küçük, şirin domuzcuk büyüdüğünde üç yüz elli kilo olacak, Tegan," diyordu.

* Cesaretin var mı? Ç. N.

Telegam: @cinciva

Aslında haklıydı. Üç yüz elli kilo, üst üste konmuş *sekiz* Tegan ederdi. Sekiz katı kilonda bir evcil hayvan beslemek mantıklı bir hareket olmayabilirdi.

Ama sonra Tegan -buraya trampet sesi alalım lütfen!- fincan domuz denen minyatür domuz türünü keşfetmişti. Acayip şekerlerdi. Tegan geçen ay Dorrie'yle bana bir web sitesinde fotoğraflarını göstermiş, bir çay fincanına sığabilecek büyüklükteki domuzlara ahhh, ohhh nidaları eşliğinde bakmıştık. En fazla iki kiloya ulaşabiliyorlardı ve bu da Tegan'ın kilosunun yirmide biri kadardı. Üç yüz elli kiloluk bir çam yarmasından iyiydi tabii.

Tegan vakit kaybetmeden üreticiye ulaşmış ve anne babasını kadınla konuşturmuştu. Karşılıklı müzakereler sürüp giderken Dorrie'yle ben üreticiyi aramıştık. Tegan'ın ailesi nihayet okey verdiğinde üreticinin elindeki son fincan domuzunun parası çoktan ödenmiş ve bize ayrılmıştı.

"Sizi gidi uyanıklar!" diye ciyaklamıştı Tegan bunu öğrendiğinde. "Gelmiş geçmiş en iyi arkadaşlarsınız! İyi ama... Ya bizimkiler hayır deseydi?"

"Bu riski almak zorundaydık," demişti Dorrie. "Malum, fincan domuzlar revaçta."

"Evet," diye atılmıştım. "Kapanın elinde kalıyorlar."

Dorrie beni gaza getirmek için alayla homurdanmıştı.

Kollarımı iki yana açıp "Uç!" diye bağırmıştım. "Evine doğru uç, küçük domuzcuk!"

Telegam: @cinciva

Açıkçası Gabriel'ın çoktan evine uçması gerekiyordu. Geçen hafta üretici Tegan'ı arayıp Gabriel'ın sütten kesildiğini haber vermişti. Bunun üzerine Tegan'la Dorrie onu almak için Süslü Nancy'nin Domuz Çiftliği'ne gitme planları yapmıştı. Çiftlik Maggie Vadisi'nde, yaklaşık üç yüz kilometre uzaktaydı. Yani bir gün içinde kolayca gidip gelebilirlerdi.

Sonra fırtına patlamış ve planları suya düşmüştü.

Tegan hararetle anlatmayı sürdürdü. "Ama Nancy bu gece aradı ve ne dedi biliyor musunuz? Maggie Vadisi'nde yollar o kadar kötü değilmiş, onun için yılbaşını geçirmeye Asheville'e gitmeye karar vermiş. Gracetown yolunun üstü tabii. Gabriel'ı Pet World'e bırakacak ve onu yarın alabileceğim!"

"Starbucks'ın karşısındaki Pet World'ü mü diyorsun?" dedim.

"Neden oraya bırakıyor?" diye sordu Dorrie. "Sizin eve getirse ya."

"Arka sokaklar henüz temizlenmedi," dedi Tegan. "Nancy, Pet World'ün sahibiyle arkadaş. Adam ona anahtarı bırakacak. Nancy, Gabriel'ın kafesine bir not bırakacağını söyledi. *Bu domuzu Tegan Shepherd dışında kimseye evlatlık vermeyin!* diye."

"Evlatlık mı?" dedim.

"Evcil hayvan mağazalarının satmak yerine kullandığı kelime," diye atıldı Dorrie. "İyi ki Nancy öyle bir not bırakıyor. Yoksa binlerce insan oraya akın edip bir fincan domuzuna sahip olabilmek için birbirini yerdi."

Telegam: @cinciva

"Kes sesini," dedi Tegan. "Kar küreme makinesi gelir gelmez arabayla kasabaya gidip onu alacağım." Dua edercesine ellerini kavuşturdu. "Lütfen, lütfen, lütfen yollar çabuk açılsın!"

"Sen daha hayal kurmaya devam et," dedi Dorrie.

"Hey!" Birden aklıma bir fikir gelmişti. "Yarın dükkanı ben açıyorum. Babam Explorer'ı almama izin verdi."

Dorrie kolunu kaldırıp kaslarını şişirdi. "Addie'nin Explorer'ı var! Addie'nin kar küreme makinesine ihtiyacı yok!"

"Tam üstüne bastın," dedim. "O basiretsiz Civic'e benzemez tabii."

"Civic'in hakkını yemeyin!" diye bağırdı Tegan.

"Her neyse," dedim. "İstersen Gabriel'ı ben alırım."

"Sahi mi?" dedi Tegan.

"Starbucks kesin açık olacak mı?" diye sordu Dorrie.

"Dostum," dedim. "Ne yağmur ne fırtına ne tipi ne kasırga, hiçbir şey yüce Starbucks'ı hizmet vermekten alıkoyamaz."

"Dostum," dedi beni taklit ederek. "Bu, posta hizmetlerinin sloganı değil miydi?"

"Ama onların aksine Starbucks vaadini yerine getiriyor. Garanti ederim açık olacaktır."

"Addie, dışarıda iki buçuk metrelik kar yığınları var."

"Christina açık olacağımızı söyledi, dolayısıyla açık olacağız." Tegan'a döndüm. "Yani sorunun cevabı, evet. Yarın erkenden kasabaya gideceğim ve Gabriel'ı alabilirim."

Telegam: @cinciva

"Oley!" diye bağırdı Tegan.

"Bekle," dedi Dorrie. "Bir şeyi unutmuyor musun?"

Alnımı kırıştırdım.

"Nathan Krugle, Pet World'de çalışıyor ve bilirsin senden ölümüne nefret eder."

Birden midem düğümlendi. Domuzlardan bahsetmeye dalınca Nathan'ı tamamen unutmuştum. Nathan'ı nasıl unutabilirdim?

Çenemi kaldırdım. "Amma olumsuzsun. Nathan'la başa çıkabilirim. Tabii yarın çalışıyorsa, ki büyük ihtimalle bir *Star Trek* toplantısına falan katılmak için izin almıştır."

"Şimdiden bahane üretmeye başladın," dedi Dorrie.

"Hayır! Aksine, yalnızca kendimi düşünen biri olmadığımı kanıtlamaya çalışıyorum. Nathan orada bile olsa Tegan için bunu yapacağım."

Dorrie pek ikna olmuşa benzemiyordu.

Tegan'a döndüm. "Saat dokuzda mola vereceğim ve yarın Pet World'ün kapısından giren ilk kişi ben olacağım, tamam mı?" Çalışma masama gidip Hello Kitty not defterimden bir sayfa koparıp mor kalemimle "Domuzu unutma!" yazdım. Sonra çekmecemden ertesi gün giyeceğim tişörtü çıkarıp kağıdı üzerine yapıştırdım.

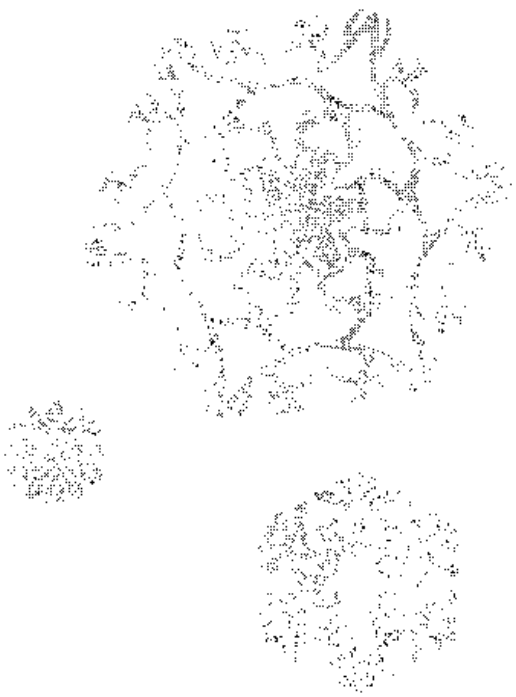
"Mutlu musunuz?" dedim tişörtü Dorrie'yle Tegan'ın görmesi için havaya kaldırarak.

Tegan gülümsedi. "Evet."

Telegam: @cinciva

"Teşekkürler, Tegan," dedim abartılı bir ses tonuyla. Dorrie insanlara güvenme konusunda Tegan'dan biraz ders alsa iyi olurdu. "Söz veriyorum, seni hayalkırıklığına uğratmayacağım."

Telegam: @cinciva

Altıncı Bölüm

Tegan'la Dorrie bana veda etti ve arkadaşlarıma sarılırken iki dakikalığına da olsa kırık kalbimi unuttum. Ama gittikleri anda omuzlarım düştü. *Selam*, dedi hüznüm. *Geri geldim. Beni özledin mi?*

Bu kez kederim beni önceki pazara sürükledi. Charlie'nin partisinin ertesi sabahına. Hayatımın en kötü günüydü. Jeb'in evine gitmiştim -geleceğimi bilmiyordu- ve başta beni gördüğüne memnun olmuştu.

"Dün gece nereye kayboldun? Seni bulamadım," demişti Jeb.

Ağlamaya başladım. Koyu renk gözleri endişeyle doldu.

"Addie, bana hala öfkeli değilsin, değil mi?"

Cevap vermeye çalıştım. Hiçbir şey diyemedim.

Telegam: @cinciva

"Hem dün geceki gerçek bir kavga bile sayılmazdı," diye avutmaya çalıştı beni. "Saçma sapan bir şeydi."

Ağlamayı bırakıp ulumaya başladığımda ellerimi tuttu.

"Seni seviyorum, Addie. Bundan sonra bunu daha sık göstermeye çalışacağım, oldu mu?"

Eğer yatak odasında bir uçurum olsaydı kendimi aşağı atardım. Komodininde bir hançer bulsaydım kesin kalbime saplardım.

Bunları yapmak yerine Charlie'yi anlattım.

"Çok üzgünüm," diye kekeledim. "Sonsuza dek birlikte olacağımızı sanıyordum. Sonsuza dek birlikte olmamızı istemiştim!"

"Addie..." dedi. Hala anlattıklarımı sindirmeye çalışıyordu ama o dakikada, asıl tepki verdiği -bunu biliyordum çünkü Jeb'i tanıyordum- benim üzgün olduğum gerçeğiydi. Öncelikli endişesi buydu ve ellerimi sıktı.

"Kes şunu!" dedim. "Ayrılırken bile bana karşı bu kadar iyi olamazsın!"

Yüzündeki şaşkın ifadeyi görmek korkunçtu. "Ayrılıyor muyuz? Sen... benim yerime Charlie'yle mi birlikte olmak istiyorsun?"

"Tanrım, hayır." Geri çekildim. "Seni aldattım ve her şeyi mahvettim, onun için..." Yüksek sesle hıçkırdım. "Bu yüzden seni bırakmak zorundayım!"

Hala anlayamıyordu. "Ya ben bunu istemezsem?"

Telegam: @cinciva

Ağlamaktan nefes bile alamıyordum ama Jeb'in benden daha iyi biri olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Hayır, bundan emindim. O bu dünyadaki en mükemmel erkekti ve ben Jeb'in ayağının altındaki paspas bile olamazdım. Ben aşağılık biriydim. En az Charlie kadar aşağılık biri.

"Gitmeliyim," dedim kapıya doğru bir hamle yaparak.

Bileğimi yakaladı. *Lütfen, gitme,* der gibiydi.

Ama mecburdum. Bunu göremiyor muydu?

Bileğimi çekip hiç istemesem de kendimi zorlayarak konuştum. "Bitti, Jeb."

Suratını asmasından sapıkça bir zevk aldım. Bana kızmalıydı. Beni hor görmeliydi.

"Git," dedi.

Dediğini yaptım.

Ve şimdi... İşte buradaydım. Yatak odamın penceresinden Tegan'la Dorrie'nin giderek uzaklaşan siluetlerini izliyordum. Ayışığı karları gümüş rengine boyamıştı. Sırf bakmak bile insanın içini ürpertiyordu.

Jeb bir gün beni affedebilecek miydi?

Bir gün bu kederimden kurtulabilecek miydim?

Acaba Jeb de benim kadar üzgün müydü? Olmamasını dilediğimi fark ettim. Tabii ki biraz üzülmesini istiyordum ama kalbinin buz tutmuş bir pişmanlık yumrusuna dönüşmesini istemezdim. Öylesine iyi bir kalbi vardı ki. Zaten dün gelmemesi bu yüzden bu kadar şaşırtıcıydı.

Telegam: @cinciva

Yine de benim her şeyi mahvetmem Jeb'in hatası değildi ve şimdi her neredeyse kalbinin hala sıcak olduğunu umuyordum.

Telegam: @cinciva

Yedinci Bölüm

"Brrr," dedi Christina ertesi sabah dört buçukta Starbucks'ın kapısını açtığında. Dört lanet olası buçuk! Şafağın sökmesine bir buçuk saat vardı ve otoparkta in cin top oynuyordu. Park halindeki birkaç araba neredeyse tamamen karlara gömülmüştü. Christina'nın erkek arkadaşı Dearborn Caddesi'ne saparken son kez korna çaldı ve Christina dönüp el salladı. Saniyeler sonra karlar ve karanlık dükkanla baş başaydık.

Kapıyı itti ve arkasından içeri daldım.

"Hava buz," dedi.

"Hadi ya! Hiç fark etmedim," diye dalga geçtim. Evden buraya gelirken kar lastiklerine ve zincirlere rağmen zorlanmıştım. Benim kadar gözü pek olmayan sürücüler arabalarını

Telegam: @cinciva

yolda bırakmıştı. En az on iki tanesinin yanından geçmiştim. Kar yığınlarından birine bir jipin ya da onun gibi büyük bir aracın izi çıkmıştı. İnsanın bir seksenlik bir kar duvarını görmemesi için nasıl bir salak olması gerekti?

Kar küreme aracı gelene dek Tegan'ın o mızmız Civic'iyle bir yere gidebilmesi mümkün değildi.

Botlarımdaki karları temizlemek için ayağımı yere vurdum. Sonra onları çıkarıp çoraplarımla arka odaya gittim ve elektrikleri yakıp ısıtıcıyı çalıştırdım.

Tıpkı meleklerin yaktığı Noel ışığı gibiyiz, diye düşündüm. Zifiri karanlık kasabada burası bir mücevher gibi parlıyor olmalıydı. *Ama Noel bitti ve ben tek bir melek bile göremedim.*

Beremle paltomu çıkarıp siyah pantolonumla uyumlu siyah sabolarımı giydim. *Domuzu unutma!* notum hala Starbucks tişörtümde, SİZ İSTEYİN, BİZ YAPARIZ yazısının yanındaydı. Dorrie bu tişörtle çok dalga geçerdi. Tıpkı Starbucks'ın diğer her şeyiyle dalga geçtiği gibi. Ama ben aldırmazdım. Starbucks benim sığınağımdı. Ayrıca bunalım mekanımdı çünkü Jeb'le ilgili bir sürü anıyı barındırıyordu.

Yine de buranın rutini, kokuları ve özellikle müziği bana huzur veriyordu. İsterseniz alışılagelmiş ve özelliksiz diyebilirsiniz ama Starbucks CD'leri güzeldi.

"Christina," diye seslendim. "Biraz *Hallelujah*'a ne dersin?"

"İyi olur!" diye bağırdı içeriden.

Telegam: @cinciva

Lifted: Songs of the Spirit CD'sini takıp (evet, Dorrie bununla da dalga geçerdi) yedinci parçayı seçtim. Havayı Rufus Wainwright'ın sesi doldurdu. *Ah, Starbucks'ın tatlı melodileri,* diye düşündüm.

Dorrie'nin anlayamadığı ve takdir edemediği -diğer trilyonlarca Starbucks düşmanıyla birlikte- orada çalışanların diğer herkes gibi birer insan olmasıydı. Evet, Starbucks'ın sahibi kalantor işadamlarıydı ve evet, Starbucks bir zincirdi. Ama Christina tıpkı Dorrie gibi burada, Gracetown'da yaşıyordu. Ben de öyle. Diğer çalışanlar da öyle. O halde bunda büyütülecek ne vardı?

Arka odadan çıkıp yiyecek dağıtımımızı yapan Carlos'un bıraktığı hamurişlerinin paketlerini açmaya başladım. Gözlerim sürekli ön taraftaki mor koltuklara kayıyor, gözyaşlarım az yağlı, yabanmersinli keklerin görüntüsünü bulanıklaştırıyordu.

Kes şunu, diye emrettim kendime. *Hemen toparlan, yoksa bugünü bitiremezsin.*

"Oha," dedi Christina aniden önümde biterek. "Saçlarını kestirmişsin."

Kafamı kaldırdım. "Hı, evet."

"Ve pembeye boyatmışsın."

"Sorun olmaz, değil mi?"

Starbucks'm ne sen sor ne ben söyleyeyim tarzı bir kıyafet yönetmeliği vardı. Hızma, diğer yüz piercing'leri ve görünen

Telegam: @cinciva

dövmeler yasaktı. Yani dövmen ya da piercing'in olabilirdi ama onları gösteremezdin. Ama pembe saçla ilgili bir yasak olduğunu sanmıyordum. Hoş, bu konunun daha önce gündeme geldiğini de sanmıyordum ya neyse.

"Hmmmm," dedi Christina beni süzerek. "Yok değil. Sadece şaşırdım o kadar."

"Ben de," diye mırıldandım.

Aslında beni duymasını istemiyordum ama duydu.

"Addie, sen iyi misin?" diye sordu.

"Elbette."

Bakışları tişörtüme kayınca kaşlarını çattı. "Hangi domuzu unutmayacakmışsın?"

"Hı?" Aşağı baktım. "Ah, hiç."

Starbucks'ta domuzlar da yasak olmalıydı ve bütün hikayeyi anlatarak Christina'yı işkillendirmek istemiyordum. Gabriel'ı aldıktan sonra arka odaya saklayacaktım ve Christina bunu asla bilmeyecekti.

"İyi olduğundan emin misin?" diye sordu.

Neşeyle gülümseyerek notu çıkardım. "Daha iyi olmamıştım!"

Kahve makinelerini kontrol etmeye gittiğinde notu ikiye katlayıp cebime tıktım. Hamurişlerini camekanlı buzdolabının yanına götürdüm ve bir eldiven takıp tepsilere yerleştirmeye başladım. Rufus Wainwright'ın *Hallelujah* yorumu odayı dolduruyor, hafifçe mırıldanarak şarkıya eşlik ediyordum.

Telegam: @cinciva

Neredeyse mutlu bile olmuştum. *Hayat bok gibi ama en azından müzik diye bir şey var* tarzı bir mutluluk.

Ama sözlere dikkat edince, yani şarkıyı gerçekten dinleyince bütün iyi hislerim uçup gidiverdi. Tüm o hallelujah'lar* yüzünden Tanrı'yla ilgili ilham verici bir şey olduğunu sanmıştım. Ama hallelujah'ların arasında bazı kelimeler vardı ve ruhu şenlendirmedikleri kesindi.

Rufus aşkı anlatıyordu. İnanç olmadan aşkın var olamayacağını. Birden kaskatı kesildim çünkü söyledikleri fazlasıyla tanıdık gelmişti. Biraz daha dinleyince dehşetle irkildim. Şarkı sevgilisi tarafından ihanete uğrayan bir erkekle ilgiliydi. Ve o kalp burkacak kadar tatlı hallelujah'lar ilham vermek için değildi. Aksine soğuk ve acı doluydular. Koro bu hissi nasıl da iyi yansıtıyordu!

Bu şarkıyı neden sevmiştim ki? Resmen berbattı!

CD'yi değiştirmeye gittim ama ben yetişemeden sonraki şarkıya geçti. *Amazing Grace*'in** kilise korosu versiyonu dükkanı doldurdu. O zaman şöyle düşündüm: Acı dolu bir hallelujah'tan iyidir. Ve lütfen, Tanrım, bana da biraz erdem bahşet.

---

* Tanrıya şükür. Ç. N.

** Bir Hıristiyan şarkısı. Şaşırtıcı Erdem. Ç. N.

Telegam: @cinciva

Sekizinci Bölüm

Saat beşte sabah hazırlığımız tamamlanmıştı. Beşi bir geçe ilk müşterimiz camlı kapıyı tıklattı ve Christina dükkanı resmi olarak açtı.

"Mutlu Noel ertesi, Earl," dedi dışarıda bekleyen iriyarı adama. "Bugün seni görmeyi beklemiyorduk."

"Sence müşterilerim hava durumunu takar mı?" dedi Earl. "İstersen bir daha düşün, hayatım."

Buz gibi rüzgarı beraberinde sürükleyerek dükkana daldı. Yanakları pancar gibiydi. Kafasına kırmızı-siyah, kulaklıklı bir bere takmıştı. Dev cüssesi ve sakalıyla tıpkı bir oduncuya benziyordu, nitekim zaten bir oduncuydu. Bu civardaki dağ yollarında asla arkasında kalmayı istemeyeceğin türden bir römork kullanıyordu. Bunun iki sebebi vardı. Birincisi, taşıdığı ağırlık

Telegam: @cinciva

yüzünden saatte yirmi kilometreyle gidiyordu. İkincisi, açık römorkun arkası kütüklerle doluydu. İki metrelik kütüklerle. Kayışları koptuğu anda seni arabanla birlikte dümdüz edebilecek kütüklerle.

Christina tezgahın arkasına geçip fırını yaktı. "Yine de birilerinin sana ihtiyaç duyması güzel olmalı."

Earl homurdandı ve kasaya doğru yürüdüğünde gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Saçma ne yaptın?"

"Kestirdim," dedim. Gözlerimi yüzüne dikmiştim. "Ve boyattım." Hala bir şey demeyince üsteledim. "Beğendin mi?"

"Ne önemi var?" dedi. "Saç senin."

"Biliyorum. Ama..." Cümlemi nasıl tamamlayacağımı bilmiyordum. Hem Earl beğense ne yazacaktı ki? Gözlerim yerde, uzattığı parayı aldım. Her zaman aynı şeyi içerdi, dolayısıyla daha fazla konuşmamıza gerek yoktu.

Christina, Earl'ün böğürtlenli mocha'sına bolca krema koydu, üzerine parlak kırmızı böğürtlen şurubu döktü ve şeffaf plastik kapağı kapadı.

"Buyur bakalım," dedi.

"Teşekkürler, hanımlar." Earl beresine dokunarak selam verdikten sonra kapıya yöneldi.

"Sence oduncu arkadaşları onunla dalga geçiyor mudur? Böğürtlenli mocha tam kızların hoşuna gidecek bir şey," dedim.

O sırada girişteki çan çaldı ve bir çocuk kız arkadaşının geçmesi için kapıyı tuttu. En azından ben bir çift olduklarını

Telegam: @cinciva

düşündüm çünkü ikisi de aşk sarhoşu gibi görünüyordu. Hemen Jeb'i düşündüm -zaten en fazla iki saniyedir aklımdan geçmiyordu- ve kendimi yapayalnız hissettim.

"İki erkenci kuş daha," dedi Christina.

"Bence bu ikisi geceyi henüz bitirememiş," diye fikir yürüttüm. Çocuğu okuldan tanıyordum. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve kendini zorlamasına rağmen ayakta sallanmasına engel olamıyordu. Sanırım kızı da tanıyordum ama emin değildim. O da hiç durmadan esniyordu.

"Şunu keser misin lütfen?" dedi çocuk, esneyen kıza. Adı Tobin'di ve benden bir sınıf büyüktü. "Neredeyse komplekse gireceğim."

Kız gülümsedi ve tekrar esnedi. Galiba adı Angie'ydi. Evet, Angie. Dişilikten öylesine uzaktı ki kendimi fazlasıyla dişi hissetmeme sebep oluyordu. Gerçi bunu bilerek yaptığını sanmıyordum. Hatta benim kim olduğumu bildiğinden bile şüpheliydim.

"Harika," dedi çocuk bana ve Christina'ya bakarak. Kollarını iki yana açmıştı. "Benim sıkıcı olduğumu düşünüyor. Buna inanabiliyor musunuz?"

Şirin ama tarafsız bir ifade takınmaya çalıştım. Tobin salaş kazaklar giyerdi, *bok kafa* diyen Koreli çocukla arkadaştı ve hem kendisi hem bütün arkadaşları sinir bozucu şekilde zekiydi. Bir amigo kız olmamama ve amigo kızların aptal olduğunu düşünmememe rağmen kendimi onların yanında amigo kızlar

Telegam: @cinciva

kadar aptal hissederdim. Tabii aptal olduklarını düşünmüyorum derken hepsini kastetmiyorum. Mesela Stuart'ı terk eden Chloe salağın tekiydi.

"Hey," dedi Tobin beni işaret ederek. "Seni tanıyorum."

"Evet, galiba," dedim.

"Ama saçların pembe değildi."

"Evet."

"Demek burada çalışıyorsun? Çok ilginç." Kıza döndü. "Belki yıllardır burada çalışıyor ama benim hiç haberim yoktu."

"Tuhaf," dedi kız. Kafasını hafifçe eğerek bana gülümsedi. Aklından geçenleri tahmin edebiliyordum: *Seni tanıyorum ama kusura bakma, adını bilmiyorum. Yine de selam.*

"Ne istersiniz, çocuklar?" diye sordum.

Tobin kasanın arkasındaki menüye baktı. "Ah, Tanrım, buranın ölçüleri beni öldürecek. Büyük yerine *grandé*." Son kelimeyi abartılı bir Fransız aksanıyla söyleyince Christina'yla birbirimize baktık.

"Neden sadece büyük demiyorsunuz?" diye sordu.

"Diyebilirdik tabii, ama *grandé* orta boy demek," dedi Christina. "Büyük, *venti*."

"*Venti*. Doğru. Tanrı aşkına, kendi dilimizde sipariş verebilir miyim?"

"Elbette," dedim. Bu hassas bir dengeydi: Müşteriyi memnun etmek ama gerektiğinde altta kalmamak. "Belki biraz kafam karışır ama hallederim."

Telegam: @cinciva

Angie'nin dudakları kıvrılınca ondan hoşlandığıma karar verdim.

"Hayır, hayır, hayır," dedi Tobin ellerini kaldırıp fikrini değiştirerek. "Roma'dayken Romalı gibi davranacaksın, öyle değil mi? Ben... dur bakayım... bir *venti* yaban mersinli kek alabilir miyim?"

Dayanamayıp güldüm. Saçları kafasına yapışmıştı, bitkin görünüyordu ve evet, uyuzun teki gibi davranıyordu. Üstelik aynı ilk ve ortaokula gitmemize rağmen ve şimdi aynı lisede okumamıza rağmen adımı bilmediğinden emindim. Yine de benimle birlikte gülen Angie'ye bakışında sevimli bir yan vardı.

"Ne?" dedi şaşkınlıkla.

"O ölçüler içecekler için," dedi Angie. Sonra Tobin'i camekanlı dolabın önüne sürükleyip aynı ebatlardaki altı keki gösterdi. "Bak!"

"Evet," diye onayladı Christina.

Tobin irkildi ve başta şöyle düşündüm: *Zavallı, bahtsız çocuk kendi isteği dışında büyük ve* kötü bir Starbucks'a itilir. Sonra Tobin'in yanaklarının kızardığını fark ettim ve jeton düştü. Tobin ve Angie... henüz yeniydiler. Hatta o kadar yeniydiler ki Angie'nin ona dokunması Tobin'i hala şaşırtıyordu.

Ruhumu yeni bir yalnızlık dalgası kapladı. İnsanın içini gıcıklayan o ilk dokunuşları hatırladım.

Telegam: @cinciva

"Starbucks'a ilk kez geliyorum," dedi Tobin. "Ciddiyim. Onun için bana karşı nazik olun." Eli Angie'ninkini buldu ve parmakları kenetlendi. Angie de kızarmıştı.

"Pekala... Sadece kek mi?" diye sordum. Camekanlı dolabın kapağını açtım.

"Boşverin. Artık o kokuşmuş kekinizi istemiyorum." Dudaklarını büzdü.

"Zavallı bebek," diye dalga geçti Angie.

Tobin ona baktı. Uykusuzluk ve başka bir şey daha yüz ifadesini yumuşattı.

"En büyük boy latteye ne dersin?" dedi. "Paylaşabiliriz."

"Tabii," diye karşılık verdim. "Şurup koyayım mı?"

Dikkatini yine bana verdi. "Şurup mu?"

"Fındık, beyaz çikolata, böğürtlen, vanilya, karamel..."

"Patates kızartmalı var mı?"

Bir an benimle dalga geçiyor sandım ama Angie güldü. Belli ki aralarında özel bir şakaydı ve her şey her zaman benimle ilgili olmak zorunda değildi.

"Kusura bakma, patates kızartmalı şurup yok."

"Pekala." Kafasını kaşıdı. "O halde..."

"Tarçınlı beyaz mocha," dedi Angie bana.

"Süper seçim."

Kahveyi hazırlayıp verdim ve Tobin beş dolarlık ücreti ödeyip bir beş dolar da bahşiş kutusuna attı. Belki de o kadar uyuz değildi.

Telegam: @cinciva

Aşık çifte giderek artan sempatime rağmen oturmak için ön tarafa gittiklerinde, mor koltuklar olmaz diye düşünmeden edemedim. *Onlar Jeb'le benim koltuklarım!* Ama tabii ki mor koltukları seçtiler. Sonuçta en yumuşak ve rahat olanlar onlardı.

Angie duvara en yakın koltuğa çöktü ve Tobin kendini sevgilisinin yanına attı. Bir elinde kahve vardı. Diğer eliyle Angie'nin elini tuttu ve parmakları sımsıkı kenetlendi.

Telegam: @cinciva

Dokuzuncu Bölüm

Altı buçukta güneş doğmuştu. Güzel görünüyordu. Tabii bu tip şeylerden hoşlanıyor, yeni başlangıçlar, ışığın getirdiği taze umutlar gibi şeylere inanıyorsan. Anlayacağınız bana uygun değildi.

Yedide sabah telaşı başladı. Capuccino ve espresso siparişlerine yetişmeye çalışırken beynim bir süreliğine başka konularla oyalandı.

Scott her zamanki gibi chai istedi ve siyah labradoru Maggie için biraz krema aldı.

Yolun aşağısındaki anaokulunda çalışan Diana küçük lattesi için uğradı ve çantasında Starbucks kartını ararken belki katrilyonuncu kez personel panosundaki fotoğrafımı değiştirmem gerektiğini söyledi.

Telegam: @cinciva

"Biliyorsun, o resimden nefret ediyorum," dedi. "Dudaklarını büzünce balık gibi çıkmışsın."

"Ama ben seviyorum." O fotoğrafı geçen Noel Arifesi'nde Jeb çekmişti. Biz Tegan'la Angelina Jolie taklidi yapıp sululuk ederken.

"Şu ısrarını bir anlasam," dedi Diana. "Oysa sen güzel bir kızsın. Şu..." Yeni saç modelimi işaret etti. "...punk imajınla bile."

Punk mı? Aman Tanrım!

"Punk değil, pembe," dedim.

Nihayet kartını bulup bana uzattı. "İşte! Al bakalım."

Kartı makineden geçirip geri verdiğimde yüzüme doğru salladı.

"O resmi değiştir!" diye emretti.

John'lar, üçü de, tam sekizde gelip her zamanki köşe masalarına yerleşti. Emekliydiler ve sabahlarını çay içip sudoku çözerek geçirmeye bayılıyorlardı.

Bir Numaralı John yeni saç modelimi seksi buldu ve İki Numaralı John benimle flört etmekten vazgeçmesini söyledi.

"Torunun olacak yaşta," dedi.

"Endişelenme," diye araya girdim. "Seksi kelimesini kullanan herkes yarıştan diskalifiye olur."

"Yani daha önce yarışta mıydım?" dedi Bir Numaralı John. Carolina Tar Heels beyzbol kasketini kafasının tepesine koymuştu ve tıpkı bir kuş yuvasını andırıyordu.

Telegam: @cinciva

"Hayır," dedim ve Üç Numaralı John kahkahayı bastı. O ve İki Numara yumruklarını tokuşturunca kafamı salladım. *Erkekler!*

Sekiz kırk beşte önlüğümün bağcıklarını çözüp kısa bir molaya ihtiyacım olduğunu açıkladım.

"Bir işim var," dedim Christina'ya. "Hemen dönerim."

"Dur!" Aniden kolumu yakalayınca bakışlarını takip ettim ve nedenini anladım. Dükkana Gracetown'ın en iyi araç çekicisi Travis girmişti. Travis yalnızca alüminyum folyo giyerdi. Alüminyum folyo pantolon, alüminyum folyo gömlek-ceket ve huni şeklinde alüminyum folyo bir şapka.

"Neden böyle giyiniyor ki?" dedim belki yüzüncü kez.

"Belki bir şövalyedir," diye fikir yürüttü Christina.

"Belki bir paratonerdir."

"Belki bir rüzgargülüdür ve buraya değişim rüzgarları üzerine varsayımlarda bulunmaya gelmiştir."

"Ooo, bak bu iyiymiş," diye iç geçirdim. "Bir değişim rüzgarı bana da yarardı."

Travis bize yaklaştı. Gözleri o kadar donuktu ki gümüş rengi görünüyorlardı. Gülümsemedi.

"Selam, Travis," dedi Christina. "Ne istersin?" Travis genelde sadece su sipariş ederdi ama bazen akçaağaç şuruplu kurabiye alacak kadar bozukluğu olurdu. Bu onun en sevdiği tatlıydı. Aslına bakarsanız benim de. Kuru görünürlerdi ama değillerdi ve üzerlerindeki akçaağaç şuruplu krema resmen yıkılıyordu.

Telegam: @cinciva

"Bir eşantiyon alabilir miyim?" dedi kaba bir sesle.

"Tabii," dedi Christina minik tadım bardaklarına uzanarak. "Ne istersin?"

"Hiç," diye karşılık verdi Travis. "Sadece bardağı ver yeter."

Christina bana baktı ama ben gülmemek için Travis'e bakmayı sürdürdüm. Eğer yakından bakarsam, alüminyum ceketinin kırışıklarında kendimi görebiliyordum. Bir sürü ben. Ya da daha doğrusu, benim parçalarım.

"Fındıklı latte çok güzel," dedi Christina. "Kış spesiyalimiz."

"Sadece bardak," diye diretti Travis. Sonra kelimelerin üzerine basa basa yineledi. "Sadece bardağı istiyorum!"

"Tamam, tamam." Christina bardağı uzattı.

Gözlerimi ceketteki ben'lerden güçlükle alabildim.

"Böyle giyindiğine inanamıyorum," dedim. "Özellikle de bu havada. Lütfen o alüminyum folyonun altında bir kazak filan olduğunu söyle."

"Ne folyosu?" dedi.

"Ha ha. Ciddiyim, Travis, üşümüyor musun?"

"Hayır. Sen?"

"Hımmm, hayır, neden üşüyeyim ki?"

"Bilmem. Neden üşüyesin?"

Yarım ağız güldüm. Sonra durdum. Travis kaşlarının altından beni süzüyordu.

"Üşümüyorum," dedim bocalayarak. "Havayla uyumluyum ve gayet rahatım."

Telegam: @cinciva

"Havayla uyumlu," diye dalga geçti. "Her şey hep seninle ilgili, öyle değil mi?"

"Nasıl yani? Ben kendimden bahsetmiyorum ki! Sadece üşümediğimi söylüyorum!"

Israrlı bakışları beni kaşındırmıştı.

"Pekala, belki şu anda kendimden bahsediyorum," dedim. "Ama her zaman her şey benimle ilgili değil."

"Bazı şeyler asla değişmez," dedi aşağılayıcı bir bakışla. Sonra bardağını alıp kapıya yürüdü ve son kez bana baktı. "Çekiciye ihtiyacın olursa beni arama. Çalışmıyorum!"

"Peki," dedim. Aslında duygularımı incitmişti ama belli etmek istemiyordum. "Çok ilginçti," diye mırıldandım kafamı sallayarak.

"İlk kez Travis'in bir müşteriyi geri çevirdiğini görüyorum," dedi Christina. "Ciddiyim. Sen ilksin."

"Lütfen bu kadar etkilenmiş gibi görünme," diye mırıldandım.

Güldü. Zaten amacım da buydu. Ne var ki Christina peçeteliği doldururken Travis'in sözleri kafamın içinde yankılandı. *Her şey hep seninle ilgili, öyle değil mi?*

Dün gece Dorrie'nin söylediklerine ne kadar benziyordu: İçine baktın mı? Neyi değiştirmen gerektiğini biliyor musun?

Ya da öyle bir şeydi işte.

"Christina..."

"Evet?"

Telegam: @cinciva

"Bende bir yamukluk mu var?"

Peçetelerden kafasını kaldırdı. "Addie, Travis kaçığın teki."

"Biliyorum. Bu yine de söylediği her şey çılgınca anlamına gelmiyor."

"Addie."

"Christina."

"Bana gerçeği söyle: Sence ben iyi bir insan mıyım, yoksa bencilin teki miyim?"

Şöyle bir düşündü. "İkisinden birini seçmek zorunda mıyım?"

"Ah." Elimi kalbime götürüp geriledim.

Komiklik yaptığımı düşünüp gülümsedi. Ve galiba öyle yapıyordum. Ama içimde tuhaf bir korku vardı. Sanki evren bana bir şey söylemeye çalışıyordu. Kendimi bir uçurumun kenarında sendeliyormuşum gibi hissettim ama uçurum içimdeydi. Aşağı bakmak istemiyordum.

"Canlı görün," dedi Christina. "Bizim ihtiyarlar geliyor."

Silver Sneakers minibüsü kapının önüne park etmişti ve şoför bir grup yaşlının inmesine yardım ediyordu. Sıra halinde yürüyen paketlenmiş böcekleri andırıyorlardı.

"Buz, buz!" dedi Claire renkli beresini çıkarırken.

Burt doğruca tezgaha yönelip bir shot sipariş etti. Hemen arkasındaki Miles, "Kalbin bunu kaldırabilecek mi, yaşlı adam?" diye sordu.

Burt göğsünü yumrukladı. "Shot'lar beni dinç tutuyor ve hanımlar beni bu yüzden seviyor. Öyle değil mi, Bayan Addie?"

Telegam: @cinciva

"Kesinlikle," diye muhabbete katıldım bardağı Christina'ya uzatırken. Burt hayatımda gördüğüm en büyük kulaklara sahipti – kim bilir belki de onları büyütecek seksen yılı olduğu içindi. Acaba hanımlar bu konuda ne düşünüyordu?

Kuyruk uzadıkça Christina'yla kriz anlarında uyguladığımız sisteme geçtik. Ben siparişleri alıp kasayla ilgileniyordum, o da kahveleri hazırlıyordu.

"Grandé latte!" diye seslendim.

"Grandé latte," diye tekrar etti.

"Venti fındık mocha, tek shot, kremasız!"

"Venti fındık mocha, tek shot, kremasız."

Tıpkı dans etmek gibiydi. Aklımı meşgul ediyordu. Uçurum hala içimdeydi ama şimdilik ona, *kusura bakma, dostum, vaktim yok,* demek zorundaydım.

Silver Sneakers'tan son müşterimiz gri saç örgülü, mutlu suratlı Mayzie'ydi. Emekli bir halkbilim profesörüydü ve hippi gibi giyinirdi. Daima eski püskü kotlar ve çizgili, salaş kazaklar giyer, yarım düzine boncuklu bilezik takardı. Yaşlı bir hanımdansa bir genç kız gibi giyinmesini seviyordum. Tabii onu tangasını gözler önüne seren düşük bel bir Seven'la görmek istemezdim ama kendine has bir tarzı olmasını takdir ediyordum.

Arkasında bekleyen olmadığı için bir anlığına ellerimi tezgaha koyup nefeslendim.

"Merhaba, Mayzie," dedim. "Bugün nasılsın?"

Telegam: @cinciva

"Süperim, tatlım." Mor Noel çanı küpeler takmıştı ve kafasını her sallayışında çıngırdıyorlardı. "Ooo, saçına bayıldım."

"Yolunmuş tavuğa benzediğimi düşünmüyor musun?"

"Hiç de bile. Sana çok yakışmış. Cesur bir tercih olmuş."

"Bundan pek emin değilim."

"Ben eminim. Farkındayım, uzun zamandır canın sıkkın, ama yeter. Artık bir sonraki benliğine bürünmenin zamanı geldi."

İşte yine olmuştu. Bir uçurumun kenarında durmanın verdiği o tuhaf karıncalanmayı hissediyordum.

Mayzie tezgahın üzerinden eğildi. "Hepimiz kusurluyuz, hayatım. Her birimiz. Ve inan bana, hepimiz hatalar yaptık."

Yüzüme bir sıcaklık yayıldı. Hatalarımı müşterilerim bile biliyor muydu? Bu kadar mı dile düşmüştüm? Silver Sneakers'lar tombala oynarken Charlie'yle öpüşmemi mi tartışıyordu?

"Tek yapman gereken, kendine dikkatle bakmak, değiştirilmesi gerekeni değiştirmek ve hayatına devam etmek, tatlım."

Gözlerimi kırpıştırdım.

Sesini alçaltı. "Bunları sana niye mi söylüyorum? Çünkü kendime yeni bir iş edindim. Artık bir Noel meleğiyim."

Pırıltılı gözlerle tepkimi bekledi. Dorrie ve Tegan'la yaptığımız melek muhabbetinden sonra bunu söylemesi o kadar garipti ki kısacık bir an acaba gerçekten benim meleğim mi diye düşünmeden edemedim.

Telegam: @cinciva

Sonra soğuk ve acı gerçekle yüzleştim. Bu kadar aptal olduğum için kendimden nefret ediyordum. Mayzie melek falan değildi. Bugün herhalde deliler günü falandı. Belli ki herkes kafayı yemişti.

"Melek olman için ölmen gerekmiyor mu?" diye sordum.

"Yapma, Addie," diye payladı beni. "Benim ölü gibi bir halim mi var?"

Christina'ya bakındım. Bu tuhaf muhabbete tanık oluyor mu diye. Ama çıkıştaki çöp kutusunun poşetini değiştirmekle meşguldü.

Mayzie cevap vermememi devam etmesini istiyormuşum gibi algıladı. "Sözünü ettiğim, *Aramızdaki Melekler* adında bir program. Hem belirli bir ortalama tutturman da gerekmiyor."

"Hiç duymadım," dedim.

"Dersler Gracetown'ın Dini Sanatlar Merkezi'nde düzenleniyor."

"Gracetown'da Dini Sanatlar Merkezi diye bir yer yok ki."

"Bazen kendimi yalnız hissediyorum," diye itiraf etti. "Silver Sneakers harika tabii. Ama biraz..." Sesi bir fısıltıya dönüşmüştü. "...sıkıcılar."

"Ah," diye fısıldadım.

"Melek olmanın başkalarıyla bağ kurmak için iyi bir yol olduğunu düşündüm," dedi. "Her neyse, kanatlarımı almak için Noel'in sihrini yaymam yeterli."

Alayla homurdandım. "Ben Noel'in sihrine inanmıyorum."

Telegam: @cinciva

"Tabii ki inanıyorsun. Yoksa ben burada olmazdım."

Oyuna getirildiğimi hissederek geri çekildim. Buna nasıl bir karşılık verecektim ki? Kendimi toparlayıp başka bir taktik denedim. "Ama... Noel bitti."

"Ah, hayır, sen istemediğin sürece Noel asla bitmez." Tezgaha dayanıp elini çenesine dayadı. "Noel bir ruh hali."

Bakışları aşağı kaydı. "Aman Tanrım."

Ben de aşağı baktım. "Ne?"

İkiye katladığım yapışkanlı not kağıdının köşesi kotumun cebinden fırlamıştı. Mayzie tezgahın üzerinden uzanıp bunu aldı. O kadar ani hareket etmişti ki onu durdurmaya vaktim olmadı.

"Domuzu unutma," dedi kağıdı açtığında. Kafasını yana eğdi ve küçük bir kuş gibi bana baktı.

"Hay aksi," dedim.

"Hangi domuzu unutmayacaksın?"

"Ah." Sinirlerim gerilmişti. "Arkadaşım Tegan'ın domuzunu. Sana ne verebilirim? Ne içersin?" Parmaklarım kaşınmaya başlamıştı. Bir an önce önlüğümü çıkarıp pet shop'a gitmek istiyordum.

"Hımmm," dedi Mayzie parmağını çenesine vurarak.

Ben de ayağımı yere vuruyordum.

"Biliyor musun?" dedi. "Bazen başkaları için bir şey yapmayı unutmamızın sebebi, mesela senin şu Tegan gibi, kendi sorunlarımızla fazlasıyla meşgul olmamızdır."

Telegam: @cinciva

"Evet," diye onayladım dinamik bir sesle. Bu tartışmanın daha fazla uzamasını istemiyordum. "Her zamanki gibi bademli mocha mı?"

"Oysa bazen kendimizi unutmaya ihtiyacımız vardır."

"Evet. Tek shot mı?"

Onu eğlendiriyormuşum gibi gülümsedi. "Tek shot ama bu kez biraz karıştıralım. Değişiklik sağlıklıdır, ha?"

"Öyle diyorsan. Eee nasıl olsun?"

"Karamel fındık. Fincana koyma. Tanner bizi toplamaya gelmeden önce biraz temiz hava alacağım."

Mayzie'nin siparişini, yeniden tezgahın arkasına geçen Christina'ya ilettim. Kahveyi hazırlayıp verdi.

"Söylediklerimi aklından çıkarma," dedi Mayzie.

"Elbette."

Az önce bir ortaklık anlaşması yapmışız gibi neşeyle kıkırdadı. "Şimdilik hoşçakal," diye seslendi. "Yakında görüşürüz!"

Mayzie gider gitmez önlüğümü çıkardım.

"Ben biraz çıkıyorum," dedim Christina'ya.

Kahve demliklerinden birini uzattı. "Şunu temizledikten sonra gidebilirsin."

Telegam: @cinciva

Onuncu Bölüm

Demliği eviyeye koyup musluğu açtım. Sabırla eviyenin dolmasını beklerken arkamı dönüp tezgaha yaslandım ve parmaklarımı kenarındaki metal kısma vurmaya başladım.

"Mayzie kendimi unutmaya ihtiyacım olduğunu söylüyor," dedim. "Sence bu ne demek?"

"Bana sorma," dedi Christina. Sırtı dönüktü. Omuzlarının üzerinden kahve makinesinin dumanları yükseliyordu.

"Arkadaşım Dorrie de, Dorrie'yi biliyorsun, aynı şeyi söyledi. Her şeyi hep kendime döndürüyormuşum."

"Bak, buna itirazım yok."

"Ha ha," dedim. Doğrusu biraz şaşalamıştım. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Telegam: @cinciva

Christina omzunun üzerinden bakıp sırıttı. Sonra gözlerinde endişeli bir ifade belirdi ve telaşla arkamı işaret etti. "Addie, musluk..."

Döndüğümde eviyenin kenarından sular taştığını gördüm. "Ah!" diye bağırarak çekildim.

"Musluğu kapasana!" diye bağırdı Christina.

Denedim ama sular akmaya devam etti.

"Bozulmuş!"

Beni kenara itti. "Bir bez bul!"

Arka odaya koşup bir bez aldım ve geri geldim. Christina hala musluğu çevirmeye çalışıyordu ve sular hala eviyenin kenarından taşıp halıyı ıslatıyordu.

"İşe yaramadığını söylemiştim," dedim.

Bana öfkeli bir bakış attı.

Eviyeyle arasına girip bezi kenara bastırdım. Bir saniye sonra sırılsıklam olmuştu. Dört yaşındayken küvetin musluğunu kapayamayışımı hatırlamıştım.

"Kahretsin," dedi Christina.

Suyu kapatmaya çalışmaktan vazgeçip musluğun ucuna bastırdı. Sular bu kez parmaklarının arasından fışkırdı. "Ne yapacağız?"

"Of, Tanrım. Pekala, hmmmm..." Gözlerimle dükkanı taradım. "John!"

Üçü de oturdukları köşe masadan kafalarını kaldırdı. Neler olduğunu görünce yanımıza koştular.

Telegam: @cinciva

"Arkaya geçebilir miyiz?" diye sordu İki Numaralı John çünkü Christina müşterilerin tezgahın arkasına geçmesine kesinlikle izin vermezdi. Starbucks politikası.

"Tabii!" diye bağırdı Christina. Sular gömleğiyle suratına fışkırırken gözlerini kırpıştırdı.

John'lar kontrolü hemen ele aldı. Bir ve İki Numaralı John'lar eviyeye yönelirken Üç Numara arka odaya koştu.

"Yana çekilin, hanımlar," dedi Bir Numaralı John.

Dediğini yaptık. Christina'nın önlüğü sucuk gibiydi. Gömleği de öyle. Ve yüzü. Ve saçları.

Peçetelikten bir tomar peçete çekip ona uzattım. "Al."

Tek kelime etmeden aldı.

"Şey, kızdın mı?"

Cevap vermedi.

Bir Numaralı John duvarın önünde çömelip borulara bir şeyler yaptı. Hareket ettikçe Tar Heels kasketi aşağı yukarı oynuyordu.

"Yemin ederim, ben bir şey yapmadım," dedim.

Christina'nın kaşları saç çizgisine kadar çıktı.

"Tamam, suyu kapamayı unuttum. Ama musluk bu yüzden bozulmadı ki."

"Fırtınadan olmalı," dedi İki Numaralı John. "Herhalde dışarıdaki borular patladı.

Bir Numaralı John oflayıp pufladı. "Neredeyse halledeceğim." Yine ofladı. "Şu vanayı bir çevirebilsem."

Telegam: @cinciva

Birden tazyikli sular gözlerinin tam ortasına fışkırdı ve ben hayretle elimi ağzıma götürdüm.

"Bana kalırsa pek hallolmamış," dedi İki Numaralı John.

Sular egzoz gürültüleri eşliğinde etrafa sıçramaya devam ediyordu. Christina ağlamak üzereydi.

"Ah, Tanrım, çok özür dilerim," dedim. "Lütfen sakin ol. Lütfen!"

"Hey, bakın," dedi İki Numaralı John.

Gurlama sesi azalmıştı. Vananın kenarında kocaman bir su damlası oluştu ve tıp diye yere düştü. Sonrasında ortalık sakinleşti.

"Durdu," dedim hayretle.

"Ana boruyla bağlantısını kestim," diye açıkladı Üç Numaralı John elinde bir havluyla arka odadan çıkarak.

"Vay canına!" diye bağırdım.

Havluyu Bir Numaralı John'a fırlattı ve Bir Numara hemen pantolonunu kurulamaya girişti.

"Pantolonunu değil, yerleri sileceksin" dedi İki Numaralı John.

"Yerleri zaten sildim," diye homurdandı Bir Numara. "Pantolonumla."

"En iyisi bir tesisatçı çağırmak," dedi Christina. "Ve Addie, sen de çıkabilirsin."

"Ortalığı temizlemene yardım etmeyeyim mi?"

"Hayır, git."

Telegam: @cinciva

"Ah," dedim. "Tabii. Zaten o manyak Travis gelmeden önce bunu yapmak üzereydim. Ve manyak Mayzie..."

Arka odayı işaret etti.

"Benden kalmamı isteyen sendin. Yani bu çok önemli değil tabii ama..."

"Addie, lütfen," dedi Christina. "Belki bu sefer gerçekten seninle ilgisi yoktur ama maalesef öyle görünmüyor. Gitmeni istiyorum."

Birbirimize baktık.

"Şimdi."

Yerimden sıçrayıp arka odaya yöneldim.

"Üzülme," dedi Bir Numaralı John yanından geçerken. "Bir dahaki sefere bir şey kırdığında bunu unutur." Bana göz kırptı, sıkıntıyla gülümsedim.

Telegam: @cinciva

On Birinci Bölüm

Islak tişörtümü çıkarıp raftan yeni bir tane aldım. Üzerinde Starbucks'ın doubleshot espresso'sunun reklamı vardı. GÜNÜ KARŞILA yazıyordu. Cebimden telefonumu çıkarıp hızlı aramadan Dorrie'ye bastım.

"Hola, şeker," dedi ikinci çalışta açarak.

"Selam," dedim. "Bir dakikan var mı? Hayatımın en tuhaf gününü geçiriyorum ve gittikçe daha da tuhaflaşıyor. Biriyle konuşmam lazım."

"Gabriel'ı aldın mı?"

"Hı?"

"Gabriel'ı aldın mı de..." Birden sustu. Tekrar konuştuğunda sesi aşırı kontrollüydü. "Addie? Lütfen bana pet shop'a gitmeyi unutmadığını söyle."

Telegam: @cinciva

Midem, kabloları kopan bir asansör gibi ayaklarıma düştü. Hemen telefonu kapayıp askıdan paltomu kaptım. Çıkarken telefonum çaldı. Açmamam gerektiğini biliyordum, açmamam gerektiğini *biliyordum*... Ama sonunda pes edip açtım.

"Dinle," dedim.

"Hayır, sen dinle. Saat on buçuk. Tegan'a tam dokuzda pet shop'a gideceğine söz verdin. Göstereceğin hiçbir mazeret hala Starbucks'ta olmanı affettirmez."

"Bu haksızlık," diye karşı çıktım. "Ya kafama bir buzdağı düştüyse ve komadaysam?"

"Kafana bir buzdağı düştü ve şu anda komada mısın?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Pekala, öyleyse şöyle sorayım: Pet World'e gidememenin seninle ve yeni saçma sapan krizin her neyse onunla bir ilgisi var mı?"

"Hayır! Eğer kişiliğime saldırmayı kesersen başıma gelen acayiplikleri anlatacağım ve bana hak vereceksin."

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?" dedi hayretle. "Sana yeni bir krizinle ilgisi var mı diye soruyorum, *hayır, a bu arada sana yeni krizimi anlatayım,* diyorsun."

"Ben öyle bir şey demedim." *Yoksa dedim mi?*

İç geçirdi. "Yaptığın hiç hoş değil, Addie."

Sesim cılızlaştı. "Pekala, haklısın. Ama bugün benim için bile tuhaf bir gündü. Sadece bunu bilmeni istiyorum."

Telegam: @cinciva

"Tabii mutlaka öyledir," dedi Dorrie. "Ve tabii ki Tegan'ı unuttun çünkü senin için yalnızca sen önemlisin." Sabırsız bir ses çıkardı. "Dün yazdığın nota ne oldu? Sana bir şey hatırlatmadı mı?"

"Yaşlı bir kadın onu benden çaldı," dedim.

"Yaşlı bir kadın..." Bir an sustu. "Demek bütün suç şu yaşlı kadında? İşte yine Addie Şov başlıyor. Bütün kanallarda aynı anda yayında."

Kırılmıştım. "Ne alakası var? Sadece bir sürü saçma sapan şeyle uğraşmak zorunda kaldım."

"Pet World'e git," dedi Dorrie yorgun bir sesle ve telefonu kapadı.

Telegam: @cinciva

On İkinci Bölüm

Koşar adım Pet World'e giderken karlar güneşte üzerlerine sim serpilmiş gibi parlıyordu. Kaldırımlar genelde temizdi ama ara sıra kürenmiş karların oluşturduğu su birikintilerine rastlıyordum. Eriyen karlara bastıkça botlarımdan gacır gucur sesler yükseliyordu.

Böyle gıcırdayarak ilerlerken Addie Şov'un her kanalda olmadığına dair aklımdan bir monolog geçirip duruyordum. Mesela canavar araçlar ya da profesyonel güreş kanalında yoktu. *Orlando Wilson'la Balığa Gidiyoruz* adlı programı yayınlayan kanalda da olmadığından emindim. Dorrie'yi arayıp bunu ona söylemek istedim. "O programın adı, *Adeline Lindsey'yle Balığa Gidiyoruz* mu?" diyecektim. "Tabii ki hayır!"

Telegam: @cinciva

Ama bunu yapmadım çünkü Dorrie verdiğim örneği bile bencilliğimin ispatı olarak kullanabilirdi. Daha da kötüsü, muhtemelen haklı olurdu. Yapılacak en akıllıca şey, Gabriel'ı ele geçirip -sanki bir savaş ganimetinden söz ediyorum!- Dorrie'yi öyle aramaktı. "Gördün mü? Her şey yoluna girdi." Sonra Tegan'ı arayacak ve telefonu Gabriel'ın suratına dayayıp domuz sesi çıkarmasını isteyecektim.

Ya da hayır. Önce Tegan'ı arayıp ver coşkuyu yapacak, sonra Dorrie'yi arayacaktım. Ve *n'oldu, şiştin mi* türü bir şey söylemeyecektim çünkü ben o kadar çocuk değildim. Hatalarımı kabul edecek ve Dorrie beni azarladığında tırsmayacak kadar büyümüştüm. Zaten yeni ve aydınlanmış ben'in artık azarlanmaya ihtiyacı olmayacaktı.

Çantamda telefonum çalınca birden dizlerimin bağı çözüldü. *Aman Tanrım! Yoksa Dorrie'de metafizik algılama falan mı var?*

O anda aklıma daha kötü bir ihtimal geldi. *Ya Tegan'sa?*

Sonra çılgınca, biraz ukalaca, ama koltuklarımı kabartacak bir ihtimal: *Ya da belki Jeb'dir.*

Çantamı karıştırıp telefonumu çıkardım. Ekranda BABAM yazıyordu. Bütün havam söndü. *Neden?* diye haykırdım içimden. *Neden o...*

Sonra birden sustum. Mızmız iç sesimi cümlenin tam ortasında kesmiştim çünkü artık ondan bıkmıştım. Bana hiçbir faydası yoktu. Hem kafamdaki düşünce kalabalığına bir son vermenin vakti gelmemiş miydi?

Telegam: @cinciva

Beynimde -ve kalbimde- ani bir dinginlik hissettim. *Vay canına!* Buna alışabilirdim.

Telefonu meşgule alıp tekrar çantama attım. Babamı işleri yoluna koyduktan sonra arayabilirdim.

Pet World'e girdiğim an burnuma o müthiş (!) hamster kokusu çarptı. Ve bariz bir fıstık ezmesi kokusu. Gözlerimi kapayıp Tanrı'ya bana güç vermesi için yalvardım çünkü hamster kokusu bir evcil hayvan mağazası için olağandı ama fıstık ezmesi kokusu tek bir anlama gelebilirdi.

Kasaya yaklaştığımda Nathan Krugle lokmasının ortasında bana bakakaldı. Gözleri irileşti, sonra kısıldı. Yutkunup fıstık ezmeli sandviçini bir kenara bıraktı.

"Merhaba, Addie," dedi memnuniyetsiz bir ifadeyle. Baş düşmanı Newman'a selam veren Jerry Seinfeld'den farkı yoktu.

Hayır. Durun. Bu beni Newman yapardı ve ben Newman değildim. Newman, Nathan'dı. Süper sıska, sivilceli ve üzerinde *Star Trek*'ten alıntılar bulunan, çekmiş tişörtlere bayılan bir Newman. Bugünkü tişörtünde UZAYIN BUZ GİBİ SOĞUĞUNDA HAVASIZLIKTAN ÖLECEKSİN yazıyordu.

"Merhaba, Nathan," dedim. Kapüşonumu çıkardığımda saçlarıma baktı ve alayla homurdandı.

"Şahane olmuş."

Tam bir şey diyecektim ki kendimi tuttum. "Bir arkadaşımın teslimatını almaya geldim," dedim. "Tegan'ın. Tegan'ı biliyorsun."

Telegam: @cinciva

Tegan'ın müthiş şirinliğinin düşmanca tavırlarını yok edeceğini ummuştum.

Etmedi.

"Tabii, biliyorum," dedi gözleri parlayarak. "Aynı okula gidiyoruz. Aynı avuç kadar okula. İnsanın o kadar küçük bir yerde birini görmezden gelmesi mümkün mü?"

İnledim. İşte yine aynı konu. Sanki dört yıldır hiç konuşmuyormuşuz gibi her karşı karşıya geldiğimizde mutlaka açılmak zorundaydı. Sorunumuzu hala halledememiştik. Oysa ben bunu binlerce kez masaya yatırınca tatlıya bağladığımızı sanmıştım. Görünüşe bakılırsa yanılıyordum.

"Ama bir dakika," dedi robot gibi bir sesle. "Sen o kadar küçük bir okulda birini görmezden gelmeyi başardın!"

"Yedinci sınıftaydık," diye tısladım dişlerimin arasından. "Kaç yıl oldu!"

"Tribble'ın ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet, Nathan, söylemiş..."

"Iota Geminorum Dört gezegeninde yaşayan, sevgiye aç, zararsız bir tür."

"Ben Iota Gemi-bilmem ne- Beş sanıyordum."

"Ve o kadar uzun zaman olmadı." Sözlerini vurgulamak için kaşlarını kaldırdı. "Ben bir Tribble'dım."

Köpek mamalarının durduğu rafın yanına çöktüm. "Sen Tribble falan değildin, Nathan."

"Ve sen özel eğitimli bir Klingon savaşçısı gibi..."

Telegam: @cinciva

"Lütfen bana bu yakıştırmayı yapma. Biliyorsun, nefret ediyorum."

"...beni imha ettin." Dirseğimin nerede durduğunu fark edince burun delikleri öfkeyle açılıp kapandı. "Hey," dedi parmaklarını edepsiz uzvuma doğru şaklatarak "köpek bisküvilerine dokunma."

Hemen toparlandım. "Kusura bakma. Dört yıl önce duygularını incittiğim için de üzgünüm. Ama... Bak bu önemli. Dinliyor musun?"

"Galaktik zaman birimine göre dört yıl bir nanosaniyeye eşittir."

Çileden çıkmama az kalmıştı. Öfkeyle inledim. "O notu almadım! Yemin ederim, görmedim bile!"

"Tabii, tabii. Ama ben ne düşünüyorum biliyor musun? Bence sen onu okuyup bir kenara fırlattın ve anında unuttun çünkü başkalarının sorunları umrunda değil."

"Bu doğru değil! Bak, artık..."

"O notta ne yazdığını söyleyeyim mi?"

"Mümkünse hayır."

Gözlerini uzaklara dikti. "Ezberden okuyorum bak: Sevgili Addie, benimle çıkar mısın? Beni arayıp cevabını bildir lütfen."

"Notunu almadım, Nathan."

"Benimle çıkmak istemiyorsan bile aramalıydın."

"Arardım! Ama notun elime ulaşmadı!"

Telegam: @cinciva

"Bir yedinci sınıf çocuğunun kalbi hassas ve kırılgandır," dedi trajik bir sesle.

Ellerim kaşınmaya başlamıştı. Rafta üst üste dizilmiş köpek bisküvilerini devirmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Tamam, Nathan," dedim. "O notu aldıysam bile -ki almadım- artık bu konuyu kapatabilir miyiz? İnsanlar hayatlarına devam eder. Büyür. *Değişir.*"

"Ah, lütfen," dedi buz gibi bir sesle. Bana davranış şekli, sanki bir pipet kağıdından bile daha değersizmişim gibi, o ve Jeb'in arkadaş olduğunu hatırlatmıştı. "Senin gibiler değişmez."

Boğazıma bir yumru oturdu. Bu kadarı çok fazlaydı. Nathan'ın gezegendeki diğer herkes gibi üzerime gelmesi çok fazlaydı.

"İyi de..." Sesim titriyordu ama iyi niyetimi ifade etmeliydim. Tekrar denedim. "Kimse çabaladığımı görmüyor mu?"

Uzun bir dakika sonra Nathan nihayet gözlerini kaçırdı.

"Buraya Tegan'ın domuzu için geldim," dedim. "Şimdi onu alıp gidebilir miyim lütfen?"

Nathan kaşlarını çattı. "Hangi domuz?"

"Dün gece bırakılan domuz." Yüzündeki ifadeden bir anlam çıkarmaya çalıştım. "Minyatür bir domuz. Kafesinde, Tegan Shepherd dışında kimseye satmayın diye bir not olacaktı."

Telegam: @cinciva

"Biz hayvanları satmayız," dedi. "Onları evlatlık veririz. Hem not falan yoktu. Sadece faturası vardı."

"Yani bir domuz vardı?"

"Evet."

"Ve gerçekten çok küçüktü?"

"Galiba."

"Tamam işte, kafesinde bir not olacaktı. Neyse önemi yok. Bana onu getirebilir misin?"

Nathan duraksadı.

"Nathan, aman Tanrım." Gabriel'ı soğuk gecede tek başına hayal ettim. "Lütfen bana ölmediğini söyle."

"Ne? *Hayır!*"

"Öyleyse nerede?"

Cevap vermedi.

"Yapma, Nathan," dedim. "Bu benimle değil, Tegan'la ilgili. Bana kızdığın için onu cezalandırmak istemiyorsun, değil mi?"

"Biri o domuzu evlat edindi," diye mırıldandı.

"Afedersin, anlamadım?"

"Biri o domuzu evlat edindi. Yarım saat önce geldi ve iki yüz dolar verdi. Satılık, yani evlatlık vermeye elverişli olmadığını nereden bilecektim ki?"

"Kafesinde bir not vardı, salak!"

"Ben not falan görmedim!"

İtirazındaki ironiyi aynı anda sezip birbirimize baktık.

Telegam: @cinciva

"Yalan söylemiyorum," dedi.

Israrın anlamı yoktu. Korkunç bir durumdaydım ve artık değiştiremeyeceğimiz bir konuda Nathan'a çemkirmek yerine işleri yoluna koyacak bir çözüm bulmalıydım.

"Fatura hala sende mi?" diye sordum. "Göster bakayım." Elimi uzatıp parmaklarımı oynattım.

Nathan kasayı dürtünce en alt çekmecesi ileri fırladı. Uçuk pembe, buruşuk bir kağıt çıkardı.

Hemen elinden kaptım. "Bir fincan domuzu yavrusu, sağlık kontrolleri tam, sertifikalı," diye okudum yüksek sesle. "İki yüz dolar." Arkasını çevirdiğimde en alta düzgün bir elyazısıyla not düşüldüğünü gördüm. "Ücret peşin ödendi. Tegan Shepherd tarafından teslim alınacak."

"Hay aksi," dedi Nathan.

Kağıdı tekrar ters çevirip Tegan'ın domuzunu alan kişinin ismini bulmaya çalıştım.

"Bob sürekli yeni hayvanlar alır," diye savunmaya geçti Nathan. "Ben de onları evlatlık veririm. Burası bir pet shop."

"Nathan, bana onu kime sattığını söylemelisin," dedim.

"Olmaz. Bu özel bir bilgi."

"Evet, ama o domuz, Tegan'ın."

"Sanırım ona parasını iade etmemiz gerekecek."

Aslında iadeyi Dorrie'yle ben almalıydık ama bundan bahsetmedim. O an aklımdaki en son şey paramı kurtarmaktı.

Telegam: @cinciva

"Bana domuzu kime sattığını söylersen gidip durumu açıklayabilirim."

Nathan huzursuzca kıpırdandı.

"Müşterinin adı sende var, değil mi?"

"Hayır," dedi. Gözleri kasanın açık çekmecesine kaydı ve orada bir kredi kartı fişinin ucunu gördüm.

"Hem bilsem bile yapabileceğim bir şey yok," diye devam etti. "Müşterilerle ilgili bilgileri bir başkasıyla paylaşamam. Ama domuzu alan hanımın ismini gerçekten bilmiyorum."

"Pekala. Anlıyorum. Ve... notu görmediğine inanıyorum."

"Öyle mi?" dedi. Yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçmişti.

"Evet," dedim tüm içtenliğimle. Gitmek için döndüm ve botumun ucunu köpek bisküvilerinin durduğu rafların altına sokup ayağımı hafifçe kaldırdım. Raflı dolap devrildi, paketler patladı ve köpek bisküvileri yerlere saçıldı.

"Ah, olamaz!" diye bağırdım.

"Kahretsin," dedi Nathan. Tezgahın arkasından çıkıp yere diz çökerek sağlam paketleri toplamaya girişti.

"Çok üzgünüm," dedim ve Nathan eliyle bisküvi kırıklarını süpürmeye koyulduğunda tezgahın üzerinden uzanıp fişi aldım. Onu aceleyle cebime tıkarken sordum. "Herhalde şimdi benden daha da çok nefret ediyorsundur?"

Bir an duraksayıp sırtını dikleştirdi ve elini dizine koydu. Dudakları tuhaf bir şekilde kıpırdıyordu. Sanki bir şeyi söyleyip söylememe konusunda kendi içinde bir savaş veriyordu.

Telegam: @cinciva

"Senden nefret etmiyorum," dedi nihayet.

"Öyle mi?"

"Bazen insanları nasıl etkilediğinin farkında değilsin diyorum. Ve sadece kendimden söz etmiyorum."

"Ya kimden söz ediyorsun?" Cebimdeki fişin fazlasıyla farkındaydım ama böyle bir yorum karşısında arkamı dönüp gidemiyordum.

"Boşver."

"Söylemeden hayatta kurtulamazsın."

İçini çekti. "Şımarma ama her zaman o kadar sinir bozucu değilsin."

Vay be, çok sağol, demek istedim ama dilimi tuttum.

"Sende... bir ışık var," dedi kıpkırmızı kesilerek. "İnsanlara özel hissettiriyorsun. Sanki onlarda da bir ışık varmış gibi. Ama sonra onları aramadığında ya da arkalarından pisliğin tekiyle öpüştüğünde..."

Etrafımdaki görüntüler bulanıklaştı. Sadece Nathan birdenbire kabalığına son verip neredeyse hoş şeyler söylemeye başladığı için değildi. Yere baktım.

"Bunun adı zalimlik, Addie. Taş kalplilik." Botumun yanındaki köpek bisküvisi paketini işaret etti. "Şunu verir misin?"

Eğilip paketi aldım.

"Ben zalimlik etmeye çalışmıyorum," diye kekeledim paketi uzatırken. "Ve inan bana, mazeret üretmiyorum." Yutkundum. Bunu benim değil, sadece Jeb'in arkadaşı olan birine

Telegam: @cinciva

söyleme ihtiyacı duymam ne tuhaftı. "Ama bazen birinin de bana ışığım yansıtmasını istiyorum."

Nathan'ın yüzünde tek kas oynamadı. Yorumumun aramızda öylece asılı kalmasına izin verdi. Pişmanlığın ilk belirtilerini hissetmeye başlamıştım.

Sonra sıkıntıyla iç geçirdi ve "Jeb duygularını gösterebilen bir tip değil," dedi.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Ama seninle farklıydı. Kendini tamamen sana bırakmıştı."

"Eskiden," dedim. "Artık değil." Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. Sonra bir tane daha. Kendimi koca bir aptal gibi hissediyordum. "Şimdi gitmeliyim."

"Hey, Addie!" diye seslendi.

Döndüm.

"Başka bir fincan domuzu gelirse seni ararım."

Bir an için sivilcelerinin ve *Star Trek* tişörtünün ardındaki Nathan'ı görebildim. Sanırım onun da sinir bozucu olmadığı zamanlar vardı.

"Teşekkürler," dedim.

Telegam: @cinciva

On Üçüncü Bölüm

Pet shop'tan üç metre kadar uzaklaştığımda cebimden çalıntı fişi çıkardım. Nathan konu kısmına *domuz* yazmıştı. Kredi kartıyla ilgili bilgilerin olduğu kısımdaysa *Constance Billingsley* ismi vardı.

Elimin tersiyle gözyaşlarımı silip derin bir nefes aldım. Sonra Gabriel'a psişik bir mesaj yolladım: Üzülme, *ufaklık. Seni ait olduğun yere, Tegan'a götüreceğim.*

Önce Christina'yı aradım.

"Neredesin?" dedi. "Molan beş dakika önce bitti."

"Ben de onun için aradım. Ufak bir kriz yaşıyorum ve inan bana, bu defa olay benimle ilgili değil. Tegan için bir şey yapmalıyım."

"Neymiş o?"

Telegam: @cinciva

"Önemli bir şey. Hatta ölüm kalım meselesi sayılır ama endişelenme, kimse ölmeyecek." Duraksadım. "Ben hariç. Tabii eğer planladığım şeyi başaramazsam."

"Addie," dedi Christina. Sesini duyan da sürekli böyle saçmaladığımı sanırdı, oysa ilk kez yapıyordum.

"Christina, inan bana, abartmıyorum ve olayı dramatikleştirmiyorum. Yemin ederim."

"Pekala," dedi isteksizce. "Joyce biraz önce geldi. Sanırım ikimiz idare edebiliriz."

"Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler! Mümkün olduğunca çabuk dönmeye çalışacağım." Tam kapıyordum ki Christina'nın sesini duydum. "Dur bir dakika!"

Telefonu çaresizce tekrar kulağıma dayadım. "Evet?"

"Örgülü saçlı arkadaşın burada."

"Brenna mı? Iyy. O benim arkadaşım değil." Bir an dehşetle irkildim. "Yanında kimse yok, değil mi?"

"Jeb'le değil. Eğer sorduğun buysa."

"Tanrı'ya şükür. Öyleyse bana neden söylüyorsun?"

"Ne bileyim. İlgileneceğini düşündüm. Ah, bir de baban uğradı. Jipi aldığını söylememi istedi."

"Ne?" Gözlerim karlarla kaplı otoparkın kuzey ucuna kaydı. Explorer'ı park ettiğim yerde dikdörtgen şeklinde bir boşluk vardı. "Neden? Arabamı neden aldı?"

"*Araban* mı?"

"Yani tamam, onun arabası, ama neden aldı ki?"

Telegam: @cinciva

"Hiçbir fikrim yok. Neden? İhtiyacın mı vardı?"

"Evet. Şimdi ne yapacağım?" Birden sustum çünkü Christina'ya mızmızlanmanın bana hiçbir faydası dokunmayacaktı.

"Neyse, boşver. Bir yolunu bulurum," dedim. "Hoşçakal."

Konuşmayı sonlandırıp sesli mesajı aradım.

"Üç yeni mesajınız var," dedi kayıtlı ses.

Üç mü? Telefonumun sadece bir kere çaldığını duymuştum. Gerçi köpek bisküvilerini devirdiğimde bayağı gürültü patırtı çıkmıştı.

Birinci mesajı dinlemeye başladım. "Addie, benim, baban."

"Biliyorum, baba," diye söylendim.

"Phil'le kasabaya indim çünkü annenin marketten birkaç şeye ihtiyacı varmış. Explorer'ı alıyorum, göremeyince şaşırma. Saat ikide seni almaya gelirim."

"Hayırrrrrrr!" diye bağırdım.

"Sıradaki mesaj," dedi telefonum. Dudağımı ısırarak bekledim ve babamın şöyle demesi için dua ettim: *Ha ha, şaka yaptım. Explorer'ı almadım, sadece yerini değiştirdim.*

Maalesef babam değil, Tegan'dı.

"Hola, Addie! Gabriel sende mi? Ne yapıyor? Onu görmek için sabırsızlanıyorum. Bodrumda bir ısı lambası buldum. Hatırlıyor musun, geçen sene babam domates yetiştirmeye merak salmıştı? Neyse, Gabriel küçük yatağında üşümesin diye onu kurdum. Ah, bir de eski American Girl eşyalarımı buldum.

Telegam: @cinciva

Aralarında tam Gabriel'ın ebatlarında bir koltuk var. Ve üzeri yıldızlı bir sırt çantası. Gerçi sırt çantasını ne yapacak? Ama asla emin olamazsın, öyle değil mi? Her neyse. Müsait olduğunda beni ara. Kar küreme aracı iki sokak aşağıda. Senden haber alamazsam, arabaya atlayıp Starbucks'ın kapısına dayanırım, ona göre! Bayyy!"

İçim daralmıştı. Uyuşmuş vaziyette öylece dikilip son mesajımı dinledim. Yine Tegan'dı. "Ah, ve Addie," dedi, "teşekkürler. Çok teşekkürler."

Bak bu daha da iyi olmuştu.

Telefonu kapayıp saat tam dokuzda Pet World'e gitmediğim için kendime küfrettim. Ama sızlanmak yerine bir şeyler yapmalıydım. Eski ben orada durup kendine acır, sonunda ayak parmakları buz tutup kangren olur ve bir daha Noel Arifesi'nde topuklu sandalet giyemezdi. Hoş, topuklu sandalet giyip nereye gidecektim ya neyse.

Ne var ki yeni ben hiç de mızmız değildi.

Şimdi bana bir son dakika domuz kurtarma aracı lazımdı.

Telegam: @cinciva

On Dördüncü Bölüm

Christina? Yok, imkansız. Her zamanki gibi bu sabah da onu işe erkek arkadaşı bırakmıştı. Mesaisi yeni başlayan Joyce'un da arabası yoktu. Hava nasıl olursa olsun işe yürüyerek gelir ve beline mutlaka adımsayarını takardı.

Bir düşüneyim, bir düşüneyim... Dorrie'yle Tegan olmazdı çünkü bir, henüz sokakları kürenmemişti -umarım- ve iki, onlara arabalarını neden istediğimi söyleyemezdim.

Brenna olmazdı. Tanrı korusun. Ona beni kasabanın güney ucuna götürmesini söylesem sırf kıllık olsun diye kuzeye götürüp orada bırakırdı. Üstelik uyuşturucu madde etkisi altındaki yaratıklar gibi cıyaklayan o reggae-emo karışımı CD'lerine katlanabileceğimi sanmıyordum. Geriye tek bir kişi kalıyordu. Tek bir şeytani, çekici ve fazlasıyla yakışıklı kişi.

Telegam: @cinciva

Yerdeki karları tekmeledim çünkü şu hayatta en son aramak istediğim kişiydi.

Mecbursun, dedim kendime. *Tegan'ın iyiliği için bunu yapmak zorundasın. Yoksa Gabriel'a sonsuza dek elveda diyebilirsin.*

Telefonumdan Charlie'nin numarasını buldum ve aradım. Beklerken botlarımın içinde parmaklarımı sıktım. Bir düüt, iki düüt, üç düüt...

"Heyo," diye açtı. "N'aber?"

"Benim, Addie. Seni başka şansım olmadığı için aradım. Beni bir yere götürmen gerek. Pet World'ün önündeyim. Bekliyorum, gel al."

"Birileri bu sabah pek otoriter," dedi Charlie. Neredeyse kaşlarının oynayışını duyabiliyordum. "Ama hoşuma gitmedi diyemem."

"İyi. Geliyorsun, değil mi?"

Sesini alçalttı. "Karşılığında ne vereceksin?"

"Bedava chai," dedim.

"Venti?"

Dudaklarımı büzdüm çünkü venti deyişi bile imalıydı.

"Tamam, venti chai. Hala ne duruyorsun?"

Kıkırdadı. "Sabret, bebek. Daha pantolonumu bile giymedim. Venti donumla oturuyorum. Şişman olduğum için değil tabii." Bir an duraksadı. "*Venti* olduğum için."

"Bırak sululuğu da buraya gel," dedim. Tam kapıyordum ki aklıma geldi. "Bir de telefon rehberi getir."

Telegam: @cinciva

Telefonu kapattıktan sonra kendime gelmek için şöyle bir silkindim. Charlie gibi bir sapığın beni kandırmasına nasıl izin vermiştim? Evet, seksiydi -teorik olarak- ve bir zamanlar sanırım onu komik bile bulurdum.

Ama Jeb değildi.

Dorrie bir gece bir partide aralarındaki farkları özetlemişti. *O partide* değil, ayrılmadan önce gittiğimiz sıradan bir partide. Dorrie'yle bir kanepeye kurulmuş, oğlanları güçlü ve zayıf yanlarına göre değerlendiriyorduk. Sıra Charlie'ye geldiğinde Dorrie iç çekti.

"Charlie'nin sorunu," dedi "çok çekici olması ve bunu bilmesi. İstediği her kızı elde edebileceğinin farkında..."

"Beni edemez," diye araya girmiştim bardağımı dizime dayayarak.

"Dolayısıyla tipik bir mirasyedi gibi rahatına bakıyor."

"Charlie mirasyedi mi? Bilmiyordum."

"Ne yazık ki hiçbir derinliği yok. Hayatı boyunca bir şeyi elde etmek için çalışmak zorunda kalmamış."

"Keşke ben de çalışmak zorunda olmasaydım," dedim efkarla. "Keşke benim de kendime ait param olsaydı."

"Yok artık. Beni dinlemiyor musun sen?" İçkimi aldı.

"Mesela Jeb," dedi. "Jeb cumartesilerini küçük oğluna bisiklete binmeyi öğreterek geçirecek bir adama dönüşecek kesin."

"Ya da kızına. Ya da ikizlerine. Belki ikizlerimiz olur!"

Telegam: @cinciva

"Ama Charlie çocuğu Xbox'ında adam öldürürken golf oynayacak. Hep çekici ve şen şakrak biri olacak. Çocuğuna istediği her şeyi alacak ama onunla gerçekten ilgilenmeyecek."

"Bu çok üzücü," dedim. İçkimi geri isteyip bir yudum aldım. "Yani Charlie'nin çocuğu hiçbir zaman bisiklete binmeyi öğrenemeyecek mi?"

"Jeb onlara uğrayıp öğretmediği sürece, hayır."

Bir süre sessizce oturup erkeklerin bilardo oynayışını izledik. Charlie iyi bir atış yapınca yumruğunu sıktı.

"İşte bu!" diye bağırdı. "Bombasın, bebeğim!"

Jeb odanın karşısından bana baktı ve dudakları titreşti. Kendimi mutlu ve güvende hissettim çünkü gözlerindeki ifade beni sevdiğini söylüyordu. Ve Tanrıya şükür, "Bombasın, bebeğim," gibi laflar etmiyordu.

Dudaklarının hafif titreyişi ve sevgi dolu bir bakış... Bunları geri almak için neler vermezdim. Ama ben Jeb'in kıymetini bilememiş ve şu anda o tuhaf gri Hummer'ıyla otoparka giren sığ tip için onu satmıştım.

Charlie aniden frene basınca bütün karları üzerime sıçrattı.

"Hey," dedi camdan sarkarak. Çenesiyle kafamı işaret etti. "N'aber, Pink?"

"Sırıtmaktan vazgeç," dedim. "Hatta bana bakma." Yolcu kapısına doğru yürüyüp kendimi yukarı çektim. Sanki bir tanka tırmanıyordum. Hoş, bu da bir nevi tanktı zaten.

"Rehber getirdin mi?"

Telegam: @cinciva

Yanımda duran rehberi parmağıyla itti. Hemen bölgeyi bulup B harfini açtım. Baker, Barnsfeld, Belmont...

"Aradığına sevindim," dedi Charlie. "Seni özlemiştim."

"Kes sesini," diye söylendim. "Ve hayır, özlemedin."

"Seni istediğin yere götürmeyi kabul eden birine böyle mi davranılır?" Gözlerimi devirdim. "Ciddiyim, Adds. Jeb'le ayrıldığından beri, ki buna üzüldüm, belki birlikte olabiliriz diye düşünüyorum. Yani en azından bir deneyebiliriz."

"Böyle bir şey asla olmayacak. Şimdi kapa çeneni."

"Neden?"

Duymazdan geldim. Bichener, Biggers, Bilson...

"Addie," dedi. "İşimi gücümü bırakıp buraya seni almaya geldim. En azından konuşamaz mıyız?"

"Kusura bakma ama hayır."

"Neden?"

"Çünkü sen bir bok kafasın."

Kahkahayı bastı. "Ne zamandan beri JP Kim'le takılıyorsun?" Birden rehberi pat diye kapayıp kendine çekti. Neyse ki son anda parmağımı araya sokmayı başarabilmiştim.

"Hey!" dedim.

"Ciddiyim, neden benimle çıkmıyorsun?" diye sordu.

Kafamı kaldırıp pis bir bakış fırlattım. Öpüştüğümüz için ne kadar pişman olduğumu ve şu anda onunla bu Hummer'da oturmaktan nefret ettiğimi biliyor olmalıydı. Birden bocaladım. Aman Tanrım. Yoksa o yeşil gözlerde gördüğüm keder miydi?

Telegam: @cinciva

"Senden hoşlanıyorum, Addie. Neden biliyor musun? Çünkü hem seksi hem sivri dillisin." Seksi ve sivri dilli kelimelerini aynı *venti* dediği gibi söylemişti.

"Bana seksi deme, ben seksi değilim. Sivri dilli de değilim."

"Öylesin. Ayrıca süper öpüşüyorsun."

"O bir hataydı. Sarhoştum ve aptallık ettim." Boğazım düğümlendi ve kendimi toparlamak için birkaç saniye camdan dışarı baktım. Tekrar ona döndüğümde konuyu değiştirdim. "Her neyse. Brenna'ya ne oldu?"

"Brenna," diye tekrarladı dalgın bir yüzle. Kafasını koltuğa yasladı. "Brenna, Brenna, Brenna."

"Onu hala düşünüyorsun, değil mi?"

Omuz silkti. "Ne önemi var? Artık başka biriyle ilgileniyor. Kim olduğunu biliyor olmalısın. En azından bana dediği bu. Ben bir türlü anlayamadım da." Başını kaldırdı. "Eğer ikimizden birini seçecek olsan Jeb'i isterdin, değil mi?"

"Bir an bile düşünmezdim," dedim.

"Of, bu kadar dürüst olma." Bana baktı ve ukala görüntüsünün altında yine o hüznü gördüm. "Brenna beni seçerdi. Tabii eskiden. Ama ona pislik yaptım."

"Biliyorum. Ben de oradaydım. Daha da kötüsünü ben Jeb'e yaptım."

"İşte bu yüzden iyi anlaşırız. Bizden iyi limonata çıkar."

"Hı?"

"Limonata diyorum. Biz limonuz ya."

Telegam: @cinciva

"Şimdi anladım. Benzetme yapıyorsun. Ama ben..." Cümlemi bitirmedim. *Ben kendimi limon olarak görmüyorum,* türü bir şey söyleyecektim.

Charlie ısrarını sürdürdü. "Eee, ne diyorsun, Pink? Trixie bomba bir yılbaşı partisi veriyor. Birlikte gider miyiz?"

Kafamı salladım. "Hayır."

Elini bacağıma koydu. "Zor bir dönem geçirdiğini biliyorum. Bırak da seni rahatlatayım."

Onu ittim. "Charlie, ben Jeb'e aşığım."

"Bu seni daha önce durdurmadı. Hem Jeb seni şutladı."

Sustum çünkü söyledikleri doğruydu. Ama ben artık o kız değildim. Olmayacaktım.

"Charlie, başka birine aşıkken seninle çıkamam," dedim. "Aşık olduğum kişi beni istemese de."

"Oha." Elini kalbine götürdü. "Harbiden de reddedildim." Yine o iğrenç Charlie'ye dönüşmüştü. "Ya Tegan? Acayip ateşli bir kız. Sence benimle Trixie'nin partisine gider mi?"

"Bırak şu rehberi," dedim.

Elini çekince rehberi tekrar kucağıma koydum ve açıp göz gezdirmeye devam ettim. İşte!

"Billingsley Constance," diye okudum yüksek sesle. "Teal Eye Court 108. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, ama korkma. Lola halleder."

"Erkekler neden arabalarına isim takar?"

Telegam: @cinciva

GPS'e gerekli bilgiyi girdi. "Kestirmeden mi gidelim, otobandan mı?"

"Kestirmeden."

Seç düğmesine bastı ve seksi bir kadın sesi, "Lütfen belirtilen yoldan ilerlemeye devam edin," dedi.

"Ah," diye mırıldandım. "Selam, Lola."

"Hastasıyım," dedi Charlie ve Hummer'ı çalıştırıp gaza bastı. Otoparkın çıkışında yavaşlayıp Lola'nın direktifiyle sağa döndü ve yarım blok kadar ilerledikten sonra dükkanların arkasındaki başka bir dar sokağa girdi.

"Sola sapmaya hazırlanın," diye mırıldandı Lola şuh bir sesle. "Şimdi sola sapın."

Charlie direksiyonu sola kırdı ve Hummer henüz kürenmemiş, küçük bir çıkmaz sokağa girdi.

Bir bip sesi duyuldu ve Lola, "Varış noktanıza ulaştınız," dedi.

Charlie kontağı kapadı ve bana dönüp kaşlarını kaldırdı. "Gideceğin yer bu muydu?"

En az onun kadar şaşırmıştım. Kafamı eğip çıkmaz sokağın köşesindeki tabelayı okudum. Teal Eye Court. Starbucks'ın arkasıyla aramızda otuz metre vardı ve yol en fazla otuz saniye sürmüştü.

Charlie kahkahalarla gülmeye başladı.

"Kes sesini," dedim yanaklarımın kızarmasına engel olmaya çalışarak. "Sen de nerede olduğunu bilmiyordun. Yoksa Lola'yı kullanmazdın."

Telegam: @cinciva

"Bir de sivri dilli değilim diyorsun."

Hummer'ın kapısını açıp aşağı atladığımda dizlerime kadar karlara gömüldüm.

"Beklememi ister misin?" diye seslendi.

"Sanırım tek başıma halledebilirim."

"Emin misin? Dönüş yolunda telef olma."

Kapıyı kapatıp yürümeye başladım.

Yolcu tarafındaki camı indirdi. "Starbucks'ta görüşürüz. Beleş chai bekliyor olacağım."

Telegam: @cinciva

On Beşinci Bölüm

Karlı sokakta su birikintilerine basa basa Teal Court'taki bitişik nizam evlere doğru yürürken Constance Billingsley'nin küçük bir çocuğu olmaması için dua etim. Çünkü bebek bir domuzu küçük bir çocuğun elinden alabileceğimden emin değildim.

Ayrıca kör, felçli ya da Discovery'de gördüğüm, boyu bir metreden kısa cüce hanım gibi olmaması için de dua ettim. Bir fincan domuzunu minicik bir hanımdan almaya gönlüm elvermezdi.

Biri apartmanın girişindeki merdivenleri küremişti. Kar yığınlarını aşıp kendimi bu güvenli bölgeye dar attım. Yüz dört, yüz altı... ve *yüz sekiz.*

Omuzlarımı dikleştirip zili çaldım.

Telegam: @cinciva

"Hey, merhaba, Addie!" diye bağırdı kapıyı açan gri örgülü kadın. "Bu ne sürpriz!"

"Mayzie," dedim dumur vaziyette. Kredi kartı fişine bir göz attım. "Ben Constance Billingsley'yi arıyordum."

"Constance May Billingsley benim," dedi.

Beynim bu yeni duruma alışmaya çabalıyordu. "Ama..."

"Pekala, diyelim iki seçeneğin var. Sen Constance'ı mı kullanırdın?"

"Ah..."

Güldü. "Hiç sanmıyorum. İçeri gelsene. Bak sana ne göstereceğim!"

Beni mutfağa götürdü. Hayatımda gördüğüm en şirin domuz yavrusu birkaç kat mavi battaniyenin altında tüm masumiyetiyle oturuyordu. Pembe-siyahtı ve tüyleri yumuşacık görünüyordu. Burnu komik sayılabilecek kadar basıktı, sanki duvara toslamış gibi. Cin gibi gözlerinde meraklı bir ifade vardı. Kıvrık kuyruğu bir lastik gibi çekip bırakmadan bile *vnnn* diye ses çıkaracakmış hissi veriyordu. Ve evet, tam da bir fincanın içine sığabilecek büyüklükteydi.

Beni görünce sevimli bir domuz sesi çıkardı ve içim eriyiverdi.

"Gabriel," dedim.

Battaniyenin yanına diz çöktüğümde Gabriel bana yaklaştı. Burnunu elime yapıştırdı ve o kadar tatlıydı ki bir domuzun sümüklerini bana sürmesine bile aldırmadım. Yok canım,

Telegam: @cinciva

sümük filan değildi. Gabriel'ın burnu biraz ıslaktı o kadar. Ortada büyütülecek bir şey yoktu.

Mayzie sordu. "Neden ona Gabriel dedin?"

Kafamı kaldırdığımda merakla gülümsediğini gördüm.

"Gabriel," diye tekrarladı ve eğilip domuzu yerden aldı. "Tıpkı Aziz Gabriel gibi."

"Efendim?"

Şimdi bir *alıntı yapacağım* ifadesi belirdi. "*Zaman geldi, dedi Walrus. Birçok şeyden bahsetme zamanı: Ayakkabılardan ve gemilerden ve mühür mumundan ve lahanalardan ve kralllardan. Ve denizin neden kaynadığından ve domuzların kanatları olup olmadığından.*"

"Hiçbir şey anlamadım," dedim.

"*Domuzların kanatları olup olmadığından,*" diye yineledi Mayzie. "Bir melek domuz. Melek Gabriel!"

"Arkadaşımın bu kadar derin düşündüğünü sanmıyorum," dedim. "Ve lütfen yine meleklerden söz etmeye başlama."

"Ama neden? Evren bize onları gösterirken nasıl da eğleniyor." Gururla yüzüme baktı. "Başardın, Addie! Başaracağını biliyordum!"

Ellerimi dizlerime koyup doğruldum. "Neyi başarmışım?"

"Sınavı geçtin!"

"Ne smavı?"

"Ben de geçtim," diye devam etti neşeyle. "En azından öyle sanıyorum. Zaten yakında öğreneceğiz."

Telegam: @cinciva

Birden kalbim sıkıştı. "Mayzie, sen Pet World'e gidip Gabriel'ı kasten mi aldın?"

"Tesadüfen almadığım kesin," dedi.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Notumu okudun. Domuzla ilgili notu. Ve sırf benimle alay etmek için gidip Gabriel'ı aldın."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Tatlım, hayır!"

"Pet World'e gittim ve Gabriel orada değildi... Ne kadar paniklediğimi biliyor musun?" Gözyaşlarımı engellemeye çalıştım. "Benden nefret eden Nathan'la uğraşmak zorunda kaldım." Burnumu çektim. "Gerçi artık benden o kadar nefret etmiyor olabilir."

"Tabii ki etmiyor," dedi Mayzie. "İnsan senden nasıl nefret eder?"

"Sonra Charlie'yle uğraşmam gerekti ve inan bana, bunu dinlemek istemezsin." Elimin tersiyle burnumu sildim. "İşin tuhaf yanı, Charlie'yi gayet güzel idare ettim."

"Devam et," dedi Mayzie cesaret verircesine.

"Bence Charlie'nin kafası benden bile karışık."

Konu ilgisini çekmişti. "Belki bir sonraki vakam o olur."

Böyle dediğinde Mayzie'nin artık arkadaşım olmadığını hatırladım. O en yakın dostlarımdan birinin domuzunu çalan kuş beyinli ve antika bir hatundu.

"Gabriel'ı geri verecek misin?" diye sordum sesimi elimden geldiğince kontrol etmeye çalışarak.

Telegam: @cinciva

"Tabii. Zaten onu beslemek gibi bir amacım yoktu." Gabriel'ı havaya kaldırıp basık burnunu kendisininkine yaklaştırdı. "Ama seni özleyeceğim, Bay Gabriel. Kısa bir süreliğine de olsa yalnız olmamak güzeldi." Onu bir bebek gibi koluna dayayıp kafasını öptü.

Botlarımın içinde ayak parmaklarımı kıvırdım. "Onu *bugün* geri vereceksin, değil mi?"

"Ah, Tanrım. Galiba seni çok üzdüm."

"Önemi yok. Gabriel'ı ver yeter."

"Oysa bir meleğin seni kollaması hoşuna gider sanmıştım. İstediğin bu değil miydi?"

"Artık meleklerden konuşmasak?" dedim. "Ciddiyim. Eğer evren bana melek olarak *seni* gönderdiyse bir geri ödemeyi hak ediyorum."

Mayzie kıkırdadı. Birden onu boğazlamak istedim.

"Adeline, işleri olduğundan daha fazla zorlaştırıyorsun," dedi. "Önemli olan evrenin bize ne verdiği değil, *bizim* ona ne verdiğimizdir, akıllım!"

Bunun ne kadar aptalca olduğunu söylemek için ağzımı açtım ama yapmadım çünkü içimde tuhaf bir his belirdi. Bir değişim. Adeta bir heyelan gibi, karşı koyamayacağım bir şey. İçimdeki his o kadar büyüktü ve ben o kadar küçüktüm ki...

Dolayısıyla kendimi bıraktım... Ve gerçekten harika hissettim. O kadar mükemmeldi ki şimdiye dek ona neden diren-

Telegam: @cinciva

diğimi anlayamıyordum. Şöyle düşündüm: *Vay canına, bu hep burada mıydı? Kendimi sıkmamak, rahat bırakmak, tamamen ben olmak... Tüm* bunlar hep *içimde miydi? Çünkü müthiş hissettiriyor. Üstelik ne kadar kolay.* Belki de Nathan'ın dediği gibi ışıkla doluydum. O ışığın parlamasına izin verip *hayat berbat ben daha berbatım, en iyisi gidip solucan yemek* modundan kurtulabilirdim. Bu mümkün müydü? Ben, Adeline Lindsey, evrim geçirebilir miydim?

Mayzie bana kapıya kadar eşlik etti. "Sanırım artık gitmelisin."

"Peki," dedim ama ayaklarımı sürüyerek yürüyordum çünkü artık ona kızgın değildim. Aslına bakarsanız Mayzie'yi yalnız bıraktığım için üzülüyordum. Onun da benim hissettiğim gibi hissetmesini istiyordum. Bir domuzu bile olmadan, yapayalnız yaşamak zor olsa gerekti.

"Hey!" dedim. "Seni ara sıra ziyaret edebilir miyim? Söz, sıkıcı olmayacağım."

"İstesen bile olamazsın," dedi Mayzie. "Ve gelirsen çok memnun olurum." Gabriel'a döndü. "Bak ne kadar iyi kalpli bir kız."

Birden aklıma gelmişti. "Pet World'den paranı alacağım. Nathan'a tüm bu karışıklığı açıklayacağım."

Mayzie kıkırdadı. "Sen yapamazsan kimse yapamaz zaten."

"Öyle..." dedim. Kendime güvenim gelmişti. "Sana paranı geri getireceğim. Bir de şu çok sevdiğin çikolata kaplı kraker-

Telegam: @cinciva

lerden. Ve birlikte çay içeceğiz, tamam mı? Haftada bir gün kız kıza çay partisi yapacağız. Ya da kahve. Ne dersin?"

"Bence harika bir fikir," dedi Mayzie. Gabriel'ı bana uzattı. Ayaklarıyla havayı döven minik domuzu alıp burnuma yaklaştırdım. Tıpkı kremşanti gibi kokuyordu.

Telegam: @cinciva

On Altıncı Bölüm

Karlı sokaktan geçerken Gabriel burnunu paltomun içine soktu. Silver Sneaker minibüsünün mucizevi bir şekilde yanımda bitip beni almasını umdum. Gerçi henüz on altı yaşındaydım, yetmiş altı değil. Neyse ki kar yığınlarına tırmanacak gücüm vardı. Yetmiş altı yaşında olsaydım hiç şansım olmazdı.

Gabriel kollarımda debelenince, "Sabret, ufaklık," dedim. "Az kaldı."

Starbucks yolunu yarılamıştım ki Tegan'ın Civic'inin iki blok aşağıdaki trafik ışıklarında durduğunu gördüm. Eyvah, iki dakikaya Starbucks'ta olacaktı. Adımlarımı sıklaştırdım çünkü içeri ondan önce girmek istiyordum. Gabriel'ı bir kahve fincanına koyacaktım. Kim bilir ne şeker görünecekti!

Telegam: @cinciva

Kalçamla kapıyı ittim. Christina espresso makinesinden kafasını kaldırdı. Diğer personel Joyce ortada yoktu.

"Hele şükür!" diye seslendi Christina. "Arkadaşların siparişlerini alabilir misin?"

Kasada duran kızla çocuğu işaret etti. Gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

"Stuart!" dedim. Hani şu Chloe'nin, kalbini kırıp hayatını mahvettiği Stuart. Ama kız Chloe değildi. Aslına bakarsanız, küt saçları ve küçük, şirin kedi gözlüğüyle Chloe'yle taban tabana zıt bir tipti. Çekingen bir tavırla bana gülümsediğinde içim eridi çünkü gerçekten çok şeker görünüyordu. Stuart'ın elini tutmuştu ve parlak kırmızı bir ruj sürmemişti. Üstelik erkek arkadaşından başka oğlanlarla tuvalette yiyişecek bir kıza benzemiyordu.

"N'aber, Addie?" dedi Stuart. "Saçlarını kestirmişsin."

Elim kafama gitti, diğeriyle hala paltomdan çıkmaya çalışan Gabriel'ı tutuyordum. "Evet." Çenemle kızı gösterdim. "Bu kim?" Galiba biraz saçma olmuştu ama Tanrı aşkına! Stuart'ı uzun zamandır ilk kez Chloe'siz ve mahzun Stuart gözleri olmadan görüyordum. Yani evet, gözleri vardı, ama bu kez mutlu bakıyorlardı. Üstelik mutluluk Stuart'a yaramıştı. Süper şirin ve yakışıklı görünüyordu.

Oley be, Stuart, dedim içimden. *Noel mucizesi diye buna denir.*

Stuart kıza sırıttı. "Bu, Jubilee. Jubilee, bu da, Addie. Aynı okuldayız."

Telegam: @cinciva

Ayyyyy, diye düşündüm. Süper lezzetli bir Noel tatlısının adını taşıyan bir kızla çıkmak ne hoştu. Ve Stuart'ın süper lezzetli Noel tatlısına kavuşması harikaydı. Gerçi Stuart, Yahudi'ydi ama olsun.

"Teşekkürler," dedi Jubilee, Stuart'a. Yanakları kızarmıştı. Bana döndü. "Biliyorum, tuhaf bir isim. Yemin ederim, striptizci falan değilim."

"Ah, pekala," dedim.

"Bana Julie diyebilirsin."

"Yo, Jubilee hoşuma gitti," dedim. Adını yüksek sesle söylemek hafızamı canlandırmıştı. *Tegan... Fransız Öpücüğü Çetesi... Jeb olmayan bir çocuğun yumruğunu havaya kaldırışı...*

"Artık siparişlerini alsan?" dedi Christina ve aklımdaki parçalar ben onları birleştiremeden uçup gitti. Her neyse. Stuart, Jubilee adında tatlı bir kızla birlikteydi ve kız bir striptizci değildi. Önemli olan buydu.

"Hadisene," dedi Christina.

"Ah, evet!" diye şakıdım. Sanırım coşkuyu biraz abartmıştım. "Hemen geliyorum, tamam mı? Önce ufacık bir işim var."

"Addie," diye uyardı Christina.

Sağımda, mor koltuklarda bir hareket oldu. Tobin daha yeni mi uyanıyordu? Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Oha. Senin adın, *Addie* miydi?"

"Evet," dedim ve şöyle düşündüm: Gördün mü? Adımı bilmediğinden emindim. Gabriel'ı paltomun altında saklı

Telegam: @cinciva

tutabilmek için çabaladığımda bebek ağlamasına benzeyen komik bir ses çıkardı. "Şimdi izin verirseniz arka odaya geçip..."

Gabriel tekrar vızıldadı. Bu kez daha yüksek sesle.

"Addie," dedi Christina sesini kontrol etmeye çalışarak. Gözlerinde dehşet dolu bir ifade belirmişti. "Paltonun altında ne var?"

"Hey, Addster!" diye seslendi Charlie bardan. "Bana chai verecek misin?" Sırıttı ve o anda kolunu bir kızın omzuna attığını fark ettim. Aman Tanrım, burası Noel Mucizesi Cenneti gibi bir yere dönüşmüştü.

"Selam, Addie," dedi uyuz Brenna. "Saçların güzel olmuş." İçinden kıs kıs gülüyor olabilirdi ama emin değildim çünkü bugün o kadar şeytani görünmüyordu. Belki de Charlie'nin kolu omzunda olduğu içindi.

"Ciddiyim," dedi Tobin. "Adın Addie mi?" Uyanıp burnunu silen Angie'yi dürtükledi. "Duydun mu, adı Addie'ymiş. Sence o Addie midir?"

"Hangi Addie?" diye sordum. Neden bahsediyordu? Detayları öğrenmek için yanıp tutuşuyordum ama Tegan'ın Civic'ini otoparkta görünce dikkatim dağıldı. Yolcu koltuğundaki Dorrie, Tegan'ın omzunu tutmuş, hararetle bir şeyler anlatıyordu. Şöyle diyor olmalıydı: "Unutma, Addie'den bahsediyoruz. Büyük ihtimalle yeni bir kriz yaşayıp Gabriel'ı almayı unutmuştur."

Telegam: @cinciva

"Adeline," dedi Christina. "O bir domuz değil, öyle değil mi?"

Aşağı baktığımda Gabriel'ın kafasını fermuarımın üzerinden çıkardığını gördüm. Vızıldayarak etrafına bakındı.

Madem Gabriel sırrımızı açığa çıkarmıştı, artık rahatça konuşabilirdim. Gabriel'ın kulaklarını okşadım. "Herhangi bir domuz değil, bir fincan domuzu. Nadir bulunan bir tür."

Jubilee, Stuart'a bakıp sırıttı. "İnsanların cüce domuzlarını yanlarında taşıdığı bir kasabada mı yaşıyorsun? Ben de kendi hayatımı tuhaf sanırdım."

"Cüce domuz değil, fincan domuzu," dedim. "Ve yeri gelmişken, bana şu özel Noel kupalarından biri lazım, Christina. Maaşımdan düşersin." Kupaların durduğu rafa yöneldim ama Tobin beni dirseğimden yakaladı.

"Sen Jeb Taylor'la çıkan Addie misin?"

Oha. Tobin benim adımı bilmiyordu ama Jeb'le çıktığımı biliyordu, öyle mi?

"Evet, yani..." Yutkundum. "Ne oldu ki?"

"Jeb sana bir mesaj iletmemi istemişti. Kahretsin, tamamen aklımdan çıktı."

Kalbim dışarı fırlayacakmış gibiydi. "Mesaj mı? Ne mesajı?"

Tobin, Angie'ye döndü. "Çok aptalım. Neden hatırlatmadın?"

Angie uykulu bir yüzle gülümsedi. "Aptal olduğunu mu? Pekala, çok aptalsın."

Telegam: @cinciva

"Ah, sağol," dedi Tobin. Angie kıkırdadı.

"Mesaj?" diye araya girdim.

"Evet!" Tekrar bana döndü. "Gecikeceğini söylememi istedi."

"Amigo kızlar yüzünden," diye atıldı Angie.

"Pardon?"

"Amigo kızlar mı?" dedi Jubilee. Birden tuhaflaşmıştı. Stuart'la ikisi bize yaklaştı. "Aman Tanrım, amigo kızlar!"

"Amigo kızlarla aynı trendeymiş ve tren yolda kalmış," diye açıkladı Tobin.

"Ben de o trendeydim!" diye bağırdı Jubilee. Stuart sevdiğin biri saçmaladığında yaptığın gibi hoşgörüyle gülümsedi. "*Jeb* mi dediniz? Ben ona mikrodalgada ısıtılmış pizzamı verdim!"

"Jeb'e ne verdin?"

"Fırtına yüzünden mi?" diye sordu Charlie.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Fırtına yüzünden neden Jeb'e mikrodalgada ısıtılmış pizzasını versin ki?"

"Onu demiyorum." Bar taburesinden atlayıp Brenna'yı çekiştirdi ve mor koltukların oraya, yanımıza geldiler. "Tren fırtına yüzünden mi yolda kaldı diyorum, bok kafa!"

Tobin son kelimeyi duyduğunda cin çarpmış gibi irkildi. Sonra kendini toplayıp "Evet," dedi. "Aynen öyle. Ve amigo kızlar Jeb'i esir almış. Tabii onların da bazı ihtiyaçları var, değil mi?"

Telegam: @cincivar

Charlie güldü. "Bilmez miyim?"

"*O tip* ihtiyaçlar değil," dedi Angie.

"Evet." Brenna, Charlie'nin kaburgalarına bir dirsek attı.

"Ya ne tip ihtiyaçlar?" diye sordum. Başım dönüyordu. Hayal meyal bir araba kapısının kapandığını duydum. Sonra başka bir kapı daha kapandı. Tegan'la Dorrie'nin telaşlı adımlarla bize doğru geldiğini gördüm.

"Hı?" dedi Tobin. Artık gözlerindeki bu dalgın bakışa aşina olmuştum. Belli ki sorumun cevabını alamayacaktım.

"Başka bir şey var mı?" dedim farklı bir taktik deneyerek.

"Nasıl yani?" diye sordu Tobin.

"Jeb başka bir şey dedi mi?"

"Ah, evet!" Kararlı bir tavırla çenesini sıktı ama sonra derin bir iç geçirdi. "Neydi ya? Kahretsin!"

Neyse ki Angie halime acıdı. Yüzündeki alaycı ifade silindi ve ciddi bir sesle konuştu.

"Geleceğini söyledi. Sen ne demek istediğini anlarmışsın."

Bir an kalbim durdu ve Starbucks'ın neşeli gürültüsü azalır gibi oldu. Sanki biri dış dünyayla ilişiğimi kesmişti ya da içimde kopan fırtına diğer sesleri bastırmıştı. *Geleceğini söyledi. Jeb geliyor mu?*

Bir çan sesi düşüncelerimi yarıda böldü ve aklıma tuhaf bir şey geldi: *Ne zaman bir çan çalsa bir melek kanatlarına kavuşur.* Aniden içeri dolan soğuk havayla gerçeğe döndüm ve o çıngırtının kapıdaki çandan geldiğini fark ettim.

Telegam: @cinciva

"Addie, demek buradasın!" diye bağırdı Dorrie. Başına parlak kırmızı bir bere takmıştı.

Yanındaki Tegan'ın gözleri ışıldıyordu. "*O* burada! Onu otoparkta gördük!"

"Önce ben gördüm," dedi Dorrie. "Günlerce açık arazide kalmış gibi görünüyor. Kendini hazırlasan iyi olur. Doğrusunu istersen tıpkı Koca Ayak'a benzemiş. Ama..."

Stuart'la Jubilee'yi fark edince birden sustu. "*Stuart'ın yanında bir kız var,*" diye fısıldadı herkesin duyabileceği bir sesle.

"*Biliyorum!*" diye fısıldadım. Sonra Dorrie'nin beresi gibi kıpkırmızı kesilen Stuart'la Jubilee'ye gülümsedim.

"Selam, Dorrie," dedi Stuart. "Selam, Tegan." Kolunu Jubilee'nin omzuna attı ve gergin ama tatlı bir tavırla sırtını sıvazladı.

"Gabriel!" diye ciyakladı Tegan. Bana doğru atılıp Gabriel'ı kollarımdan aldı. Doğrusu rahatlamıştım çünkü elim ayağım tutmamaya başlamıştı. Kapının çanı tekrar çıngırdadığında bütün vücudumu bir titreme sardı.

Çünkü gelen Jeb'di.

Ve perişan haldeydi.

Ve içimden aynı anda hem hıçkırıklar hem kahkahalar yükseldi çünkü tarazlanmış saçları, rüzgarın kızarttığı yanakları ve kirli sakalıyla gerçekten de tıpkı Koca Ayak'a benziyordu.

Telegam: @cinciva

Koyu renk gözleri içerideki herkesi dolaştıktan sonra beni buldu. Bana doğru yürüdü ve kollarını belime doladığında ona sımsıkı sarıldım. Bütün hücrelerim neşeli bir şarkıya başlamıştı.

"Ah, Addie, son bir iki gün cidden çılgıncaydı," diye mırıldandı kulağıma.

"Sahi mi?" Hala varlığına alışmaya çalışıyordum.

"Önce trenim yolda kaldı. Sonra şu amigo kızlar... Hepimiz kendimizi Waffle House'ta bulduk ve benden taklalarına yardım etmemi istediler..."

"Takla mı?" Yüzünü görebilmek için geri çekilmeme rağmen kollarım hala sırtındaydı.

"Hepsi takım ruhuna konsantre olabilmek için telefonlarını trende bırakmış. Waffle House'un telefonunu kullanmaya çalıştım ama müdür, *kusura bakma, kriz modu, ahbap*, dedi."

"Vah vah!" diye inledi Tobin olduğu yerde büzülerek.

"Bak, erkeklerin amigo kız sevdası nelere sebep oluyor!" dedi Angie.

"Bütün amigo kızlara karşı önyargılı olmamak gerek," diye araya girdi Jubilee. "Tabii isimleri *Kıl-oe* olanlar hariç."

Stuart gülümsedi.

Jubilee, Jeb'e el salladı. "Selam, Jeb."

"Julie," dedi Jeb. "Burada ne işin var?"

"Julie, değil, Jubilee," diye fısıldadım.

"Jubilee," diye tekrarladı Jeb. "Hadi ya? Oha!"

Telegam: @cinciva

"Hayır," dedi Christina ve sekizimiz birden dönüp ona baktık. "Asıl oha demesi gereken benim ve şimdi diyorum, tamam mı?"

Kimse cevap vermeyince, "Yapma, o kadar da tuhaf bir isim değil," dedim.

Suratında acı çekiyormuş gibi bir ifade belirdi. "Addie," dedi. "Söyler misin, buraya bir domuz mu getirdin?"

Ahhh. Tabii ya.

Starbucks'ta bir domuz... Bunu haklı çıkaracak bir açıklama yapabilir miydim?

"Ama baksana, ne tatlı," dedim. "Bu suçumu hafifletmez mi?"

Christina kapıyı gösterdi. "O domuz gidecek. *Derhal.*"

"Tamam, tamam," dedim. "Dur, Tegan'a onu içine koyması için bir fincan vereyim."

"Sence Flobie parçaları fincana sığar mı?" diye fısıldadı Stuart, Jubilee'ye.

"O ne?" dedim.

Jubilee kıkırdayarak Stuart'a bir dirsek attı. "Unut gitsin. Boşver."

Dorrie bana yaklaştı. "İyi iş başardın, Addie. Sana güvenmemekle haksızlık etmişim. Harikaydın."

"Teşekkürler," dedim.

"Alo," dedi Christina. "O domuz gidecek derken çok ciddiydim."

Telegam: @cinciva

"Birilerinin müşteri hizmetlerinde taze kana ihtiyacı var," dedi Tobin.

Angie atıldı. "Belki Don-Keun yardımcı olabilir?"

Christina'nın gözlerinde öfke dolu bir ifade belirince Tegan kapıya doğru geriledi. "Tamam, gidiyorum!"

"Bekle!" dedim ve Jeb'i bir saniyeliğine bırakıp raftan üzerinde kar taneleri olan bir kupa aldım. "Gabriel için."

"Bölge müdürü şu an içeri girse kesin kovulurum," dedi Christina umutsuzca. "Domuzlar Starbucks politikasının bir parçası değil."

"Gel bakalım, tatlım," dedi Tegan, Gabriel'ı kupanın içine koyarak. Gabriel önce biraz debelendi ama sonra kupanın tam kendisine göre olduğunu keşfederek popo üzeri çöktü ve sevimli bir domuz sesi çıkardı. Hep bir ağızdan, "Ayyyyyy!" diye bağırdık. Christina bile bize katılmıştı.

"Harika," dedi Dorrie. "Hadi gidelim artık. Yoksa Christina düşüp bayılacak."

Jeb'le birbirimize gülümsedik. Gözleri saçlarıma kayınca kaşlarını kaldırdı.

"Hey," dedi. "Saçını değiştirmişsin."

"Evet," dedim. Üzerinden yıllar geçmiş gibi geliyordu. Noel'i kendine acıyarak geçiren o mızmız ve sarışın kız gerçekten ben miydim?

"Güzel olmuş," dedi bir tutam saçımı başparmağıyla işaretparmağı arasına alıp. Sonra yanağımı okşadı.

Telegam: @cinciva

"Addie, seni istiyorum," diye fısıldadı ve yüzüme ateş bastı. Cidden böyle mi demişti? Beni istediğini. Hem de Starbucks'ın ortasında.

Sonra neyi kastettiğini anladım. E-mail'ımda, "Beni istiyorsan seninim," demiştim.

Yanaklarım hala sıcaktı. İyi ki kimsenin insanların aklından geçenleri okuma gibi bir yeteneği yoktu, yoksa komik duruma düşebilirdim. Ama olsun, aklımdan geçenleri okuyabilseler bile sonuçta bu bir kriz değildi.

Parmakuçlarıma kalkıp kollarımı Jeb'in boynuna doladım.

"Seni öpeceğim," diye uyardım çünkü herkesin içinde romantizm yaşamakla ilgili ne düşündüğünü biliyordum.

"Hayır," dedi yumuşak ama kararlı bir sesle. "Asıl ben seni öpeceğim."

Dudakları benimkilere değdiğinde kafamın içinde bir çınlama başladı. Tatlı bir çınlama. Herhalde kapıdaki çandı. Dorrie'yle Tegan dışarı çıkarken çalmıştı. Ama tahminimi doğrulayamayacak kadar meşguldüm.

Telegam: @cinciya

